

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ABSOLUTE *Silence*

JILL RAMSOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Jill'in

Kitapları

Başlık

Sayfası

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Epilog #1

Epilog #2

Jill'den Yazar

Hakkında Bir Not

Sosyal Medya ve Web Sitesi

Forever Lies Örnek Bölüm

JILL RAMSOWER TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

BEŞ AİLE

Sonsuza
Kadar Yalan
Asla Gerçek
Kan Daima
Sadakatlerin Yattığı
Yer İmkansız
İhtimaller Mutlak
Sessizlik Mükemmel
Düşmanlar

FAE OYUNLARI

Gölge Oyunu
Alacakaranlık
Kuşatması
İhanetin Gölgeleleri
Hiçlikten Doğan
Geceyarısının
Sonu

ABSOLUTE *Literature*

Mutlak Sessizlik bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Jill Ramsower

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Basılı Yayın ISBN: 9781734417258

Kapak Modeli: Billy
Eldridge Fotoğrafçı: Chris
Davis Editing4Indies
tarafından düzenlendi

Vellum ile oluşturuldu

PARMAKLARIM BİLİNÇSİZCE ELBİSEMİN ETEKLERİNİ ÇEKİŞTİRİYORDU. ÜZERİNDE SAATLERCE DÜŞÜNDÜM. Ne giyeceğimi. Bir seks kulübünde uygun kıyafet tam olarak neydi? Açık saçık bir elbiseyle gelmek biraz klişe görünüyordu - tam olarak neyin peşinde olduğumun reklamını yapmama gerek yoktu - ama çok da rahat olmak istemiyordum. Lion's Den New York'taki en seçkin kulüptü. Araştırmamı yapmıştım.

Sadece üyelere özel, son derece gizli bir kulüptü ve katılmak için yüz binlerce dolar ödeyebilenler için biletli etkinlikler ve gece eğlenceleri düzenliyordu. Bu gece gördüklerim hoşuma giderse, yüksek ücreti ödeyecek ve üyelerin yakın çevresine katılacaktım.

Böyle bir durum için gardırop planlaması yapmak en hafif tabirle zordu. Sonunda, bir LBD ile yanlış yapamayacağımı düşündüm. Küçük siyah elbisenin klasik olmasının bir sebebi vardı. Ancak seçtiğim LBD, birden kendimi mikroskobik hissetmeme neden oldu. Belki de Ocak ayının sıfırın altındaki sıcaklıkları yüzündendi ama kığımın arkadan sarktığından şüphelenmeye başlamıştım. Bunun bir önemi var mıydı? Bildiğim kadarıyla herkes içeri girer girmez çırılçıplak soyunuyordu.

Midem, içinde balıktan bir yem topu varmış gibi dalgalandı.

Bu ya hayatımın en güzel günü ya da unutulmaz bir felaket olacaktı - her iki şekilde de olabilirdi. Benim tahminim de herkesinki kadar iyiydi. Çekip gidebilirdim ama bilinmeyenler sonsuza dek peşimi bırakmazdı. Bir yalanı yaşamak bir seçenek değildi.

Aylarca kararım üzerinde düşündüm. Tartıştım ve analiz ettim. Bitmek bilmeyen bir kararsızlık dehşeti içinde bocalayıp durdum. Bu bana göre değildi. Normalde mantıklı ve ayakları yere basan biri idim, kararlarımı bir keskin nişancının hedefi vururken gösterdiği soğukkanlılıkla alırdım. Ancak sonunda, ilerlemek istiyorsam risk almam gerektiğini fark ettim. Uzun zamandır bu yol ayrımına bakıyor, her yolun nereye çıktığını anlamaya çalışıyordum ama bunu öğrenmenin tek yolu engebeli, kayalık patikayı sonuna kadar takip etmektir. Bu kadar oyalanma yeter.

Hayatımı sonsuza dek değiştirecek olan kulübün bulunduğu sade dış cepheye son bir kez baktım. İçeride bulacaklarımın hayatımı derinden etkilemeyeceği bir sonuç düşünemiyordum. Ya kendimi ifade etmenin yeni bir biçimine girecek ve cinselliğimi kucaklayacaktım ya da sezgilerimin yanlış olduğunu keşfedecek ve hayatta ne aradığımı yeniden değerlendirmem gerekecekti. Manhattan'ın ortasına gizlice yerleştirilmiş üç katlı, koyu renkli taştan zararsız bina, hayatımın bundan sonra alacağı yönü aydınlatacak bir pusulaydı. Bazıları için sadece bir kulüptü. Benim içinse çok daha fazlasıydı. Kapının üzerindeki altın aslan bile beni uyarmak için gözlerini dikmişti. Hazır değilseniz girmeyin.

Pekala, Bay McJudgy Aslan Surat, ben hazırım.

Akşamın serin havasını ciğerlerime çektim ve ağır metal kapıyı açtım. Fotoğraf yok

Kulübün içi internette yayınlanmıştı, bu yüzden ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Zenginlik mi? Kabalık mı? Sterilizasyona yardımcı olmak için çağdaş dekorun şık çizgilerini kullanacaklar mıydı? Üyelik ücreti karşılığında, estetik tasarım ne olursa olsun örnek bir hijyen bekliyordum.

Ön giriş, şaşırtıcı derecede rahat hissettiren mütevazı bir alanı kapsıyordu. Bir dizi duvar apliklerinden gelen yumuşak aydınlatma bir sıcaklık hissi veriyordu. Zarif bir halı, mütevazı bir hostes istasyonunun karşısındaki peluş bir oturma alanındaki görkemli mermer zeminlerin sertliğini hafifletti. Alçak tavanlar, abartısız bir zarafetle dolu samimi bir ortam yarattı.

Bir güven dalgası düzensiz kalp atışlarımı sakinleştirmeye yardımcı oldu. Küçük bir parçam içeri girdiğimde devasa bir hedonistik seks partisi bulacağımdan endişelenmişti. Aşırı aktif hayal gücüm için televizyonu suçladım. Burası klas bir yerdi. Saygın. En azından benim ilk izlenimim buydu. Henüz ana kulübü görmemiştim ama sadece resepsiyon alanı bile beni rahatlatmaya yetmişti.

Beni karşılamak için masanın etrafında dönen kadına gülümsedim. Yere kadar uzanan siyah bir elbise giymiş, saçlarını ustalıkla tepesinde toplamış, zarif bir gülümsemeyle takımını parlatıyordu.

"Hoş geldiniz. Sen Camilla olmalısın. Ben de Beth. Telefonda konuşmuştuk." Elimi sıktı ve beni deri bir koltuğa götürdü. "Bu akşam bize katılmaya karar vermenize çok sevindim. Eğer oturmak isterseniz, Dante'yi size etrafı göstermesi için çağıracağım. Kendisi buranın sahibi ve tüm yeni üyeleri şahsen karşılamayı tercih ediyor. Ben onu çağırmadan önce bir su ya da şampanya ister misiniz?"

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Alkol sadece midemdeki düğümü sıkılaştırırdı.

"Hemen geliyorum." Nazik, yaşlı kadın telefonda tahmin ettiğimden çok daha zarifti. Beklediğimden daha kapsamlı olan başvuru sürecinde bana yardımcı oldu. İşe alım süreci, kapıdan içeri girmeme izin verilmeden önce sağlık taramaları ve zorunlu bir gizlilik anlaşması gerektiriyordu. Bana adres bile verilmeden önce gizliliği kabul etmem gerekiyordu.

Katı şartlar güven vericiydi. Üyelik başvurusunda bulunmaya karar vermek riskliydi ve diğer üyelerin de böyle bir kulübün hassas doğasına eşit derecede bağlı olmalarını tercih ederdim. Ailem öğrenirse... Bu düşünceye katlanamazdım. Dindar Katolik annem, geçmişteki patavatsızlıkları ne olursa olsun, altına sığdırdı. Katı mafya babam muhtemelen beni elli yaşına kadar eve kapatırdı. Ya kız kardeşlerim? Ne düşüneceklerini hayal bile edemiyordum.

Kulübe katılmak kendim için yaptığım bir şeydi. Bunu bir partnerle ya da bir arkadaşım beni denemeye teşvik ettiği için yapmıyordum. O duvarların içindeki tek bir kişiyi bile tanıımıyordum ve böyle olmasını tercih ediyordum. Orayı sevdiğimi ve oryantasyondan sonra üyeliğimi tamamladığımı varsayarsak, Lion's Den benim küçük kirli sırrım olacaktı.

Noktalı çizgiyi imzaladıktan sonra, akşamki aktivitelere katılacak mıyım? Sinirlerim karmakarışıkken yakınlaşmak ister miydim? Protokol hakkında emin değildim. Yeni bir üyenin oynamasına izin verilmeden önce ödemenin bankalarından çekilmiş olmasını isteyebilirlerdi.

Sakin ol, Cam. Kendini aşıyorsun.

Doğru. Orayı daha görmemiştim bile. Sanki bu beni tüm olası sonuçları analiz etmekten alıkoyacakmış gibi. Hayatımı her zaman kontrol altında tutmayı tercih ederdim. Kontrol sorunlarım vardı ama Aslan İni'ni tam da bu yüzden aramıştım. Çünkü bu kontrolü doğru kişiye devretmenin herhangi bir meditasyon veya kişisel gelişim kitabının sunabileceğinden daha özgürleştirici olacağını hissediyordum.

"Bayan Genovese, sizinle tanışmak ne güzel."

Arkamdan gelen derin sesle ayağa fırladım. Smokinli, son derece yakışıklı bir adam odayı geçip

yanıma geldi ve parmak eklemlerime iffetli bir öpücük kondurdu. Sahibi bu muydu? Beni yaşlı bir adamın karşılamasını bekliyordum ama görünürde ne gümüş şakaklar ne de kırışıklıklar vardı. Dante benden beş yaş büyük olamazdı, bu da onu yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşında gösterirdi-

Böyle kârlı bir iş için şaşırtıcı derecede genç.

İlgimi çekmişti ama daha çok rahatlamıştım. Diğer üyeleri çekici bulma konusunda endişeliydim ama bu adam herhangi bir gösterge ise, bu endişeyi listemden silebilirdim.

"Adım Dante Capello ve size Den'deki evimizden uzaktaki küçük evimizi gezdirmekten memnuniyet duyarım." Sanki Beyaz Atlı Prens bir Disney filminden çıkıp bir porno filme girmiş gibi masalsı bir şekilde atıldı. Obsidyen gözlerindeki ışıltı sıcak ve davetkârdı. Şık siyah saçları hafifçe arkaya doğru taranmış, yanlardan kırılmış ve yüzünde tek bir tüy bile kalmamıştı. Düz beyaz dişleri ve mükemmel gülümsemesiyle büyülerken, çenesindeki hafif girinti onu güvenilir bir dost olarak sevdireliyordu. Muhtemel yeni üyeleri cezbetmek ve onlara güven vermek için mükemmel bir örnekti.

"Teşekkür ederim, Dante. Ve lütfen bana Camilla de." Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir seks kulübünde olmak her alışverişi zımni bir samimiyet perdesiyle gizliyordu.

Başını salladı ve elini kulübe açılan çift kapıya doğru uzattı. "Gidelim mi?"

İşte her şey gidiyor.

Gülümsedim ve onu takip ettim, ön kapılar açılıp boş bir koridorda bir asansör ortaya çıkınca istemsizce nefesimi tuttum.

Asansöre adım attığımızda Dante, "Eminim Beth'in ilk konuştuğunuzda açıkladığı gibi, biz burada, Den'de iki ideali her şeyin üstünde tutuyoruz," diye açıkladı. "Birincisi rıza. Herhangi bir tarafın rıza göstermemesi konusunda sıfır tolerans politikamız var. Rıza politikamızın ihlaline ilişkin tüm şikayetler çok ciddiye alınır ve üyelikler bizim takdirimize bağlı olarak iptal edilebilir. İkincisi ise mahremiyettir. Zemin kat idari tesislerimize ev sahipliği yaparken, ikinci ve üçüncü katlar üyeler içindir ve sadece mevcut üyelerin girmesini sağlamak için parmak izi teknolojisini kullanıyoruz. Ayrıca, bu duvarların ötesinde diğer üyelere veya Den içindeki faaliyetlerden bahsedilmesi kesinlikle yasaktır. Tanımlama yok. İsim yok."

"Bu benim için bir sorun olmayacak." Gözlerim kısa bir süreliğine onunkilere kaydı ve sonra tekrar duvardaki düğme paneline kaydı.

Asansörün kapıları, Rönesans döneminden kalma, zengin kadınların yüzdüğü ya da belki de çıplak olarak dışarıda yıkandığı bir tabloyla süslenmiş bir duvara açıldı. Zamanında kesinlikle müstehcen bir resim olsa da, bugünün standartlarına göre zevkli bir tabloydu. Salonun ötesinden gelen ve bizi daha ileriye çağıran boğucu bir müzik tınısı dışında kulübün varlığına dair başka hiçbir ipucu yoktu.

"İn'in kalbi tam burasıdır. Eğer planlanmış bir etkinlik yoksa, üyeler bu toplantı odasında grup aktivitelerine katılırlar." Dante beni son bir kapıdan geçirdi ve sonunda neredeyse bir yıldır tek takıntım olan konuyu, bir seks kulübünün iç işleyişini ortaya çıkardı ve hayal ettiğim her şey buradaydı.

Oda, ortasında püsküllü yatak boyutunda bir sedir bulunan, odanın geri kalanından bir ayak daha yüksek bir kürsünün etrafında toplanmıştır. Spot ışıkları merkezdeki vitrini aydınlatırken, sahneyi çevreleyen ve mücevher tonlarında lüks kumaşlarla döşenmiş çeşitli oturma alanlarında daha samimi ortamlar yaratıldı. Büyük salonun her iki tarafındaki duvarlar cam ve aynalarla kaplıydı. Birkaç garson ellerinde içki tepsileriyle odanın içinde dolaşıyor, başka bir işle meşgul olmayan üyeleri kontrol etmek için duruyordu. Bazıları tamamen giyinikti ve etraflarında devam eden şehvetli erotizm eylemlerinden habersizmiş gibi ikili ya da üçlü gruplar halinde kanepelerde sessizce konuşuyorlardı. Bazıları ise gecenin eğlencesini sağlayan birkaç cesur maceracıyı pervasızca izliyordu. Odanın şurasında burasında erotik zevk sahneleri oynanıyordu. Askılı elbisesi

beline kadar inmiş bir kadın ve göğüslerine ilgi gösteren bir erkek. İki erkeğın bir kadına her iki ucundan girdiğı tamamen çıplak bir üçlü.

Kulübü röntgencilik için aramamıştım ama itiraf etmeliyim ki izlemek oldukça tahrik ediciydi. İç kaslarım kasıldı ve karnımda bir sıcaklık hissettim.

Dante, "Henüz erken, yani her şey tam hızıyla devam etmiyor," diye açıkladı. "Size özel odalarımızı göstereyim, sonra üst kata çıkarız."

Kapıdan çıkıp koridora geri döndük ve koridor boyunca uzanan bir dizi kapıya açılan bir köşeyi döndük.

"Bu odalar üyeler tarafından ek bir ücret karşılığında yıllık olarak kiralanmaktadır. Ana salonda güvenlik amacıyla gizlice yerleştirilmiş bir kamera sistemimiz olsa da, bu odalar yüzde yüz özeldir. Üçüncü kattaki birkaç özel oda ise ilk gelene ilk hizmet esasına göre hiçbir ek ücret ödmeden gece için rezerve edilebilir."

İlk kapıyı açmak için bir anahtar kartı kullandı. Alan, bir yatak ve bir çekmeceli dolap içeren büyük bir yatak odasına benziyordu. Yatağın karşısında bağlarla donatılmış büyük bir ahşap BDSM haçı duruyordu. Gömme ışıklar olsa da, birkaç lamba daha samimi bir ortam için seçenek sunuyordu. Tüm yüzeyler zevkli bir şekilde koordine edilmişti ve üstün kaliteli ürünler kullanıldığı görülüyordu. Dikdörtgen şeklindeki geniş odanın en ucunda, neredeyse tamamı Den oyun odasına bakan karanlık bir pencereyle dolu bir duvar vardı.

"Odalar üyenin zevkine göre donatılabilir. Bu oda, önceki kiracı kira kontratından feragat ettiği için şu anda mevcut. Bu odaların en iyi yanı, üyenin istediği kadar interaktif olabilmeleri." Dante kapının yanındaki bir düğmeye bastı ve pencerenin üzerindeki kaplama kenara kayarak tamamen şeffaf bir cam tabakasını ortaya çıkardı. Değişikliği fark eden birkaç çift göz bize doğru baktı. "Tek yönlü ayna ya da normal pencere arasında geçiş yapabilirsiniz. Tamamen mahremiyet istiyorsanız, karartma perdeleri çekilebilir." Pencereyi çevreleyen ağır perdeleri işaret etti.

Tek yönlü bir ayna ilgi çekiciydi. Ben güvenli bir şekilde saklanırken başkalarını izleyebilmek cazipti ama temel bir üyelikten daha fazla para harcamayacaktım. Babamın sorularına maruz kalmadan güven fonumdan gizlice para çekmek yeterince zor olmuştu.

"Bu odalar kulüp tarafından düzenli olarak sterilize ediliyor mu?"

"Kesinlikle. Anahtar kartı kullanımı kaydeder ve ertesi sabah, bir gece önce kullanılan tüm odaların yanı sıra ana toplanma alanları da kapsamlı bir şekilde temizlenir. Eğer temizlik sizi ilgilendiriyorsa, sizi temin ederim ki hijyen standartlarımız örnek teşkil edecek düzeydedir."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Dante sıcak bir şekilde gülümsedi. "Herhangi bir sorunuz ya da endişeniz yoksa, size üst kattaki özel odalarımızı göstereyim." Bana asansöre kadar eşlik etti. "Bizi nasıl duyduğunuzu sorabilir miyim? Belki de üyelerimizden birinin arkadaşısınızdır?"

"Aslında burada kimseyi tanımıyorum. Bir süredir bunu düşünüyordum, biraz araştırma yaptım ve Lion's Den'in ihtiyaçlarıma uygun olabileceğine karar verdim."

"Bekar erkekler için bekleme listesi bir mil uzunluğunda, ancak kendi başına katılan çok fazla bekar kadınla karşılaşmıyoruz. Sıklıkla açık ilişki yaşayan çiftler ya da yakın bir arkadaşından katılan bir kadın görüyoruz. Kendi zevkinizi aramak için kendinize güvenmenizi takdir ediyorum."

Bir kahkaha attım. "Özgüven konusunda pek emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Dante koluma rahatlatıcı bir el koydu. "İyi olacaksın, söz veriyorum. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, anladın mı? Burası sadece ve sadece senin zevkin için. Bazen bu biraz acı da içerebilir, ama sadece sen istersen. Seni rahatsız eden bir şey olursa hemen bana söyle. Anlaştık mı?"

Gerçek bir gülümseme yüzümü aydınlattı.

Bunu yapabilirim. Bunu gerçekten yapabilirim.

Dante turumu üçüncü katta hızlı bir mola vererek bitirdi. Karmaşık esaret aktiviteleri için bir oda ve her biri belirli bir temaya sahip seks partileri için başka bir oda. Orada fazla zaman geçireceğimden şüpheliydim ama yine de bir seks kulübüne katılacağım aklıma gelmezdi. Hayatın beni bir yıl içinde nereye götüreceğini kim bilebilirdi?

"Güven verdiğiniz için teşekkür ederim. İşinizi takdire şayan bir şekilde yaptınız," dedim asansöre doğru yürürken. "Sanırım imzalamaya hazırım."

"Bu harika bir haber. Son evrak işleri için ofisime gidebiliriz, daha sonra keşfetmek ve oynamakta ya da eve gitmekte özgürsünüz, hangisini tercih ederseniz."

"Yolu göster." Sırtışı heyecan ve histerinin manyakça bir karışımıydı. Bunu yapacağıma inanamıyordum. Avuçlarım terlemeye ve kaşınmaya başladı ve kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalıştı. Kan basıncında meydana gelen değişim başımı bulanıklaştırdı.

"Bu gece katılacak mısınız, yoksa işleri tamamen profesyonelce mi yürütüyorsunuz?"

Yüce Tanrım, gerçekten bunu ona sordum mu?

Kendimi adamın üzerine atıyor gibiydim ve henüz imza bile atmamıştım. Eğer yapabilseydim, kafamı aynalı asansör duvarına vururdum. İmza atma konusunda o kadar endişeliydim ki, kulağa nasıl geleceğini tam olarak düşünmeden meraktan soruyu ağzımdan kaçırmıştım.

Dante sırttı. "Ara sıra katıldığım biliniyor." Neyse ki bu kadarla bıraktı ve ben de ağzımdan başka aptalca bir şey kaçabilir korkusuyla çenemi kapalı tuttum.

Bana ofisini gösterdi ve orada Lion's Den'in üyelik sözleşmesini mavi mürekkeple imzaladım. Damarlarımda sıvı bir sevinç dolaşıyordu.

"Peki, ne olacak Camilla? Yukarı geri mi dönüyorsun?" Dante boğucu bir merak ve arsız bir eğlenceyle bana baktı.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bana asansöre kadar eşlik edersen sanırım gideceğim."

Dante sırttı ve yanaklarındaki belli belirsiz iki gamzeyi aydınlattı. *Tanrı merhamet etsin.*

"Size memnuniyetle üst kata kadar eşlik edeceğim. Eğer ilgilenirseniz, tanışmaktan hoşlanacağınızı düşündüğüm bazı üyelerle sizi tanıştırebilirim."

"Teşekkür ederim, minnettar olurum." *Lütfen Tanrım, sesimin ne kadar nefes nefese çıktığını fark etmesin.*

"Gitmeden önce kartımı almanı istiyorum. Herhangi bir nedenle bana ihtiyacın olursa, arkasında cep telefonu numaram var." İki parmağının arasındaki küçük dikdörtgeni uzattı.

Aklımda sorular uçuşuyordu. Garip sorumdan sonra bana asılıyor muydu? Seksle ilgileniyor muydu, yoksa sadece kibarlık mı yapıyordu? Bir seks kulübünde farkı nasıl anlayabilirdim? Hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kartı çantamın içine koydum ve gülümsedim.

Asansöre geri adım attığımızda, beklenti yanaklarımı kızarttı ve başımı döndürdü. Duyguların girdabı dev bir heyecan kasırgasında birlikte dönüyordu. Asansör yükseldikçe girdap daha da yükseldi, ta ki kapılar açılana ve tanıdık bir yüzün varlığı bu enerjiyi dünyanın dört bir yanına dağıtıp ardında boş bir çaresizlik bırakana kadar.

Filip De Luca, smokin içinde saf cazibe görüntüsü, karşımızdaki koridorda duruyordu. Kapılar açılır açılmaz bakışlarımız kilitlendi. Kabaran bakışları tek kelime etmeden bana bir düzine küfür savurdu.

Gecenin nasıl geçeceğine dair hiçbir beklentim yoktu ama binlerce olmasa da yüzlerce olasılığı gözden geçirmiştım...

Filip tek bir tanesinde bile var olma...

Kardeşi Matteo, kuzenimin kocasıydı. O mafyaydı. Babamın bir ortağı ve

Benim için çok kötü bir senaryoydu. Tanıdığım birini görme ihtimalim olduğunu biliyordum ama ailemle bu kadar yakından ilişkili biri felaketti. Bir daha evimden çıkmama izin verilmemesini sağlamanın bir yolunu bulurdu.

Kurşuni bağırsaklarım yere çöktü.

Hayır. Bunu benden alamaz. Ona izin vermeyeceğim.

İçgüdülerim onun otoritesine boyun eğmek yönündeydi ama üzerimde bu güce sahip olmasına izin vermeyi reddettim. Eğer istediğim şeyden savaşımadan vazgeçersem, bu benim kendi hatam olacaktı. O kadar kolay pes etmeyecektim. Bunun yerine, kendimi bir güven pelerinine sardım ve Dante konuşmaya başladığında omurgamı sertleştirdim.

"Filip, bu akşam nasıl gidiyor?" Asansörden inerken Dante Filip'in elini tuttu, önünde cereyan eden iç savaştan habersizdi.

Filip dişlerini göstererek acı bakla gibi sırttı. "Bunu söylemek için çok erken olduğunu söyleyebilirim. Ben de tam yukarı çıkıyordum ama görüyorum ki aramızda yeni bir yüz var." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, beni yerimde sabitlemeye çalışıyordu. Kapılar yanımızda kapanmaya başladı ama Filip beklediği asansörü durdurmak için hiçbir çaba göstermedi. "Camilla, bu bir sürpriz."

Dante bir ileri bir geri baktı. "Birbirinizi tanıyor musunuz? Harika. Camilla sadece tanıdık yüzler göreceğini sanmadığını söylüyordu."

"Oh, oldukça aşınayız. Aslında aileden sayılırız."

"Anlıyorum. Turu yeni bitirdik, ben de yerleşmesine yardım edecektim, o yüzden seni tutmayalım." Dante beni Filip'in etrafından dolaştırmak için işaret etti ama Filip'in başka planları vardı.

Eli benimkine kaydı ve beni sıkıca kavradı. "Aramızdaki bağ düşünüldüğünde, ona ipleri göstermenin sadece benim için uygun olacağını düşünüyorum." Sonunda yoğun bakışlarının ağırlığını Dante'ye aktardı, o da şaşkın gözlerini bana çevirdi.

Elimi Filip'ten çekip Dante'nin bana içeriye kadar eşlik etmesinde ısrar etmeyi tercih ederdim ama üyeliğimi sürdürme şansım olmasını istiyorsam Filip'le yüzleşmem gerekiyordu ve bunu Dante'nin önünde yapmak istemiyordum. Bu özel bir meseleydi.

Dante'ye bir gülümseme gönderdim ve yüzümde oluşmaya çalışan buruşukluğu engelledim. "Bana etrafı gösterdiğin için teşekkür ederim. Eminim Filip tanışmama yardımcı olabilir, böylece sen de işine dönebilirsin. Gecenizi tekeliime almak istemem."

Dante'nin gözleri kısıldı. Düşündüğümünden daha anlayışlıydı. "Ne dediğimi unutma Camilla. Bir sorunun olursa bana gel."

Filip, "Ne ima ettiğinden emin değilim, D," diye uyardı.

"Sadece en yeni üyemiz için sorun yaratmanı istemiyorum." Dante'nin tehditkâr tonu, birkaç dakika önceki misafirperver ev sahibiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Filip sustu. "Seni ilgilendirmez."

"Bu duvarların içinde olan her şey beni ilgilendirir."

"Uzun zamandır arkadaşız. Bir kadın söz konusu olduğunda hiç çizgiyi aştım mı?" Filip'in cevabı öfkeyle keskinleşti.

Dante yakındaki bir merdiven boşluğuna kaymadan önce başını teslimiyetle salladı. Gözden kaybolduğu anda Filip'in elinden kurtuldum.

"Bırak beni," diye tısladım.

Daha yeni elde ettiğim şeyi kaybetme ihtimali karşısında ellerim öfkeyle titredi. Filip'in ne düşündüğünden emin değildim ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Kafese kapatılmış iki kaplan gibi kapıştık.

Filip'in yüzeyinin hemen altında sarmal bir enerji kabarıyor, etrafımızdaki havaya basınç uyguluyordu. "Sorun nedir prenses? Eğer dokunulmak için burada değilsen, yanlış yerdesin." Eli tekrar dışarı fırladı

ve beni toplantı odasına doğru çekiştirmeden önce benimkini sıktı.

"Ne yapıyorsunuz?" Toplanma odasının çift kapılı girişine yaklaşırken olay çıkarmak istemediğim için fısıltıyla bağırdım.

Filip kapı aralığında hareketsiz kaldı. Gözlerim içeridekilere kilitlenmişti ama Filip'in bakışlarını sıcak tenimde hissedebiliyordum.

"Sana istediğin şeyin tadına baktırıyorum. İn'e becerilmek için katıldın, değil mi?" Sert törpüsü, etrafımızdaki erotik sesler korosuna şehvetli bir melodi katıyordu. Görüntüler ve sesler bedenimi okşuyor, tenimin her santiminde sarhoş edici bir arzu uğultusu uyandırıyor.

Hiç tepki vermedim. Duygularıma yenik düşmüştüm.

Filip beni daha rahat bir tempoyla odanın içinde ilerletti ve boş bir kanepe bulana kadar dolaştırdı. Sanki birbirini seven bir çiftmişiz gibi kollarını omuzlarıma dolayarak beni vücuduna doğru çekti. Uzaklaşmaya çalıştım ama mengeneye benzeyen tutuşu beni sıkıca yerimde tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Titreyen müzikten duyabileceği kadar yüksek sesle tısladım.

"Ne düşünüyorsun, Camilla?" Boştaki eli açıkta kalan kalçama uzandı, sonra elbisemin eteğinin altından yukarı kaydı. Kalbim kendi kendine çarptı.

"Yapma," diye sessizce tersledim, bacaklarımı birbirine kenetleyerek. Benimle oynadığı için ona öfkelenmek istiyordum ama insanlarla tanışmayı umduğum bu yeni ortamda olay çıkarmak istemiyordum. Kulüpteki ilk gecemde Filip'e bağırmaya başlarsam psikopat gibi görünürdüm, bu yüzden öfkemi sıkı sıkıya tuttum.

"Neden olmasın? Bu yüzden burada değil misin? Dokunulmak istemiyor musun?" "Senin tarafından değil."

"Buradaki herkesten bir farkım yok." Sırıttı. "Tabii daha fazlasını ummuyorsan..."

kadını bir şirket."

Öfkem alevlendi. Ona öfkelenmemek için dudaklarımı sıkıca birbirine kenetlemek zorunda kaldım. Filip göğsünün derinliklerinden kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ondan kurtulmak için sürpriz unsurunu kullanarak ileri atıldım. Filip kanepede rahat bir şekilde oturuyordu. Öfkeli öfkeli ona baktığımda, yüzünde acımasız bir sırıtiş belirdi.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Sıkılmış dişlerimin arasından talep ettim.

"Bir seks kulübündesin bebeğim. Ön kapıdan içeri girdiğinde mahremiyetinden vazgeçtin." Bilerek çileden çıkarıcı derecede zor davranıyordu. İnsanlara işkence etmekten zevk mi alıyordu? Bu yüzden mi buraya üyeydi?

Gözlerimi devirdim ve kapıya doğru ilerledim. Filip'ten uzaklaşmam gerekiyordu ama tam olarak nereye gittiğimden emin değildim. Girişe yakın bir yerde yakışıklı bir adamla göz göze gelince adımlarımı yavaşlattım. Belki bir odaya girebilir ve Filip'ten uzaklaşabilirdim. Kimin odası var, kimin yok bilmiyordum ama denemeye değerdi. Çekici bir gülümseme takındım ve olası özgürlük biletimin bana katılmasını heyecanla izledim.

"Sizi daha önce burada gördüğümü söyleyemem. Ben Matthew." Elini uzattı, ben de memnuniyetle kabul ettim.

"Camilla. Aslında daha bugün katıldım."

"Harika. İn'e hoş geldiniz. Benimle bir şeyler içmek ister misiniz?" Matthew odanın diğer ucundaki barı işaret etti.

Arkamdan uğursuz bir varlık indiğinde konuşmaya başladım.

"Üzgünüm Matt, ama bu kapılmış." Filip sahiplenici bir eli omzuma koyarak dokunuşuyla beni damgaladı.

Omzumu indirdim, başarısız bir şekilde onu üzerinden çekmeye çalıştım. "Hayır, ben alınmadım"

bir içkiye bayılırım."

Matthew'un gözleri sanki ben hiç konuşmamışım gibi Filip'e takılı kaldı. "Anlaşıldı, ama yasak bölgedeyseniz tasma takmak isteyebilirsiniz." Sanki az önce benim hakkımda Filip'in evcil fino köpeğı gibi konuşmamış gibi birlikte durduğı gruba geri döndü.

Filip'in elini tuttum ve onu odadan dışarı çektim. "Ne halt ediyorsun sen? Bu senin için bir çeşit oyun mu?"

"Oyun yok. Burada, Den'de işler böyle yürür."

"Saçmalık. Benimle kafa buluyorsun ve buna bir son vermelisin. *Şimdi*."

Filip eğildi, yüzlerimizi bir nefes mesafeye getirdi ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. "Eğer burayı sevmiyorsan, tatlım. *Git*."

CAMILLA GENOVESE, DEN'IN ETRAFINDA BIFTEK GIBI DOLANIYORDU.

yuttum. Asansörden indiğinde gideceğim yerle ilgili tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitmişti. Genovese kadınlarından herhangi birini Lion's Den'de göreceğim milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Hızlı duygular içime hücum etti. Şaşkınlık. Şaşkınlık. Öfke. Ve biraz da şehvet, ki bu da kendimi küçümsememe yol açtı. Genç Camilla yirmi yaşını pek geçmemişti ama ince kıvrımlarına yapışmış siyah elbisesinin içinde çok daha olgun görünüyordu. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve sıcak kahverengi gözleri diğer pek çok kadın gibi aşırı makyajla gölgelenmemişti. Jartiyerin içindeki masumiyet gibiydi ve onu bir battaniyeye sarıp saklamak istiyordum, böylece kulüpteki hasta heriflerin hiçbiri onu bulamayacaktı.

Bazı üyeler nispeten bağnazdı, sadece seks hayatlarına biraz renk katmak istiyorlardı ama diğerlerinin oldukça sapkın fantezileri vardı. Onun bu boka bulaşmasına asla izin veremezdim. Onu kapıdan içeri aldığı için Dante'nin o mükemmel suratını dağıtmak istiyordum. Ailesinin kim olduğunu bilmiyor olabilirdi ama resmine bir kez bakması yeterli olmalıydı. Kirletilemeyecek kadar iyiydi. Ahlaksızlıkla lekelenemeyecek kadar saftı. İhtiyacı olan son şey, elli yaşındaki bir sapığın onunla enstest fantezilerini gerçekleştirmesi idi.

Aman Tanrım. Bu düşünce bile kaslarımın şiddetle gerilmesine neden oldu.

Ne yapacağıma hızlıca karar vermeliydim; düşünecek zamanım yoktu. İlk eğilimim ona kulüp hayatının iğrenç bir yardımını vermek ve çılgılık atarak kaçmasını sağlamaktı. Gitmesini emredebilirdim ama geri gelmemeye kendi başına karar vermesini sağlamak çok daha etkili olurdu. Anlaşıldığı üzere, gözyaşları içinde kulüpten kaçmadan önce denememe gerek kalmamıştı. Bu tamamen çok kolay olmuştu.

Bir bakıma hayal kırıklığı yaratacak kadar kolay.

O gittiğinde, kulüp birden cansız göründü. Sıkıcı. Onun ateşini körüklemek uzun zamandır sahip olmadığım kadar eğlenceliydi.

O gittikten sonra toplantı odasına geri döndüm ama Camilla'yı düşünmekten kendimi alamadım. Eve mi gitmişti? Geri dönmeye çalışacak mıydı? En başta neden katılmıştı ki?

Daha fazlasını bilmem gerekiyordu.

Otuz dakika sonra apartmanının önünde duruyordum. Adresini bulmak zor olmamıştı ama bir şey göremeyeceğim kadar yüksekte oturuyordu. Gelip gittiğini görebilmek için evinin dışına kamera yerleştirmeyi düşündüm ama bunun aşırı olabileceğine karar verdim. Şimdilik.

Toplayabildiğim kadar bilgi toplayarak eve dönmeden önce binanın lobisini ve güvenlik özelliklerini kontrol ettim. Yolda, tüm siber işlerimi yapan adamı aradım ve ondan küçük Camilla hakkında bulabildiği her şeyi araştırmasını istedim. Etrafında onlarca kez bulunmuştum ama onu hiç düşünmemiştim. Den'de ortaya çıkacağı hiç aklıma gelmezdi. Başka ne gibi sırlar saklıyordu?

Kaçamaklarını babasına söyleyip söylememeye karar vermeden önce öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Onu neden hemen aramadığımdan emin değildim. Birini ispiyonlamanın doğama aykırı olmasının yanı sıra, bunu aramızda tutmak gibi bencilce bir isteğim de vardı. Bu bir riskti. Eğer babası onun neyin peşinde olduğunu öğrenirse ve benim onu hemen bilgilendirmediğimi öğrenirse, büyük bir tehlike altında olabilirdim.

Bu ilk kez olmazdı.

Yarım saat içinde Bayan Camilla Genovese hakkında eksiksiz bir dosyaya sahip olmuştum. Liseden beri bir adım bile çizginin dışına çıkmamıştı. İlginç. Kesinlikle daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunun neden önemli olduğu konusunda kendimi sorgulamaya başladığımda, saf eğlence dışında herhangi bir cevabı kabul etmeyi reddettim.

Camilla bir gizemdi ve ben çok uzun zamandır sıkılmışım.

DEN'E BAŞVURMAYA KARAR VERMEMDEN BİR HAFTA ÖNCE ANNEM BANA ŞU ITIRAFTA BULUNDU
Gençliğinde hayal bile edemeyeceğimiz kadar düşüncesizdi. Ergenlik çağındayken hamile kalmıştı. Kız kardeşlerim ve benim dünyanın bir yerlerinde bir üvey kardeşimiz vardı. Bu, babamın aylar önce mafyanın bir parçası olduğunu açıklamasıyla birlikte bitmek bilmeyen tartışmalarımın dönüm noktası olmuştu.

Ebeveynlerimin yanılmazlığına dair temel inançlarım yıkılmıştı ama iyi anlamda. Herkesin kusurlu olduğunu fark etmek bana farklılıklarımın yüzleşme ve gizliden gizliye özlemine çektiğim bir şeyi arama cesareti verdi.

Uzun süre karar vermekte zorlandıktan sonra nihayet kulübe katılmak, erişimimi kaybetme tehdidini dayanılmaz hale getirdi. Filip'in kulüpteki gecemi sabote edeceğini anladığımda duygularım alt üst oldu. Sesli olarak katılmamı yasaklamadan, beni etkin bir şekilde kapattı. Ben kabul etmek ve çabalarımı durdurmak zorunda kalana kadar kulübü benim için mahvetmeyi planladı.

Bu onun için bir oyundu. Bir yıpratma savaşı.

Öfkeli ve sinirliydim ama onun zorbalığının kurbanı olmayı şiddetle reddediyordum. Muhtemelen Dante'den yardım alabilirdim ama yenilgiyi kabul etmeden önce Filip'i kendim halletmeyi denemek istedim. Bu benim hayatımdı ve onun benim dünyamdaki tek bir şeyi bile belirlemeye hakkı yoktu. Gece için İn'den ayrılmış olabilirdim ama bu teslim olduğum anlamına gelmiyordu. Tam tersine.

Yirmi dört saat sonra tekrar büyük metal kapıların önünde aslan başlı armaya bakıyor ve bu gecenin daha iyi olacağına dair kendime söz veriyordum. Filip *her* gece kulüpte olamazdı, değil mi? Savaş mı istiyordu? Ne kadar ilham verici olabileceğimi bilmiyordu. Sırtımı duvara dayamıştım ve kirli dövüşmekten korkmuyordum.

Koyu kahverengi peruğumu düzelttim ve bu gece için taklit ettiğim yabancının ödünç alınmış güveniyle içeri adım attım. Beth'i selamladım, tanıdığımı fark etmem bir saniye sürünce memnun oldum. Filip'le yüz yüze gelmediğim sürece gecem büyük bir başarıya ulaşacaktı. Parlak kırmızı dudaklarım geniş bir sırıtişla yayıldı.

Cumartesi gecesi etkinlikleri de başlamıştı. Smokinlerin yerini alan pahalı takım elbiseler atmosferi biraz daha gündelik hale getirmişti ama yine de bir önceki gece kadar canlıydı. Ne giyerlerse giysinler, üyelerin hepsi de tahmin ettiğimden çok daha çekiciydi. Güzel, baştan çıkarıcı ve tamamen kapsayıcıydılar. Bu duvarların içinde utanç yoktu, sadece kabullenme vardı.

Bara doğru ilerledim ve Filip'ten hiçbir işaret almadan bir içki sipariş ettim.

"Son derece çarpıcı," diye gürledi yanımda erkeksi bir ses. "Yeni olmalısın. Böylesine zarif bir güzelliğı kaırmamın imkânı yok. Size katılmamın sakıncası var mı?" Gözleri gözbebeğı renginde olan bir adam

Bulutsuz kış gökyüzü bana gülümsedi. Çok güzeldi; siyah saçları ve kare çenesi vardı. Onunla ilgili her şey sade, heybetli ve esrarengizdi.

"Lütfen, yap. Benim adım Camilla." Yanımdaki koltuğu işaret ettim.

Barmene içki getirmesini işaret etti ve bar sandalyesine oturdu. "Ben Cal. Cal Thompson."

"Seninle tanışmak çok güzel Cal."

"Güven bana, o zevk bana ait." Sesi çok lezzetli ve hınzır bir tondaydı ve ne olduğunu çıkaramadığım bir aksanın ufak bir ipucunu taşıyordu.

Kızardım. "Hafta sonun nasıl geçiyor?"

"Her dakika daha iyi."

Gülmekten kendimi alamadım. "Çok tatlısın, değil mi? Belirttiğiniz gibi, burada yeniyim, bu yüzden tüm bunların nasıl işlediğinden emin değilim. Beni affetmelisin."

"Burada yalnız mısın?" Parmaklarını barın üzerinde benimkilerin altına kaydırды, başparmağı elimin arkasını okşadı.

"Öyleyim." Sesim boğuklaşırken ensemdeki deri farkındalıkla karıncalanmaya başladı.

"Bir şeyler içip birbirimizi tanıyabiliriz ya da daha fazla mahremiyet tercih ederseniz, bir odam var."

Sinirsel enerji aniden göğsümün içinde dalgalandı. Cal ile olan ilişkilerimi seviyordum; kalbimdeki ritim bozukluğunun kaynağı o değildi. Beni rahatsız eden başka bir şey vardı. Tehlikeli bir şey. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyordum.

"Sanırım..." Ne söylediğimi unutarak dikkatle omzumun üzerinden odaya baktım. "Um..." Gözlerimin Filip'inkilere kilitlenmesi sadece bir saniye sürdü.

Kapının hemen içinde duruyordu, bir eli cebinde sanki odayı gelişigüzel değerlendiriyordu ama bakışları hiç de gelişigüzel değildi. Beni anında teşhis etmişti. Odanın diğer ucunda olmam, ona arkamı dönmüş olmam ve peruğumun yerinde olması önemli değildi. Kim olduğumu tam olarak biliyordu ve yırtıcı bakışlarıyla geri çekilmemi talep ediyordu.

"Odanız kulağa mükemmel geliyor." Teslim olmayı reddederek Cal'a geri döndüm.

Gülümsemesi genişledi. Ayağa kalktı ve sandalyemden kalkmama yardım etti, elimi elinin içinde sabit tuttu. "Bu taraftan."

Odanın içinde yolumuzu çizerken ben de onu takip ettim. Filip'in geçmemize izin verme ihtimali yoktu ama son duasını eden bir idam mahkûmunun çaresizliğiyle umuda sarıldım.

Cal çıkışa yakın bir yerde durdu ve gecemin bittiğini anladım.

"Thompson, korkarım bir yanlış anlaşılma oldu." Filip'in sesi, ikisi de eşit derecede güçlü olan şiddet ve kısıtlama ile katmanlıydı.

Yanımdaki adam beni kendine çekti ve elimi nazikçe sıktı. "Peki bu ne, De Luca?" Cal mutlak bir otoriteyle konuşuyordu. Filip'in hoşnutsuz yüzleşmesinde en ufak bir ihtiyat belirtisi yoktu.

"O yasak bölge."

"Bana sınıksız sarılışına bakılırsa, genç kadının aynı fikirde olmadığını söyleyebilirim."

Filip'in çenesi öyle bir sıkıştı ki dişçiye gitmesi gerekecekti. "Bu *bir aile* meselesi Thompson. Büyük bir sorun yaşamadan önce geri çekilmelisin."

Cal derin bir nefes alırken çenesini biraz kaldırdı, sonra dudaklarını kulağıma indirdi. "Bunun için üzgünüm ama geçemeyeceğim bazı çizgiler var." Kaşlarını çatarak geri çekildi, Filip'e hançer gibi bir bakış fırlattı ve beni işkencecimle yalnız bıraktı.

Filip'in öfkeli bakışlarına karşılık vermedim. Yapmak zorunda değildim. Bakışlarının yoğunluğuyla içime işlediğini hissedebiliyordum.

Binlerce güneş. Çok öfkeliydim ama durumumla ilgili ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Filip beni asla rahat bırakmayacaktı, peki seçeneklerim nelerdi? Dante'ye sözleşmemden vazgeçip vazgeçemeyeceğimi sormak mı? Bu düşünce bile beni öfkeliendiriyordu.

Bir tek ben değildim.

Filip elimi tuttu ve beni koridora, köşedeki özel odalardan birine doğru çekti. Cebinden bir anahtar kartı çıkardı ve beni içeri soktu. Kapı çarparak kapandı ve bizi içeriye hapsetti.

CAMILLA KOLLARINI MEYDAN OKURCASINA GÖĞSÜNÜN ÜZERİNDE KAVUŞTURDU. "BUNU YAPMAYA HAKKINIZ YOK. BEN BİR

Tıpkı o odadaki herkes gibi."

Bu aptal kız öfkemi körüklememeliydi. Kendimi tamamen kaybetmeye ne kadar yakın olduğum hakkında bir fikri var mıydı? Onunla bu şekilde yüzleşmek niyetinde değildim ama onu kılık değiştirmiş halde görünce Camilla'nın tahmin ettiğimden daha zorlu biri olabileceğini anladım. Onu durdurmak zorundaydım. Bu saçma maskaralığı bırakması için onu ikna etmeliydim.

"Hayır. Siz herkes gibi değilsiniz ve burada üyeliğinizi sürdürmenizin hiçbir yolu yok. Dante'ye paranızı iade ettireceğim ve-"

"Sakin *buna cüret* etme." Camilla parmağını bana doğru uzatırken gözleri parladı.

Dudaklarım asitli bir gülümsemeyle geri çekildi. "Beni durdurmak için ne yapacaksın? Babana mı söyleyeceksin?" Bir yetişkin olarak bile Camilla, kızının neyin peşinde olduğunu öğrenirse Edoardo Genovese'nin gazabına uğrayacaktı. Bu durumda ona hiçbir yardımı dokunmazdı ve benim üzerimde başka bir kozu da yoktu.

Elleri kalçalarına yerleşti ve bana en az benimki kadar ısırgan bir gülümseme attı. "Başka bir yere gideceğim. Kimin katılacağı konusunda söz sahibi olmadığın başka bir kulübe."

Parmaklarım yumruğumu duvara vurma isteğiyle esnedi ve gerildi. Bir melek gibi görünebilirdi ama Camilla'nın şeytani bir inatçılığı vardı. "Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bu yaşam tarzına girmene izin veremem. Ailen beni öldürür."

"Bu onları ilgilendirmez."

Göğsümden yakıcı bir kahkaha yuvarlandı. "Sen daha çocuk sayılırsın. Tabii ki bu onları ilgilendirir."

"Benden daha yaşlı sayılmazsın. Neden benim değil de senin burada olman kabul edilebilir olsun ki?" "Bir sürü neden var ve eğer bunları göremeyecek kadar safsan, bu sadece benim nokta." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bak, bu seninle ya da ailemle ilgili değil. Bu benimle ve neye ihtiyacım olduğuyla ilgili. Eğer bir üyeyseniz, insanların bazen normların dışında bir yaşam tarzına ihtiyaç duyduğunu anlıyorsunuzdur." Öfkeden müzakereye geçmişti. Güzel. Yakında kabullenmeye varacaktık ve ben de onu buradan çıkarabilecektim. "Ve bir üye olarak burada hiçbir şeye ihtiyacınız olmadığını söyleyebilecek konumda olduğumu *elbette* anlayabilirsiniz. Bir sürü hoş genç adam, güvenli bir ortamda sizinle deney yapmaktan mutluluk duyacaktır.

kendi evim."

Dudakları sert bir çizgi halinde inceldi. "*Siktir git*, Filip. Beni tanımıyorsun ya da neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorsun."

"İçinde yaşadığımız dünyayı biliyorum ve her ne kadar eski nesiller için olduğu gibi olmasa da,

Burada görölmek itibarınızı zedeler." "Ama

seninki değil? Ne kadar da şovenistsin."

"Ben değil, toplum." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çektim. "Seni korumaya çalışıyorum Camilla."

"Saçmalık." Başını iki yana salladı. "Artık burayı gördüğüme ve istediğimin bu olduğunu teyit ettiğime göre, vazgeçmeyeceğim. Birkaç yer daha düşünmüştüm, o yüzden onlardan birine gideceğim."

Ona doğru yürüdüm ve sırtını duvara yasladım. "Bu şehirdeki diğer tüm seks kulüpleri yüceltilmiş birer genelevdir. Onların yakınına bile adım atmayacaksın."

Camilla gözlerini kıstı ve emirlerimden hiç etkilenmeden bana doğru eğildi. "Beni durdurmaya çalış," diye tısladı.

Ağzımın kenarları uğursuz bir sırıtışla kıvrıldı. "Gerekirse babana söylerim." Tehdit havada zehirli bir gaz gibi asılı kaldı.

Dondu kaldı ve bir an için kazandığımı sandım. Daha iyi bilmeliydim. Kız kardeşlerini ve kuzenlerini iş başında görmüştüm. Teslim olmak nedir bilmiyorlardı.

Camilla'nın çenesi bir parça kalktı ve üzerine bir güç duygusu yerleşti. "Sırf beni dışarıda tutmak için kulübe olan bağlılığından vazgeçecek misin?" Sözleri sakindi ama ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Açıklamak ister misin?"

"Aptal Filip. Dövüş Kulübü ile ilgili ilk kural, asla Dövüş Kulübü hakkında konuşmamaktır. Dante, üyelerin adlarının İn dışında anılmasının kesinlikle yasak olduğunu açıkça belirtti. Sen babama söyle, ben de Dante'ye söyleyeyim."

"Belki farkında değilsin ama Dante uzun zamandır arkadaşım."

Omuz silkti. "Olabilir, ama değerli kulübünü sizin için riske atar mı? Belli bir üyenin diğer üyelerin isimlerini verdiği duyulursa, büyük bir öfke doğacaktır."

Onun tehdidini değerlendirirken kan basıncım kafatasıma karşı cezalandırıcı bir ritimle çarpıyordu. Tamamen haksız değildi ve bu beni çok kızdırdı. Ondan uzaklaşırken boğazımdan sinirli bir hırıltı koptu. Ceketimi silktim ve düşünmek için kendime biraz zaman tanımak amacıyla gömleğimin kollarını sıvadım.

Kadın çıldırtıcıydı. Kulübe katılmaya neden bu kadar kararlıydı ki? Den'den uzaklaşıp blöfünü görebilirdim ama bunun hiçbir şeyi çözeceğini sanmıyordum. *Her* kulübe katılmaya kararlıydı. Onu durdurabileceğime inanmak istiyordum ama inatçı insanlar istediklerini elde etmenin bir yolunu bulurlardı. İhtiyacım olan son şey, İn'e üye olmasından bile daha kötüsü, onun başka bir kulübe gidip zarar görmesiydi. Eğer onu bu hayatın tamamen dışında tutamıyorsam, geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Çenemi sıkarak ona döndüm. "Eğer buraya gelmene izin verirsem, bu bir şartla olur." Çenesini kibirle kaldırdı. "Ne şartı?"

"Sana dokunmasına izin verilen tek erkek benim."

Dudakları şok içinde aralandı. Pencerenin dışından gelen hafif müzik sesi odanın ne kadar durgunlaştığını vurguluyordu. Vereceği cevabı beklerken omuzlarım gerildi. Ne yaptığımdan tam olarak emin değildim ama içimdeki sapkın, Camilla'nın tamamen bana ait olma ihtimaliyle gurur duyuyordu. Namus duygum tiksintiyle hırladı. Neye karar verirse versin, hem heyecanlanacak hem de yıkılacaktım.

"Ne?" Bu kelime bir nefesten başka bir şey değildi. Gözleri iri iri açılmıştı, kafasının içinde koşuşturan bir yığın karışık düşünceye açılan mükemmel bir pencereydi bu.

Sadece o değildi. Teklifimle kendimi şaşkına çevirmiştim ama bu karmaşadan çıkabilmemin tek yolu buydu.

"Beni duydun Camilla. Cevabın ne?"

"Ama neden?" Başını salladı, hâlâ şaşkınlıkla boğuşuyordu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve kısa bir süreliğine Çalışma Odası'na bakan aynalı duvara doğru döndüm. "Çünkü burada pek çok sapıkça şey oluyor ve bu şekilde hem seni güvende tutabilirim hem de istediğini elde etmene izin verebilirim."

"Buranın şehirdeki en güzel yer olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım, ama bu içerideki herkesin aynı ayrıcalığı kazandığı anlamına gelmez." "Ama sen buraya geldin."

"Yeter," diye bağırdım. "Şartlarımı kabul ediyor musun, etmiyor musun?" Yapacağım tek teklifi duymuştu, bu yüzden oyalanmanın bir anlamı yoktu. Kaderlerimize karar verme zamanı gelmişti.

Camilla'nın omurgası sertleşti ama tartışmak yerine beni klinik bir şekilde inceledi. "Ya bana aradığım şeyi veremezsen?"

"Şimdiye kadar hiç şikayet almadım."

Alay etti, kalçasını şezlongun arkasına yasladı. "Ne kadar da tipiksin."

Birlikte olduğum her erkek aynı şeyi düşündü, ancak hiçbirisi sözünü yerine getirmedi."

Enrika ve meydan okuma, bilinçaltımda gizlenen sinsi eylemleri haklı çıkarmaya çalışarak niyetlerimi çarpıtmak için baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı. Onların cazibesine kapılmayacaktım. Camilla'yı güvende tutmak için onunla ilgilenecektim, kendimi onun lanetinin kaynağı yapmak için değil.

Yine de, pazarlığımızdan memnun kalmasını sağlamak için doğamın küçük bir kısmının serbest bırakılması gerekecekti. Kendimi dizginlemek için iyi bir alıştırmaya olacaktı ya da ben kendimi öyle ikna etmeye çalıştım.

Camilla'nın durduğu yere doğru ilerledim, kalçaları şezlongun arkasına dayanana kadar onu nazikçe çevirdim, ben de arkasıdaydım. Parmaklarım kollarından birini takip ettiğinde nefesi titredi.

Çok hassas.

Çok duyarlı.

"Söyle bana Camilla. Kulübe ne bulmak için geldin? Başka hiçbir erkeğin sana sunamadığı şey nedir?" Ailesindeki çoğu kadından daha uzun boyluydu. Tahmin etmem gerekirse, topuklu ayakkabıları olmadan beş-altıya yakındı. Dudaklarımın kulağına acı verecek kadar yakın olması için başımı biraz eğmem yeterli oldu.

Kadınlar duygusal yaratıklardı. Dokunmanın yanı sıra sese, görüntüye ve duyguya da ihtiyaçları vardı. Erkekler çok daha basitti, bu da çoğu kişinin kadın cinsiyetinin karmaşık arzularını anlamasını zorlaştırıyordu. Bir kadın sadece serenat istemezdi; bütün bir orkestraya ihtiyacı vardı. Bu benim için gayet uygundu çünkü yıllarımı bu çalışmaya adamıştım. Fantezi futbolu ve video oyunlarını siktir et. Benim hobim kadınlar ve seksti.

"Um... bu da sorunun bir parçası," diye açıkladı Camilla. "Neyin eksik olduğundan tam olarak emin değilim, sadece daha iyi olması gerektiğini biliyorum."

Diğer kulağına fısıldamak için yer değiştirdim. "Düşüncelerimi duymak ister misin?" Kalçalarını kavrayacak kadar geri çekildim ve onu tek bir hareketle döndürdüm.

Nefes nefese kaldı ve meraklı gözlerini benimkilere dikti.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Camilla." Tek bir parmağımı alt dudağında gezdirdim. "Eğer sana bir soru sorarsam, bir cevap beklerim."

"Evet, isterim... Düşüncelerinizi duymak istiyorum."

Gurur damarlarımda dolaşıyordu. Üstelik bir kadının teslimiyetini kazanma duygusu başka hiçbir

şeye benzemiyordu. Camilla söz konusu olduğunda bu sadece bir başlangıçtı ama iyiye işaretti.
"Romantizmin sana göre olmadığını söyleyebilirim. Çiçekler ve iltifatlar için burada değilsin.

okşamalar ve nazik sevişmeler. Diğerlerinin yanlış yaptığı yer burası. Bu bana ne anlatıyor? Zevk konusunda daha alışılmadık bir yaklaşımı takdir ediyorsunuz. Belki biraz acı, ama bence esas olarak bir erkeğin seninle sevişmesine değil, seni becermesine ihtiyacın var." Ellerim elbisesinin alt kısmına uzandı ve yavaşça kalçalarının üzerinden kaldırdı. "Sana diz çökmeni emrederken kulağına iğrenç sözler fısıldayacak biri. Bunu düşünmek seni ıslatıyor mu?" Elimini tümseğinin üzerine koydum ve tek bir parmağımı külotunun yumuşak ipeğinin arasından hafifçe bastırdım.

Camilla cevap olarak başını salladı ve parmağımı kaplayan nem bunu doğruladı.

Başka bir erkek nasıl olur da böylesine duyarlı bir kadını harekete geçiremezdi? Akıl almaz bir şeydi. Belki de onunla geçirdiğim zaman *gerekliydi*. Düzgün bir sevişmenin zevkini hiç tatmamış olması onun için utanç verici olurdu. Aradaki farkı öğrendiğinde, aradığı şeyi kulübün dışında bulabilirdi.

Başka birinin benim rolümü üstlenmesi ihtimali beni şaşırtıcı derecede tedirgin etti. Onu becermek şöyle dursun, henüz çıplak bile görmemiştim, öyleyse neden ona karşı bir tür sahiplenme duygusu hissediyordum ki? Yaşından ve onu güvende tutma ihtiyacımdan kaynaklanıyor olmalıydı. Ailelerimize karşı görev duygum. Evet...

Geri çekildim ve boğazımdaki çakıl taşlarını temizledim. "Külotunu çıkar. Geri kalan her şeyi bırak."

Filip elimi tuttu ve beni pencerenin yanındaki yumuşak deri koltuğa götürdü. Odası Dante'nin bana gösterdiği oda ile aynı düzendeydi ama tamamen farklı bir havası vardı. Filip'in odası masif ahşap mobilyaları, siyah demir aksanları ve mekânı ısıtan kadifemsi yumuşak kumaşlarıyla bir İspanyol çiftliğinde yer alabilirdi. Yatağın altındaki alanı krem rengi pelüş bir halı kaplıyordu ve

ayak parmaklarımın arasında yumuşacık olacağını hayal edebiliyordum. Odasında haç olmasa da, devasa sayvanlı yatak da bir o kadar heybetliydi. Ortam rustik ama zarifti. Şehirden uzakta bir vaha.

Dünya.

Filip uzun bir sandığın çekmecesini açıp küçük, mor bir vibratör çıkardığında dikkatim tekrar ona yöneldi. Bu oyuncağın kaç kadına dokunmuş olabileceğini düşündüğümde midem bulandı.

"Hiç kullanılmadı, Camilla. Bunu sana yapmazdım." Yüzümde beliren tiksintiyi görmüş olmalıydı.

"Bunu bilmeme imkan yoktu." *Seks kulübü acemisiydin, hatırladın mı?* Ayrıca, erkeklerin kadınlardan farklı standartları vardı, özellikle de temizlik söz konusu olduğunda. Herhangi bir varsayımda bulunmuyordum.

Azarlamamı duymazdan geldi ve arkasında pencere olan odaya bakan sandalyeye oturdu. Nazik bir çekişle beni kucağına çekti. "Yan otur, bir bacağına yana at, diğerini aşağı indir."

Kendimi açık hissettim. Maruz kalmış. Ama odada bize tanıklık edecek kimsenin olmadığını düşünürsek çok da fazla değil. Daha iyi bilmeliydim.

Tam ona karşı gevşemiştim ki Filip sandalyeyi yavaşça pencereye doğru çevirdi. Aktif oyun odası görüldüğünde kaskatı kesildim.

"Sakin ol Camilla," diye fısıldadı. "Ayna yerinde. Biz dışarıyı görebiliyoruz ama onlar içeriyi göremiyor. Sanırım Dante bunu açıklamıştır?"

Gözlerimi diğer üyelerden ayırmadan başımı salladım. Topluluk büyümüştü ve artık daha fazla insan erotik gösterilere aktif olarak katılıyordu. Büyüleyiciydi. Dikkatimi nereye vereceğimi bilemiyordum.

"Kalbin biraz daha hızlı atarsa, korkarım kalp masajı yapmam gerekecek." Neşeli ve sakinleştirici sözleri sanki benimle dalga geçiyormuş gibi geliyordu. Bu, bakışlarımı tekrar ona çevirmem için önceki dinamiklerimizden yeterince farklıydı.

Aç gözler dikkatimi çekti ve beni esir aldı.

Filip'in boştaki eli kalktı ve göğsümün üzerinde duran koyu renkli saç tellerini topladı. Peruğumu çıkarmamıştım çünkü altındaki sarı saçlarım kafa derime iğrenç bir şekilde yapışmıştı. Peruğu çıkarmamı talep ederse kavga çıkacaktı. Saç tellerimi öfkeyle inceledi ama onları tekrar kolumun üzerine ve göğsümden uzağa yerleştirirken sessiz kaldı. Sonra bir parmağını baştan çıkarıcı bir şekilde sütyenimin kabına soktu. Bir göğsümün kabarıklığı üzerinde yavaşça bir gezinti yaptı, sonra materyali aşağı doğru kaldırdı ve meme ucumu kumaş korumasının üzerinde dudaklarından sadece birkaç santim uzakta açığa çıkardı.

Nefesim kesildi.

Filip'in dili yavaşça alt dudağının üzerinde gezindi. Nasıl kızdıracağını biliyordu. Bir beklenti ustasıydı. Dilinin kendi tenimin üzerinde gezindiğini iyice hayal ettikten sonra öne doğru eğildi ve hassas meme ucuma bir fiske vurdu. Dişlerini sertleşmiş tepenin üzerinde gezdirmeden önce kendime gelmem için bana zaman tanımadı. Göğsümden merkezime doğru bir zevk elektrik şimşegi çaktı. Titrek bir nefesle yutkundum. Filip kıkırdadı ve sıcak gümbürtünün içimde titreştiğini hissedebiliyordum.

Vibratörü eline alıp açtı ve göğsüme doğru kaldırdı. Meme uçlarım yeni bir hissin beklentisiyle acı verici bir şekilde çakıldı. Daha önce hiç kimse benimle böyle oynamamıştı; vücudumu keşfedilecek erotik bir oyun alanı olarak görmüştü. Titreşimli cihaz tenimle temas ettiğinde, zevkin sıcak zing'i karşısında inledim.

"Sahneye bak," diye talimat verdi. "Kadını görüyor musun?"

Muhteşem bir kızıl saçlı çıplaktı ve tavandan indirilmiş olması gereken bir haça kelepçelenmişti. Kusursuz vücudu kıvrımlı ve kadınsıydı, yumuşaktı ve tüm doğru yerleri yuvarlaktı. Saçları başının üstünde bir yığın halindeydi ve yüzü sayıklayan bir zevk maskesiydi.

"Kelepçelerini gördün mü?"

Kadının gümüş göğüs ucu kelepçelerini fark ettim ama bunun ötesine odaklanamadım. "Evet."

"Bu pembe tomurcuklar sıkıştırmak için mükemmel olacak." Vibratörü tekrar tekrar meme ucuma doğru tuttu ve her dokunuşta küçük yangınlar çıkardı.

Filip diğer göğsümü serbest bıraktı ve başlangıçtaki ihmali bir şekilde vibratörün ilk dokunuşunu çok daha elektrikli hale getirdi. Göğsüm istemsizce öne doğru eğilirken başım arkaya doğru eğildi. Akıl almaz bir ihtiyaç durumuna kayıyordum. Onun dokunuşundan ve daha fazlasının peşinde koşmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Vibratörü yavaşça karnımdan aşağıya doğru indirdi. "İlerledikçe sana sınırlarını soracağım. Ayrıca bu sınırlar ve ilgi alanları değişirse bana söylemelisin. Şimdilik gözlerini odadan ayırma. Tüm o gözler seni görebilseydi nasıl olurdu diye düşünmeni istiyorum. Oradaki herkesin benim pozisyonuma nasıl imreneceğini."

Emrettiği gibi yaptım ve ortaya çıkan görüntü, vibratör klitorisimin üzerinde hayalet gibi gezinirken iç kaslarımın ihtiyaçla sıkılmasına neden oldu. En ufak bir dokunuş bile nefesimi kesen erotik bir alaydı. Hassas doku şişti, daha fazlası için ağrıyordu. Şimdiye kadar dudaklarımdan kaçan tüm seslerden daha ahlaksız ve ilkel bir inilti içimden koptu.

"Çok duyarlı," diye mırıldandı Filip, dişlerini göğsümün üzerinde gezdirirken. "İstediğin bu mu?" Cihazı zonklayan merkezime doğru hafifçe itti ve vücudumun patlayıp patlamayacağını merak ettim. Tam bu hisse alışmaya başlamışken vibratör girişime doğru indi ve tamamen yeni bir zevk dalgası başlattı.

Cihazı içime, kendi sularımı kayganlaştırıcı olarak kullanacak kadar daldırdı, sonra vücudumu bir zevk eldiveni boyunca yönlendirdi. Bunu şimdiye kadar yaşadığım en hızlı, en patlayıcı orgazm izledi.

Doğaüstü bir sesle çığlık attım.

Orgazm sırasında çığlık atmak için en ufak bir eğilim hissetmemiştim, ama Filip'in bakımları altında başka seçeneğim yoktu. Ses, varlığımın dehşet verici bir şekilde çözülmesinin bir parçası olarak dışarı çıktı. Mutluluk dalgaları içimden geçerken başka bir düzlemde sürüklendim. Ancak bedenim ve zihnim yeniden birleştiğinde yaptığım şeyin farkına vararak elim ağzıma gitti.

"Endişelenmenize gerek yok. Burası çığlıkların dikkat çekmediği tek yer. Ya da en azından istenmeyen ilgiyi." Tek bir parmağıyla elbisemi ve sütyenimi çekerek her bir göğsümün hak ettiği yere geri dönmesini sağladı.

Zamanımız bitmiş miydi? Kendimi tatmin olmuş hissediyordum ama gecenin bitmesine hiçbir şekilde hazır değildim. "Peki ya sen?" diye sordum. Benim için yaptığı gibi liderliği ele alıp onu memnun etmem mi gerekiyordu? Yapmak yerine sorarak her şeyi berbat mı etmişim? Birden kendimi korkunç derecede utangaç hissettim.

Parmaklarını hafifçe çenemin etrafına yerleştirdi ve yavaşça çeneme doğru kaymalarına izin verdi. "Bu gece değil," diye dalgınca cevap verdi.

Bu gece olmaz mı? Neden?

Belki de başka bir soru sormak üzere olduğumu hisseden Filip ayağa kalktı, beni ayağa kaldırdı ve elbisemi düzeltti. Küçük bir mini buzdolabından bir şişe su getirdi ve içmemi emretti ama buna gerek yoktu. Çığlık atmaktan boğazım o kadar acımıştı ki, bu serin rahatlamayı memnuniyetle karşıladım.

Kafamı çevirdiğimde Filip beni izliyordu, yüzü okunmuyordu. Benimle anlaşma yaptığına pişman mıydı? Yanlış bir şey mi yapmışım? O gizemli aklından neler geçiyordu? Seks sarhoşu olmasaydım belki neler olduğunu anlayabilirdim. En azından, bir açıklama talep edecek enerjiyi toplayabilirdim. Onun yerine, tuhaf davranışlarını daha sonra ele almak üzere omuz silktim.

"Numaranız nedir?" Telefonunu çıkardı ve ben de rakamları okudum. "Az önce sana bir

Metin. Bana ihtiyacın olursa, iletişime geçersin. Bu arada anlaşmamızın sana düşen kısmını yerine getirmeni bekliyorum. Bensiz buraya gelmeyeceksin ve kesinlikle başka bir kulübe gitmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Sanırım bunu başarabilirim," diye karşılık verdim, öfkem yeniden su yüzüne çıkmıştı.

Küstahlığımı azarlayan bir bakış attı. "Sanırım ilk gecen için bu kadarı yeterli. Hareketli bir gün oldu ve daha sonra daha fazla keşif için bolca vaktimiz var. Seni geçireyim." Kapıyı açtı ve içimde bir batma hissini tetikledi.

Gecemiz neden bu kadar çabuk bitmek zorundaydı? Ben gittikten sonra da kalacak mıydı? Ben gittikten sonra başka bir kadınla mı yatacaktı?

Tanrım, Cam. Kışkandın mı? Bu bir ilişki değil. Seks kulübünün amacı rastgele insanlarla birlikte olmaktır.

Evet, ama o istediği kişiyle şımarabilirken benim onunla sınırlı kalmam hiç de adil değildi. Beni asansöre doğru götürürken düşüncelerim kendi aralarında tartışıyordu.

Kendimi kovulmuş gibi hissettim.

Filip beni odasına getirmiş, akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşatmış ve şimdi de kendi yoluma gönderiyordu. Anlaşmamız için planladığı şey bu muydu? Beni mümkün olan en uygun şekilde eğlendirip sonra da bir kenara mı atacaktı?

Üzerime bir utanç dalgası çöktü. Kendimi, öfke nöbetini önlemek için gerçek bir şeyin oyuncak versiyonu verilen bir çocuk gibi hissettim. Filip'le geçirdiğim zaman, beni annemin makyajından uzak tutmak için kullanılan sahte bir plastik ruja eşdeğer miydi?

Isı boynumu yaktı, ama sonuçlara atlama dürtüsüne direndim. Bir gece için eve mutlu dönecek kadar ilerleme kaydetmişim. Filip üyeliğimi devam ettirmeme izin vererek önemli bir ödün vermişti. Biraz daha zaman geçerse belki rahatlayacak ve babama kulüpten bahsetme tehdidi olmadan bana daha fazla özgürlük tanıyacaktı. Daha da önemlisi, içgüdülerimin doğru olduğunu öğrenmişim. Kulüp tam da ihtiyacım olan şeydi - hayatımda hiç bu kadar çabuk gelmemiştim. Şüphelerimin doğrulanması beni hem rahatlatmış hem de rahatsız etmişti. Bir parçam umutsuzca normal olmak istiyordu ama görünüşe göre bu mümkün değildi.

Kalbimin derinliklerinde, etrafımdakilerle aynı olmadığımı biliyordum. Belki de bu yüzden sarışın olmayı ve kız kardeşlerimden ve ebeveynlerimden ayrı durmayı seçtim. İçimde hissettiğim kadar dışımda da farklı olmak istemişim. Kendime, geçmişimde ne yaşanmış olursa olsun, kontrolün hala bende olduğunu söylemişim.

-Hayatımın manzarasının geliştiricisiydim. Den'de geçirdiğim bir saat bunun ne kadar doğru olduğunu kanıtladı. İçimde inkâr edemediğim sinsi bir arzu vardı. Bastırılmaz ya da görmezden gelinemezdi. Karanlığın tadı.

Başkalarının kaçındığı şeylerden zevk aldım. Sadece toplumun gölgesinde yapılan eylemleri arzuladım. Bundan kaçış olmadığını bilmeliydim.

Bir kez bağımlı olan, her zaman bağımlıdır.

Filip'in baştan çıkarıcılığına bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Bana verilen küçük tat yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ve öyle ya da böyle bunu elde edecektim.

CAMILLA'YI OLABILDIĞİNCE ÇABUK BİR TAKSİYE BINDIRDIM VE KULÜBE GERİ DÖNDÜM. O SIRADA Gözlerinde sorular vardı ama ona verecek cevabım yoktu çünkü ben de en az onun kadar şaşkındım. Kendimi toparlayabilmem için gitmesine ihtiyacım vardı. En çok da sert bir içkiye ihtiyacım vardı.

Yapılacak en doğru şey ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek olurdu, ama bunu söyleyecek gücü kendimde bulamadım. İlk etkileşimimiz, gelecekteki karşılaşmalarımız için aramızda bir emsal oluşturacaktı. Kulüpte geçirdiğimiz zamanın olduğundan daha fazla olduğunu düşünmeye başlaması ikimizin de yararına olmazdı. Başka hiçbir kadını kulüpten eve bırakmazdım ya da onu benim aramamı bekleyecek şekilde ayarlamazdım, Camilla da farklı olmamalıydı. Aslında, ona karşı sınırlarımı korumam daha da önemliydi. Onu düşündüğümde bir sahiplenme kıvılcımının alevlenmeye çalıştığını hissediyordum ve bu bir sorundu. Kulübe bir ilişki için gelmemiştii ve ben de öyle bir şey aramıyordum.

Sınırlar zorunlu olacaktı.

Camilla gibi bir kadın ellerimde erirken onu aklımdan nasıl çıkarabilirdim? Şu an için alkol en iyi taktik gibi görünüyordu. Ayrıca Genovese kızlarından birinin bir seks kulübünde ek iş yapmasını aptalca kabul ettiğimi unutmama da yardımcı olacaktı. Ailesinden biri bunu öğrenirse, niyetim ne kadar iyi olursa olsun mahvolurdum.

Tamam, niyetim tamamen saf değildi. Kimse mükemmel değildir.

Ana toplantı salonunun uzak tarafındaki bara geri döndüm ve bir viski sipariş ettim. Etrafımdaki oda cinsel enerjiyle titreşiyor ve dönüyordu ama benim dikkatim başka bir yere odaklanmıştı. Kulüp bingo oynayan mavi saçlı yaşlı kadınlarla da dolu olabilirdi. Den'in içinde daha önce görmediğim pek bir şey yoktu, bu yüzden hiçbir meme ve kalça aklımı Camilla'dan uzaklaştıramayacaktı.

"Camilla'nın bu gece geldiğini gördün mü? Beth görünüşünü değiştirdiğini söyledi." Dante yanımdaki bar koltuğuna kaydı ve barmenden bir içki istedi.

"Gitti," diye tersledim, benden kaçmak için yaptıklarını hatırlayınca sinirlenmişim. "Şimdiden mi? Çok çabuk oldu."

Gözlerim, her şeyden habersiz görünen arkadaşşıma kaydı. "Onun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Hırladım.

Dante ayıldı. "Aslında biliyorum."

"Onu buraya alırken aklımdan ne geçiyordu?" Alkolün damarlarımı bu konuşma için yeterince doyurduğundan emin değildim. Zaten gergindim ve Dante'nin kavgacı tavrı da bana yardımcı olmayacaktı.

"Bu onun seçimi. Eğer ailesine karşı çıkmak istiyorsa, bu onun kararı. O bir yetişkin."

"Zar zor," diye mırıldandım içkimin geri kalanını yudumlamadan önce.

"Burada olduğu için ona bok mu veriyorsun?" Sesi uyarıcıydı ve bakışlarımı tekrar ona çevirdi. Siyah gözleri bana suçlama ile saldırdı. Üstünlük taslamak onun için kolaydı; Camilla yaralanırsa Hudson'a atılacak olan o değildi. Duruma saygı duymaması beni daha da sinirlendirdi.

Sıkışan kaslarımı gevşetmek için omuzlarımı yuvarladım. "Tabii ki yaptım. Bu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

"Dün gece ikinizi yalnız bırakmamam gerektiğini biliyordum." Başını iki yana salladı. "Yirmi iki yaşında ve kendi başına karar verme yetisine sahip."

Bana yaşını söylemesine ihtiyacım yoktu. Hayatının her ayrıntısını ezberlemiştim ve bu hiçbir şeyi değiştirmede. Bana kalırsa, ben de dahil olmak üzere bir grup sapık erkekle kendini paylaşacak yaşa asla gelmeyecekti.

"Senin için söylemesi kolay." Başka bir içki için barmene işaret ettim. "Bu konuda ne hissettiğimin bir önemi yok. Geri dönecek."

"Oh, öyle mi?"

Ağır bir iç geçirdim. "O yavru kedinin pençeleri ve steroid almış bir pitbullun kararlılığı var."

Dante başını geriye attı ve güldü.

"Bu kadar komik olan ne anlamıyorum," diye homurdandım. "Onu Den'den uzak tutarsam başka bir kulübe gideceğine yemin etti. Sonra da babasına ne yaptığını söylersem beni buradan attırmakla tehdit etti."

Daha fazla kakhaha, öldürücü bakışlarımdan hiç etkilenmeden.

"Yüzündeki o gülümsemeyi çabucak silebilirim." Sesim tehditkâr bir tonda sertleşerek Dante'nin neşesini bastırdı.

"Seni daha önce bir kadın için acı çekerken gördüğümünden emin değilim." Yaşamak için insanları inceleyen, onların engellerini yıkan ve en derin arzularına erişen bir adamın anlayışlı yoğunluğuyla bana baktı. Sezgileri kuvvetliydi ve şu anda bana onunla neden arkadaş olduğumu sorguluyordu.

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun."

"Hem evet hem hayır. Diğer tarafa bakabilir ve görmezden gelebilirdiniz. Bunun yerine kendinizi sonuca yatırdınız. Seçim *senin*," diye sanki bir filmdeki karakteri analiz ediyormuş gibi düşündü. Ama bu lanet olası bir film değildi. Bu benim hayatımdı ve asla yüksek sesle itiraf etmesem de ima ettiği şey doğruydı.

Arkadaşıma sinirlenerek başımı çevirdim ve ana odada yaşananları izlemeye koyuldum. Camilla'nın aç gözlerle dolu bir oda dolusu insanın gözleri önüne serildiğini hayal ettim.

Önce burayı yakıp kül etmeyi tercih ederim.

Kahretsin, başım belada.

İçkimi yudumladım ve dikkatimi Dante'ye verdim. "Bunu yapar mıydın? Gizlilik anlaşmasını bozup babasına söylersem beni kovar mısın?" Eğer akıllı olsaydım, yapacağım şey tam olarak buydu.

Hiç irkilmedi bile. "Bir kalp atışında." Bariton sesinde en ufak bir mizah belirtisi yoktu.

Kaşlarımı çattım. "Arkadaşlığımızın bu kadar önemli olduğunu bilmek güzel." Küçüklük ediyordum ama kızgınlığımı yönlendirecek bir yere ihtiyacım vardı. Dante buna çok uygun görünüyordu.

"Üzgünüm dostum ama bu kulüp benim her şeyim. Hepimize doğar doğmaz dünya armağan edilmiyor." Yorumunun yakıcılığını yatıştırmak istercesine gülümsedi ama bu jest gözlerine ulaşmadı.

Geçmişlerimizdeki farklılıklar sık sık aramızda girmezdi ama ara sıra omuzlarında ağır bir yük

olduğunu fark ederdim. O hiçbir şeyden gelmemiştir ve benim geçmişim karmaşık olsa da, hiçbir şey istemedim. Bunu ona karşı kullanırsam götlük etmiş olurum.

Kendi elleriyle yarattığı şeyi korumaya çalıştı.

Ayağa kalktım ve barın üzerine biraz para attım. "Seni anlıyorum ve Den'i tehlikeye atmak istemem." Aramızdaki sivri uçları yumuşattığımdan emin olmak için sırtına sert bir el vurdum. "Ben buradan gidiyorum."

"Yarın dönecek misin?"

"Biliyorsam ne olayım," diye arkama bakmadan omzumun üzerinden fırlattım.

Ertesi gün kendimi bir sonraki favori uğrak yerimde buldum. Eğer Den'de çalışmıyor ya da dinlenmiyorsam, büyük ihtimalle Mighty Mick's Gym'de ağırlık torbasına vuruyordum. Gecemin çoğunu Camilla'nın etrafında dönen ve müstehcen detaylara sahip fantezilere dönüşen düşünceler içinde kaybolmuş bir şekilde geçirmiştım. Sabah olduğunda kafamı boşaltmam gerektiği açıktı.

Onun pürüzsüz tenini parmak uçlarımda her hayal edişimde, kendimi cezalandırıcı bir yumruk kombinasyonuna zorladım. Onu zihnimden tamamen silememiş olabilirdim ama o gece yorgunluktan rahat bir uyku çekeceğimi umuyordum.

Destansı orgazmından sonra iyi uyumuş muydu? Yoksa o da benim gibi uyanık kalıp gece boyunca oynamış mıydı?

Sikeyim.

Bedenimi bir dizi blok ve kaçışa zorladım. Bu düşünceler tam da yok etmeye çalıştığım şeydi. Eve gittiğinde ne yaptığı kimin umurundaydı? Başlı belaya girmediği sürece, önemli olan tek şey buydu.

Ekrandaki ismi görene kadar telefonumun çalması hoş bir kesintiydi. Kardeşim, Matteo. İnledim.

Şimdi ne olacaktı? O kadar uzun zamandır onun ayak işlerini yapıyordum ki, beni daha fazlası olarak gördüğünden emin değildim. Sinirlenmek hiçbir şeyi değiştirmeyeceği için sakın olmaya çalıştım ama içimdeki tedirginlik yüzeyin altında kaynıyordu.

"Evet," diye cevap verdim. Onunla sorunlarım ne olursa olsun, kardeşimin telefonlarına her zaman cevap verdim.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Maria'nın yarın doktor randevusu var ve ben gelemeyeceğim. Yalnız kalmaması için onu senin götürmeni istiyorum. Bu kartel olayı henüz çözülmemişken, gözlerin her zaman üzerinde olmasını istiyorum."

Hamile karısına şoförlük yapıyor. Mükemmel.

"Evet, sorun değil. Gerçi karının kendi başının çaresine bakabileceğine eminim." Son kısmı eklemek zorundaydım çünkü doğruydı. Karısının korunmasını istediği için onu suçlamasam da, Maria muhtemelen ikimizden de daha ölümcüldü. Onu iş üstünde görmüştüm ve göğüs göğüse ya da silahlı olması fark etmiyordu, o kadın ölümcüldü.

"Yapabilir ve seni onunla gitmeye zorladığım için çok kızgın ama pes etmeyeceğim."

Daha da iyisi. Kızgın hamile bir kadına şoförlük yapmak.

Homurdandım.

"Bilgileri sana mesaj atarım," diye ekledi.

"Kulağa hoş geliyor." Cevap beklemeden telefonu kapattım.

Atlatmaya çalıştığım gerginlik omuzlarıma geri sızmaya başladı. Normalde iş durumum beni o kadar da rahatsız etmezdi ama Camilla'nın yarattığı stres de eklenince, sıradan bir askerin işini yapmamın istenmesi cidden canımı sıktı. Elbette, şu anda olduğum tek şey buydu, lanet olası bir

asker.
-Ve bütün sorun da buydu.

Aile içinde daha fazla sorumluluk almaya hazırdım. Henüz bir kaptan olmamıştım. İlk başta Matteo'nun sağ kolu olmak bir onur gibi gelmişti ama rolüm çoğu zaman onun işlerini yüceltilmiş bir kişisel asistan gibi halletmeye dönüşüyordu. Benim için planının ne olduğunu ona açıkça sormam gerekecekti. Beklentilerimiz uyuşmazsa, ona nadiren yaptığım bir şekilde meydan okumak zorunda kalacaktım. Benden sekiz yaş büyüktü, patronumdu ve ailemin reisiydi. Onun sözü kanundu. Ama konuyu açarsam ve bana gerçek bir ilerleme sağlamadan anlamsız bir terfi vermeye çalışırsa, bastırılmış hayal kırıklığı taşıbilirdi.

Pazartesi, 27 Ocakth

BEN: KULÜBE HAFTA İÇİ Mİ GİDİYORSUN YOKSA SADECE HAFTA SONLARI MI?

Filip'le bir sonraki buluşmamızın ne zaman olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Den'deki gecemizin üzerinden birkaç gün geçmişti ve bu belirsizlik beni deli ediyordu. Bir şeye ihtiyacım olursa ulaşmamı söylemişti ama bu ne anlama geliyordu? Kaşınacak bir yerim olduğunda mesaj mı atacaktım? Net bir plana, bu işin nasıl yürüyeceğine dair bir taslağa ihtiyacım vardı. Haftada bir mi buluşacaktık? İki kez mi? Her gece mi? Anlaşmamızdan ne beklediğini bilmem gerekiyordu.

Filip: Bu hafta meşgulüm.

Okaaaaay. İlk tepkim beni başından savdığı için sinirlenmek oldu ama herkesin mesajla iletişim kurmada yetkin olmadığını hatırlamaya çalıştım. Belki de şu anda çok meşguldü ve bana daha fazla açıklama yapamadı. Açıklığa kavuşturması için ona bir şans verirdim.

Çarşamba, 29 Ocakth

Mesajımdan bu yana iki gün geçti ve Filip'ten haber yok.

Ben güçlü, bağımsız ve ısrarcı olmakta sorun yaşamayan bir kadındım. Kendim yeni bir girişimde bulunmadan önce iletişim kurması için ona bolca zaman tanımıştım. Zalimlik yaptığım konusunda ısrar eden güvensizliğimi bir kenara bıraktım ve telefonumu çıkardım.

Ben: Bu haftanın planı nedir?

Perşembe, 30 Ocakth

Yarın.

Belki de mesajlar için kelime başına ödeme yapmıştır? Onun sorunu neydi? Ben ulaşmasaydım hiç mesaj atar mıydı?

Yerleş, Cam. Cevap verdi ve artık belirli bir tarihin var. Planı onunla yüz yüze konuşabilirsin.

Bir hayatım olduğu ve kendi planlarımı yapmak için onun düşüncesiz kışını beklemek zorunda olmadığım hakkında biraz daha homurdandım, sonra devam ettim ve ertesi gece için kıyafetimi planlamaya başladım.

Cuma, 31 Ocakst

FILIP bana kulübe onsuz gitmememi özellikle tembihlemişti ama ne zaman geleceğimi söylememişti. Mesaj atıp sormak yeterince kolaydı, ama ondan bilgi almak zorunda kalmaya içerlemeye başlamıştım. Bana minimumdan daha fazlasını vermesi onu öldürür müydü? Ona söz vermiştim ve buna uymak için iyi niyetli bir çaba göstermeye niyetliydim ama o bunu kolaylaştırmıyordu.

Ben: Bu gece kaçta?

Filip: İptal etmek zorunda kalacağım. Hafta sonu için Hamptons'a gideceğim.

Ofis koltuğumda arkama yaslanarak ellerimi kucağıma bıraktım. Birkaç saat içinde buluşacaktık. Mesaj atmamış olsaydım beni eker miydi? Belki onun için önemli değildi ama ben bütün haftayı bu hafta sonu ne giyeceğimi planlayarak ve gecenin nasıl geçeceğini hayal ederek geçirmiştım. Tüm haftanın en önemli olayı tek bir vurdumduymaz mesajla boşa gitti.

Ben onun için sadece iptal edilmiş bir randevuydum.

Yıllar süren şüphe ve belirsizlik artık tarih olmuştu, ancak ulaşmaya çok yakın olduğum aydınlanma, beni cam bir kutuda güvende tutmak isteyen bir buçuk metrelik bir vahşi tarafından esir alınıyordu. Den'de geçirdiğim zamanı, erişimimi engelleyerek yönetiyordu. Anlaşmamıza rağmen, başladığım yere geri dönmüştüm. Parmaklarım saldırma isteğiyle titriyordu. Önümde sallanmasını istediğim bir şeyin güzel bir zorba tarafından elimden alınmasından nefret ediyordum.

Yine sonuçlara atlıyorsun. Belki de gerçekten meşguldü.

Lanet olası mantığın sesi. Bu kibirli kaltak cidden sinir bozucuydu. Haklı olma ihtimali çok düşük olsa da bundan şüpheliydim. Neyse ki, sorunu çözmek yeterince kolaydı. Kuzenim Maria ve kocası Matteo'nun Hamptons'da bir evleri vardı. O evde ikamet ettiklerinde Filip sık sık onlara eşlik ederdi. Ona mesaj atıp neler öğrenebileceğime bakabilirdim.

Ben: Bu hafta sonu şehirde misiniz yoksa Hamptons'da mı?

Maria: Şehir. Orası çok sıkıcı. Neden?

Ben: Sadece merak ettim.

Maria ve Matteo şehirdeydi. Filip Hamptons'a yalnız gitmiş olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Teoride, onun kaçamak mesajları ve planlarımızı aniden iptal etmesinin birçok olası nedeni vardı

Açıklamalar. Ancak, koşullar göz önüne alındığında, Occam'ın usturası özellikle uygulanabilirdi - en basit cevap büyük olasılıkla doğrudur.

1. Filip beni kulüpte istemedi.
2. Filip bana onsuz kulübe gidemeyeceğimi söyledi.
3. Filip neredeyse hiç mesaj atmamıştı ve şimdi planlarımızı iptal etti.
4. Filip beni kulüpten uzak tutuyordu.

Ona gerçekten şüpheyle yaklaştırmaya çalışmışım ama o bunu giderek zorlaştırıyordu. En azından oyalıyordu ve büyük olasılıkla anlaşmamızdan tamamen vazgeçmeye çalışıyordu.

Akkor halindeki öfke boğazıma tırmandı ve gözlerimin arkasını yaktı.

İş yerinde ağlamayacağım. İş yerinde ağlamayacağım. İş yerinde ağlamayacağım.

Patronum en iyi koşullarda bile imkansız biriydi. Ona beni azarlaması için bir sebep vermeyecektim ama öfkem karnımın derinliklerine işlemişti. Bütün hafta boyunca Filip'le bir sonraki buluşmamı düşünmüştüm. Onun karanlık baştan çıkarıcılığının vaadi bana cehennem gibi bir iş haftası yaşatmıştı ve şimdi yol gösterici ışığım söndürülmüştü.

Güzel. Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Den'e ya da başka bir kulübe gitmemeyi kabul etmiş olabilirdim ama bu evde oturmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Eğer o anlaşmamızda boşluklar bulacaksa, ben de bulabilirdim. Kulüp benim için geçici bir hevesten daha önemliydi ve eğer buna saygı duymuyorsa, siktirsin gitsin.

Arama düğmesine bastım ve Trent'in dahili numarasını çevirdim. Ofisi sadece birkaç kapı ötedeydi ama koridorda patronumla karşılaşma riskini almak istemedim.

"Evet, hanımefendi?" Trent iş yerindeki en yakın arkadaşımıydı. Normalde iş dışında pek takılmasak da onu çok severdim. Bu değişmek üzereydi.

"Bu gece için planın var mı?"

"Artık biliyorum. Nereye gidiyoruz?" diye sordu komplocu bir sesle. "Ateşli erkeklerin olduğu bir yere. Tercihen heteroseksüel."

"Hiç eğlenceli değilsin," diye şakacı bir şekilde homurdandı. "Aslında, her ikisinin de iyi bir karışımına sahip mükemmel bir yer biliyorum. Detayları sana mesaj atarım."

"Sekiz iş mi?"

"Sokağa çıkma yasağın falan mı var?" Gözlerimi devirdim.

"Dokuz o zaman?"

"Bu biraz daha iyi, büyükanne. Görüşürüz o zaman."

Rastgele ilişkilerde pek şansım olmamıştı ama bir hafta boyunca Den hakkında kurduğum fanteziler beni bütün bir şehir bloğuna güç verecek kadar heyecanlandırmıştı. Filip derecesinde bir çıkış olmasa bile bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Yeni bir plan ve yüzümde bir sırıtışla, günün geri kalanının hızlı geçmesini umarak işe geri döndüm.

Bar masamıza vardığımızda Trent, "Geceye bir shot ile başlamalıyız," diye anons etti. "Beni hasta etmeye mi çalışıyorsun?" Alay ettim.

"Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi kutlamak için bir tane. Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir tür münzeviyim."

"Bu şekilde görünmen tam bir rezalet. Bu üst sana çok yakışmış." Sırıttım. "O fotoğrafı çekirmek için bana yağ çekiyorsun, değil mi?"

"İşe yarıyor mu?" Bana nazlı nazlı baktı.

"Buna inansan iyi edersin." Kartımı çantamdan çıkardım. "İlk raundu ben alırım."

"Sen otur. Ben içkileri getireyim." Kartımı aldı ve kalabalığın içinde kayboldu. Bu devasa mekânda bara girip çıkan insan kalabalığı, bolca insan izleme eğlencesi sağlıyordu. Mevcut erkeklerin seçimi benim ihtiyaçlarım için fazlasıyla yeterliydi. Bazıları biraz hödüktü ama ben bir ilişki aramıyordum. Kaşıntımı kaşımaları için mükemmel olmaları gerekmiyordu.

Trent birkaç dakika içinde bir elinde iki shot, diğerinde iki karışık içkiyle döndü.

Onları masanın üzerine koydu, sonra kartımı geri verdi.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?" Gülerek sordum.

"Eğer bu meyveli küçük içecekler sizi korkutuyorsa, tolerans düzeyiniz üzerinde çalışmamız gerekecek." "Her neyse. Sadece içelim. Biraz sıvı cesarete ihtiyacım var."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Kadehini kaldırdı ve benimle kadeh tokuşturdu.

Hiçbir zaman çok fazla içki içmedim, bu yüzden sıvı tüm yol boyunca yandı. Başımı salladım ve ciyakladım.

Trent sırtını döndü ve karnından derin bir kahkaha attı. "Sen hafif sikletsin. O tekilalı gün doğumu, olabileceğinin yarısı kadar bile kötü değildi."

"Tekila! Tanrım, Trent. Gece daha başlamadan masanın üzerinde dans ediyor olacağım."

Kaşları altında dans ediyordu. "Amaç da bu zaten."

Başımı sallayarak boğazımdaki yanmayı hafifletmek için kokteylimden bir yudum aldım, ancak pembe içeceğin de en az shot kadar etkili olduğunu fark ettim. Tüm vücudumu titreterek Trent'i bir kez daha histeri krizine soktum.

İçkilerimizi bitirdikten sonra, birkaç arkadaşı bize katılmadan önce birkaç şarkı için dans pistindeki kalabalığa katıldık. Bir tur daha içki içmek için ısrar ettiler. Elimden geldiğince içkimi yudumlamaya çalıştım ama onların şakalaşmalarını dinlerken o kadar eğlendim ki daha ne olduğunu anlamadan pipetten hava emmeye başladım. Vücudumu ele geçiren ilahi vızıltı, günlerdir karnımda kaynayan lezzetli sıcaklığı daha da artırdı. Eve götürecek birini bulmak için kalabalığı taradım ve her bir örneği eleştirel bir gözle inceledim.

Çok uzun. Çok kıllı. Çok fazla... sadece, çok fazla.

Değerlendirdiğim her adam, her seferinde bir kusurla değerlendirmemde başarısız oldu. Benim sorunum neydi? Çocuklarımin babasını ben seçmiyordum. Filip'in görüntüsü bir anda aklıma geldi. Göğüs uçlarımin karıncalandı ve onu düşününce nefesim kesildi.

"İyi misin Cam?" diye sordu Trent.

"O sıçan piç hormonlarımin kaçırıldı!" Bağırdım.

Yeni arkadaşlarımin kahkahalara boğuldu ve ben de hemen arkalarından gittim. "Hayır, dinleyin. Bu ciddi bir mesele."

Daha fazla kahkaha. Neredeyse elbisemin içinde çınlayacaktım.

"Tamam, tamam. Kim bu sıçan herif ve hormonlarıminizi nasıl ele geçirdi?" Trent grubumuzu kendine getirerek sordu.

Oda dalgalanıyor ve dönüyordu, ama etrafımda titreşen enerjiyle senkronize hissediyordum. Başımdan savdım ve açıklamaya çalıştım. "Çevir. Bana hayatıminin orgazmını yaşattı ve şimdi kızlık organlarımin sadece onu istiyor."

"Flip?"

"*Fil-ip*," diye abartılı bir şekilde mırıldandım. "Buna hakkı yoktu! Şimdi ne ona ne de başkasına sahip olabilirim. Bu hiç adil değil."

"Bence ona tam olarak ne hissettiğini söylemelisin." Trent'in arkadaşlarından biri kaşlarını kaldırarak içkisini bana doğrulttu.

Haksız değildi. Filip beni ne kadar kızdırdığını bilmeliydi. Birisi onu bu zalim oyunlarından sorumlu tutmalı.

"Haklısın." Çantamı çekip açtım ama telefonumu çıkaramadan bir el benimkinin üzerine kapandı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, Camilla?" Trent temkinli bir şekilde bana baktı.

"Beni kolladığın için minnettarım ama işleri daha da kötüleştiremem. Neden ona bir pislik olduğunu söylemeyeyim ki?"

Trent ince dudaklı bir yüz ifadesiyle ellerini kaldırdı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Her neyse. Filip'i benim kadar tanımıyordu.

Bu saçmalık. Bana sahip değilsin. Filip: Pardon?

Beni duydun. Kiminle seks yapacağıma ben karar veririm. Kukumla. Ben karar veririm.

Bu ona dersini verirdi. Gönder tuşuna bastım ve yanıt noktaları canlanınca gülümseyerek sandalyemde daha uzun oturdum.

Filip: Sarhoşken olmaz.

Sarhoş mu? Mesajıma tekrar baktım ve ifadelerim yüzünden kendimi ele verip vermediğimi anlamaya çalıştım. Çakırkeyiftim ama yine de otomatik düzeltmenin mesajlarımın mantıklı olmasını sağladığını söyleyebilirdim.

Bir saat içinde üç içki. Bu senin için çok fazla, Camilla.

Bir adrenalin patlaması damarlarımdaki alkolle savaşıyor bana şaşırtıcı bir ayıklık anı yaşattı. Filip buradaydı ve beni izliyordu. Onu aramak için odayı tararken gözlerim büyüdü. Sinematik bir şekilde, müzik arka planda kayboldu ve insan sürüsü şekilsiz bir bulanıklığa dönüştü. Sadece bir adam mükemmel bir netlikle göze çarpıyordu.

"O burada," diye nefes aldım.

"Ne?" Trent etrafına bakınarak sordu. "Kim var burada? Filip mi?"

Başımı salladım, gözlerimi aramızdaki mesafeyi kapatan şeytani yarı tanrıdan ayırmadan.

"Tatlı sedef, o muhteşem." Sesi bir oktav alçaldı.

Trent yarısını bile bilmiyordu.

Filip yeni arkadaşlarıma küstah bir gülümsemeyle baktı ve küçük partimizin doğal bir üyesiymiş gibi bize katıldı. "Hey, çocuklar. Görünüşe göre Camilla içkiyi biraz fazla kaçırmış. İşleri bozmaktan nefret ediyorum ama onu eve götürsem iyi olacak." Masanın üzerine tanrı büyüsünü yaptı ve dört adamı da bir vudu şehvet sisinin içine hapsetti. Dördü de başını salladı, hiçbiri fikrimi sormadı.

"Oh, hayır. Hiç sanmıyorum." Parmağımı Filip'in taş gibi sert göğsüne bastırdım ve sandalyemden kayarak dengesiz ayaklarımın üzerine düştüm.

Filip dudaklarını kulağıma indirdi. "Benimle bu konuda kavga edersen, kıcını bronzlaştırırım." Dudaklarım şapırdadı.

"Size iyi geceler." Filip başıyla onayladı ve beni girişe doğru çekti.

Cevap istemek için dışarı çıkana kadar bekledim. Elimi onunkinden çekerek, "Nerede olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum. Sallandım, kollarımı ortama doladım ve keşke bir palto getirseydim dedim.

"Çünkü seni takip ediyordum." Vücudunu indirdi ve beni omzunun üzerinden attı.

"Sen ... ne? Beni öylece yere bırakamazsın!" Sırtına bir şaplak attım ve dünya döndü.

"Filip, kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye inledim karnımın derinliklerine bastırıldığı omzunun baskısından. Yavaşladı ve beni ayaklarımın üzerine indirdi, kollarımdaki sıcak elleriyle beni sabitledi. "Daha iyi misin?" "Sanırım öyle."

"Arabam sokağın karşısında. Isıtıcı açıkken oraya girdiğimizde tartışabiliriz." Elini sıkıca benimkine dolayarak yolu açtı. Dışarısı buz gibiydi, bu yüzden itiraz etmedim.

Şık spor arabaya bindiğimizde öfkeyle emniyet kemerimi bağladım ve ona ters ters baktım.

"*Yalan söyledin.*

Hamptons'da değildin." Yorum yapmadı.

"Bir şey söyleyecek misin? En azından beni neden takip ettiğini söyleyebilirdin." Sessizlik.

Tamam, ben de sessizlik oyunu oynayabilirdim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yolcu camından dışarı baktım. Binama yaklaştığımız anda emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan kaçmaya çalıştım.

Filip bileğimi yakaladı, gözleri çelik bir bıçak kadar keskindi. "Bekle," diye emretti.

Gözlerimi devirdim ama ona uydum, kaldırıma çıkana kadar bekleyip önüne atıldım. Beni mümkün olan her şekilde çileden çıkarmıştı ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Asansör çağırma düğmesine bastım ama kapı açıldığında donakaldım ve tekilaya bulanmış düşüncelerimin yüzeyine bir soru süzüldü.

Yavaşça düşünceli yoldaşımla yüzleştim. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Alkol, adrenalin ve duygu sağanağı altında çöküyor ve bana çok ihtiyacım olan berraklığı getiriyordu.

Filip beni asansörün içine çekti ve doğru kat düğmesine bastı. "*Cevap ver bana, lanet olası,*" diye bağırdım ona, sabrım tükeniyordu.

Bir metre uzunluğundaki öfkeli kaslar nefes kesici bir baskınlık gösterisiyle beni duvara yasladı. "Nerede yaşadığını biliyorum çünkü seni araştırdım. Üniversite not ortalamanı ve çocukken gittiğin çocuk doktorunun adını biliyorum. Seni takip ettim çünkü çok *istedim* ve belli ki kendine bakamıyorsun. İçtiğin içkiler duble, Camilla. Bunu biliyor muydun? Yanlarında bir yudum su bile içmedin. Peki ne yapmayı planlıyordun? Kulüpteki korkak bir haydutla eve mi gidecektin?" Başını yavaşça salladı. "Yalan söyledim çünkü kafamı düğüm düğüm ediyorsun. Yapmamam gereken şeyleri arzulamama ve güvende olduğundan emin olmak için dairenin önünde beklemek gibi şeyler yapmama neden oluyorsun."

Titreyerek aldığım her nefes göğsümü onunkine bastırdı.

İtiraflarının her biri dizlerimi zayıflattı.

Üzerimdeki etkisini fark etti, asansörün zili çalınca burun delikleri açıldı. Benden uzaklaşmadan önce kapılar tamamen açılmıştı, ben onun yanından daireme doğru geçerken gözleri sadece benimkilerden ayrılıyordu.

Nutkum tutulmuştu. Ne söyleyeceğimi, hatta ne düşüneceğimi bilemedim.

Onu düğümlere mi boğdum? Şüpheli bir çırpınma göğsümü ısıttı.

Ben kilidi açmaya çalışırken Filip anahtarımı elimden aldı. Bizi içeri aldı, çantamı aldı ve beni yatak odasına götürmeden önce tezgâhın üzerine attı. Ben de uyuşmuş bir şaşkınlık kozası içinde onu takip ettim. Filip birkaç saniye içinde beni giysilerimden çıkarıp yatağa çaprazlamasına yatırdı. Kravatını çıkardı, sonra ipek kumaşı ahşap yatak başlığımdaki çitalı bir delikten geçirdi ve kravatı bileklerime dolayarak ellerimi başımın üzerinde bir düğümle sabitledi.

Yakıcı bakışları açgözlülükle ellerimden, açıkta kalan göğsümden, kalçalarımın tepesindeki düzgünce kesilmiş buklelerden oluşan küçük parçaya doğru inerek eserini değerlendirdi. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve dizlerimi iyice açmam için beni cesaretlendirdi. Ağzı yarığımın

üzerine indiğinde, sadece göbeğimi yalamakla kalmadı; beni bütünüyle yuttu. Fiskeleyerek ve emerek, Filip bir saldırı yağdırdı

bir zevkti. Sanki bu dünyadaki son yemeğiymişim gibi beni tüketti ve daha önce hiç bu kadar ilahi bir şey tatmamıştı.

Birkaç dakika içinde nefes nefese kalmış ve kıvranıyordum, göbeğimde oluşan patlayıcı basıncın üstesinden gelemeyeceğimden emindim. Yoğunluk eziciydi. Dehşet vericiydi.

Durması için çığlık atmak ve devam etmesi için yalvarmak istedim, bu iki çelişkili arzu beni akılsız bıraktı. Duygularım hamdı. Filip'in sarhoşuydum ve tamamen onun merhametine kalmıştım.

Filip, vaat edilen zevk dalgası taşmaya başladığında kendini geri çekti. Dalga, kayalara çarparak güçlü bir gök gürültüsüyle kırılmak yerine, kendi karanlık yüzeyinin altında söndü ve öldü.

"Ne? Hayır, lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var." Sesim gerginlikten çatlıyordu ama çığlığım sağır kulaklara çarptı.

Filip yakasını düzelterek yataktan kalktı. "Bir dahaki sefere başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyi düşündüğünde bunu bir düşün." Sonra başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Geri çekilen formuna bakakaldım, ancak ön kapının açıldığını duyduğumda kelimelerimi kullanmaya başladım. "Filip, ellerim!" diye haykırdım. "Gitmeden önce beni çözmelisin. Filip?" Kulaklarım herhangi bir ses duymak için gerilmişti ama sadece sessizlikle karşılaştım.

Pazartesi, 3 Şubatrd

Pazartesi sabahı işime otopsi yapan bir adli tabibin soğukkanlılığıyla yaklaştım. Bankamın yönetici ofislerinde her gün yaşanan psikolojik savaşa maruz kalmadan önce tüm ham duygularımı paketlemiş ve güvenli bir şekilde saklamıştım. Ortamın zehirliliğini ilk fark ettiğimde kalmayacağımı biliyordum. Ancak, sadece özgeçmişim için kendimi National Bank'ta bir yıl dayanabileceğime ikna ettim. İş geçmişimde, okuldan sonraki ilk işime başladıktan sadece birkaç ay sonra görevimden ayrıldığının görülmesini istemiyordum.

Daha önce zor zamanlar atlatmıştım, bu yüzden Haziran'a kadar idare edebilirdim.

Her zaman hırslıydım ve finansmanın karmaşıklığını seviyordum. Paranın manipülasyonu yapı ve düzenlemeler içeriyordu - net kurallar ve sayılar - bu yüzden bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ailemin her zaman parası olmasına rağmen, çalışmama ihtimalini hiç düşünmedim. Zihnim bu şekilde yaşamaya uygun değildi. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Odaklanabileceğim amaçlı bir şeye.

Patronum tam bir pislik olmasaydı, işimi çok sevebilirdim. Hal böyle olunca, ofisimde kendi halimde kalmak için elimden geleni yaptım. Normalde, ofisi rahatsız ettiğim için ateş altında kalmamak için telefonumu sessizde tutardım. Bugün, büyük çabalarımın rağmen oyundan düşmüştüm. Telefonum bir mesajla çınladı ve susturmayı unuttuğumu haber verdi. Sesi kapatmak için cihazı elime aldım ve Filip'in bana mesaj attığını fark ettim.

Filip: Cuma günü kulüpte görüşmek istiyorum.

Bu ne cüret. Kullandığı düğümün bir ucundan basit bir çekişle gevşetilebileceğini fark etmem otuz dakikamı almıştı. İki ucunu çekmeden önce orada sıkışıp kaldığımı düşünerek panik atak geçirmeye başlamıştım. Bu da yetmezmiş gibi, uzaklaşmadan önce beni çılgına çevirmişti. Yaptığı şey zalimliğin sınırındaydı.

Henüz onunla konuşmaya hazır değildim ve isteyken kendimi bu duygu fırtınasına teslim edecek

değildim. Cevap vermeden telefonumu çantama geri koydum.

Salı, 4 Şubatth

"Onlar FDIC denetçileriydi, efendim. Kayıtları teslim etmek zorundaydım," diye açıkladım kıpkırmızı suratlı patronuma, ofisime dalıp beni müşterilerimize karşı gizlilik yükümlülüklerimizi ihlal etmekle suçladıktan sonra. Neden bu kadar sinirlendiğini anlayamamıştım. Federal Mevduat Sigorta Kurumu ya da FDIC, federal hükümetin bir kurumuydu. Müşterilerimizin mevduatlarının sigortalanması ile ilgili olarak talepleri üzerine onlara her zaman belge sağlıyorduk. Bu özel talep diğerlerinden biraz daha spesifikti ama belgeleri vermemek için bir neden göremiyordum. Patronumun bana bağırması için iyi bir bahane yoktu.

Bunun tek açıklaması Donald Carter'ın bir pislik olmasıydı.

"Önce bana danışmalıydın," diye karşılık verdi, parmağını bana doğru uzatarak. "Tam olarak ne gönderdiğini ve kiminle konuştuysan iletişim bilgilerini bilmek istiyorum. Bunun önceliği var, bu yüzden işin bitene kadar sosyal medyada dolaşma ya da dinlenme odasında dedikodu yapma." Arkasında duygusal şarapnel parçalarından oluşan bir mayın tarlası bırakarak hışımına dışarı çıktı.

Yine güzel bir hafta olacaktı.

Çarşamba, 5 Şubatth

İş yerindeki yorucu bir günü bitirdikten sonra bir saatlik yolu kat ederek Staten Island'daki ailemin yanına gittim. Annem iki haftada bir aile yemeği düzenlemeye çalışırdı ve bu gece şanslı geceydi. Bir şişe şarapla dairemde saklanmayı tercih ederdim ama şansım yoktu. Büyüklerimin isteklerine uymak için iyi eğitilmiştim.

"Camilla, bir ayı aşkın süredir bizimle ayine gelmiyorsun. Eskiden bu konuda çok iyiydin." Annem balla kaplı iğnelemesini yaparken lavabodaki bir tabağı ovuyordu.

Tam da ihtiyacım olan şey. Suçluluk duygusu. Temizliğe yardım ettiğim için bunu alıyorum.

"Biliyorum anne. Delicesine meşguldüm. Buraya kısa yolculuklar yapmak gittikçe zorlaşıyor." Onlarla birlikte kiliseye gitmemi beklediği için onu suçlayamazdım. Yıllar önce gitmeyi reddetmeyerek bu beklentiyi yaratan bendim. Ona Katolik kilisesine ya da herhangi bir organize dine olan inancımı ve şüphelerimi kaybettiğimi söylemeyerek.

Çatışmadan kaçındım çünkü bu daha kolaydı.

"Sanırım anlıyorum ama yanımızda olmanı özlediğim kesin."

"Val hâlâ yanında. Okulunun bitmesine daha birkaç ay var." O temizlenirken ben de iki tabak daha uzattım.

"Hâlâ evde yaşıyor olması senin de burada olmanı özlemeyeceğim anlamına gelmiyor." Bana sadece daha kötü hissetmeme neden olan hüznü bir gülümseme verdi.

"Yakında buraya dönmeye çalışacağım." Bulaşıkları hızlıca yıkayan annemi izledim ve çok iyi tanıdığımı sandığım kadını merak ettim. Gençken gizli bir bebeği olduğunu ve onu evlatlık verdiğini açıkladığından beri onu ilk kez görüyordum. O zamandan beri onunla bu konu hakkında konuşmamıştım.

Kiliseye gitme konusunda bu kadar titiz olmasının bir nedeni de bu muydu? İlk çocuğundan vazgeçmek onu ne kadar derinden yaralamıştı? Onu bulmak için herhangi bir girişimde bulunacak mıydı?

"Anne, vazgeçtiğin bebeğe ne olacak? Kardeşimize?" Onu üzmemeyi umarak sorularımı dile getirdim.

Annem gözlerini işine dikmişti. "Ne demek istiyorsun?" "Onu bulmaya çalışacak mısın?"

Hareketleri yavaşladı, odadaki tek ses lavaboda patlayan köpüklerin uğultusuydu. "Karar veremiyorum. Bulunmak istemiyorsa ne istediğimin bir önemi yok." Yavaşça, eski canlılığı olmadan işine geri döndü.

"Bunun sana bağlı olduğunu biliyorum, ama eğer bir önemi varsa, bence denemelisin." Bakışları sonunda benimkine kaydı, gözleri şüpheyle cam gibiydi. "Öyle mi?"

"Evet." Duygu gösterileri konusunda pek rahat değildim ve o an dokunaklı olsa da, garip bir huzursuzluk etrafımda dönüp duruyordu. Yemek odasına tekrar baktığımda boş olduğunu gördüm. "Yardıma ihtiyacın yoksa ben gidip G ve Val'i bulacağım." Yardıma ihtiyacı olmadığını umuyordum çünkü artan duygularımdan kaçmaya ihtiyacım vardı. Kendi sorunlarımla uğraşırken zor duygular için kapasitemi aşmıştım; daha fazlasını kaldıramazdım.

"Hayır, sen gidip ne yaptıklarına bak." Sabunlu elini bana doğru salladı. "Salata kâsesini getirdiğimde kafalarını birleştirip kaçıştıklarını gördüm."

Kaçmak mı? Giada ve Val normalde birlikte takılmazlardı, bunun sebebi de aralarındaki yaş farkıydı. Merak ve kıskançlığın yağlı tonu beni kız kardeşlerimi sessizce aramaya itti, onları habersiz yakalamayı umuyordum. Onları çalışma odasında, gizlilik içinde birbirlerine sokulmuş halde buldum.

Beklediğimden daha fazla acıdı.

"Burada her şey yolunda mı?" Varlığımı duyurmak ve öğütlerine hızlı bir son vermek için sordum.

İkisi de sıçradı.

"Evet, sadece Val'i kontrol ediyordum. Okul işleri falan," diye karşılık verdi Giada. Bırakın bizimkileri, kendi okul ödevleriyle bile hiç ilgilenmemişti.

Valentina kendi açıklamasını yapmadan önce Giada'ya baktı. "Okulda yeni bir çocuk var. Kendini buranın sahibi sanıyor ve biraz kabadayı ama önemli bir şey değil. Bulaşıkları hallettiniz mi?"

İkisi de dünya çapında amatörler gibi beklentiyle bana baktılar. Onları bu kadar mı oyun dışı bırakmıştım? Kız kardeşlerim bundan daha iyi yalan söyleyebilirdi. Asıl soru, neden *benden* bir şey saklamak zorunda hissettikleriydi? Ebeveynlerimiz neyse de ben de kardeşleriydim. Benden ne saklamaya ihtiyaçları olabilirdi ki?

"Evet... Annem de tam toparlanıyordu. İkinize de çıkacağımı haber vereyim dedim." Onlara sıkı bir gülümseme verdim. Acıya rağmen toplayabildiğim tek şey buydu. Aralarına tam olarak uyum sağlayamadığımı biliyordum ama böylesine keskin bir hatırlatmayla nadiren karşılaşıyordum.

"Tamam. Eve giderken dikkatli ol." Giada beni çabucak kucakladı, ardından Val geldi.

Vedalaştığ ve bir Uber çağırarak için dışarı çıktım. Gerekli bilgileri doldururken ekranımın üst kısmında bir metin bildirimi belirdi.

Filip: Camilla, beni görmezden gelme.

Neden olmasın? Bana biraz daha zorbalık yapabilesin diye mi?

Her şeyin üstüne bir de bununla uğraşmak çok fazlaydı. Onun baskıcı anlaşması. Narsist patronum. Annemden ve gizli üvey kardeşimden gelen suçluluk tripleri. Kız kardeşlerim tarafından dışlanmak.

Filip'in talepleri kaldırabileceğimden fazlaydı.

Bildirimi kapattım ve Uber siparişimi verdim. Kalbim o kadar farklı nedenlerden dolayı ağrıyordu ki etrafıma çöken karanlıkta önümü zorlukla görebiliyordum. Öfke ve pişmanlıktan oluşan bir fırtına bulutu başımın üzerinde uğursuzca dolanıyordu ve fırtınayı kovacak güneşten eser yoktu.

Aracım geldiğinde arka koltuğa geçtim ve eve gidene kadar kendimi bir arada tutabilmek için kollarımı ortama sardım. Duyguların kabarmasını serbest bırakmanın ve beni tüketmelerini engellemenin bildiğim tek bir yolu vardı - kendimi dünyanın baskıcı ağırlığından kurtarmak - ve kendimi bu rahatlıktan çok uzun zamandır mahrum bırakmışım. Ortaya çıkan utanç ne olursa olsun buna ihtiyacım vardı.

Filip'in yardımı olsun ya da olmasın, aradığım şeyi bulacaktım.

Kendime verdiğim bu söz, beni karanlık tarafından yutulmaktan koruyan tek titreşim alevdi. Tüm dikkatimi onun kararsız ışığına odakladım ve kendimi güçlendirmek için açgözlülükle onun sıcaklığını tükettim. Eve döner dönmez yatağa girdim ve uykunun kayıtsızlığını memnuniyetle karşıladım.

Perşembe, 6 Şubatth

Gelip seni bulmam ve konuşmaya zorlamam mı gerekiyor?

Bütün sabah Filip'le olan durumumu takıntı haline getirmiştim. Otoriter davranışları nasıl başa çıkacağımı bildiğimden daha fazlaydı, ama sözleri içimde derin bir yerde yankılanmıştı. Bizi birbirimize bağlayan bir bağ vardı; karanlık ve temel bir şey.

Arzunun tedirgin edici talebi.

İşkencenin sinsi fısıltıları.

Aramızdaki bağa bir isim koyamıyordum. Hiçbir kelime ya da açıklama yoktu. Benim ona çekildiğim gibi o da bana çekiliyordu ve bu ikimizi de çıldırtıyordu. Bu kadar güçlü bir şey hiç iyi olabilir miydi? İkimiz de etrafımızdaki havada cızırdayan ve patlayan söylenmemiş kimyaya uygun değildik. Sanki kader rotamızı çizmişti ve bizim varış noktamız hakkında hiçbir söz hakkımız yoktu.

Bu olasılık dehşet vericiydi.

Bağları koparmak bizim için daha mı iyi olur? Görevimden vazgeçmeli ve umutsuzca kırılmadan önce yenilgiyi kabul etmeli miydim? Hiçbir cevabım yoktu, o halde mesajlarına nasıl cevap verebilirdim?

Trent kapının çerçevesinden eğilip kafasını içeri sokmadan önce ofisimin kapısı çalındı.

"Marshall Grubu öğle yemeği toplantımızı akşam yemeğine taşıdı. Saat 7'de Fiorino'da. Buraya çok uzak olmayan küçük bir İtalyan lokantası. Gelebilir misin?" Trent işimin uzaktan da olsa katlanılabilir olmasının tek sebebiydi.

"Evet, bunu yapabilirim."

"Harika. Tek başıma halledebilirim ama yapmamayı tercih ederim. Eğer daha önce görüşemezsek bu gece görüşürüz." Parmak eklemlerini kapının pervazına vurdu ve gözden kayboldu.

Bir çalışma yemeği akşamı geçirmek için ideal bir yol değildi, ancak yeni bir inşaatı tartışmak

Akşam yemeğinde finans projesi daha kötü olabilirdi. Donald bu projeye dahil değildi, bu yüzden patronumun bize katılması planlanmamıştı. Bu gezi aynı zamanda dikkatimi Filip'le ilgili her şeyden uzaklaştırmama yardımcı olacaktı, ancak o beni bu teselliden bile mahrum bırakmak için elinden geleni yaptı.

O öğleden sonra saat dört buçukta bir mesaj daha geldi.

Filip: Son şansın.

İçimi çektim ve pes ettim. **Düşünmek için zamana ihtiyacım var.** Ona verebileceğimin en iyisi buydu.

Eşyalarımı çantama attım ve akşam yemeğinden önce üzerimi değiştirmek için işten erken çıktım. Banka kıyafetlerim, iş yemeği bile olsa, dışarıda bir akşam için sıkıcıydı. Vakit geldiğinde, omzumun her iki yanını da açıkta bırakan siyah bir kazak ve kırmızının mükemmel tonunda şık bir kalem etek giydim. Aynı tonda leke tutmayan bir ruj sürdüm ve saçlarımı birkaç tutamı serbest kalacak şekilde gevşek bir düğüm haline getirdim.

Profesyonel havamı korurken kendimi seksi ve özgüvenli hissediyordum. Trent, Fiorino'nun içinde ona katıldığında gözleri büyüdüğünde hedefime ulaştığımı doğruladı.

"İşte bu kadar. Sanırım beni dönüştürmüş olabilirsiniz." Trent'in bakışları beni boydan boya gezdi. Sırıttım, yanaklarım kızarmıştı. "Sen de oldukça şık görünüyorsun. Harika bir cep mendili."

"Aman Tanrım, harika değil mi? Bu kravat için mükemmel fuşya ve boz kahverengi tonları vardı. Bulduğumda inanmadım." Gözlerini özenle katlanmış satenden kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak durakladı. "Hayır, hâlâ eşcinselim sanırım."

İkimiz de kıkırdama krizine girdik. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Hadi, masamızı alalım. Diğerleri birazdan burada olur." Beni rezervasyonumuzu yaptırdığımız hostes istasyonuna doğru çekti.

Müşterimizi temsil eden iki beyefendi de kısa bir süre sonra bize katıldı. Sohbetimiz bir konudan diğerine doğal bir şekilde evriliyor, sadece sunucumuz tarafından kısa kesintiler için duruyordu. Tüm gözler arkamdaki bir varlığa çevrildiğinde, genç garsonların sadece bizi kontrol etmek için geldiklerini düşündüm.

Yanılmışım.

Gürleyen, iddialı bir ses üstümden yoldaşlarıma seslendi. "Affedersiniz beyler.

Bu güzel genç kadını bir dakikalığına çalabilir miyim?" Utanç ve öfke yanaklarımı renklendirdi.

Filip'in burada ne işi vardı? Yine beni mi takip etmişti? Bir iş yemeğini böldüğünün farkında mıydı? Geçen her saniye nabzım yükseliyor, kalbim vücudumu terk etme telaşıyla kendi üzerine yuvarlanıyordu.

Müşterilerimizden biri "Hiç sorun değil" dedi.

Trent'in gözleri golf topu gibi yuvarlaktı.

"Lütfen, affedersiniz," diye mırıldandım, sesimi bulamıyordum. Sandalyemi geriye kaydırdım ve kafamın içinde patlayan kaoslu etkili bir şekilde gizleyen bir zarafet ve rahatlıkla ayağa kalktım.

Filip elini belime koydu ve beni restoranın arka tarafına götürdü, orada beni kadınlar tuvaletine soktu ve kapıyı kilitledi. Tuvalet yüzleşmek için ideal bir yer değildi ama en azından nispeten özeldi.

Yalnız kaldığımız anda arkamı döndüm ve ona ters ters baktım. "Burada ne halt ediyorsun? Nerede olduğumu nereden biliyordun?"

"Bana seni takip ediyormuşum gibi bakma. Telefonunun konum servisleri açık."

Ugh. Babam yıllar önce bu konuda ısrar etmişti. Tamamen unutmuşum.

"Benim sıram." Filip öne doğru korkutucu bir adım attı. "Neden beni görmezden geliyorsun?"

"Beni yatağıma nasıl bağlı bıraktığını düşünürsek, bunun çok açık olduğunu söyleyebilirim."

Gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. "Kurtulmak için mükemmel bir yeteneğin vardı." "Bunu anlamak için korkudan kaynaklanan panikle otuz dakika geçirmem gerekti."

Başını eğdi ve elleri yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kalktı. "Haklısın," diye mırıldandı. "Öfkeliydim ve kendimi kaybettim. Bu bir daha olmayacak. Eğer teselli olacaksa, kendini özgür bıraktığını öğrenene kadar gitmedim."

"Ne? Nasıl?" Eğer daireme kamera yerleştirmiş olsaydı, çılgılık atarak babama koşardım. Bir kız ancak bu kadarına dayanabilirdi.

"Yirminci kat, binanın güneydoğu köşesindeki ana banyo. Arabamdan ışığın yanmasını bekledim."

Bu çok sapıkça değildi ve beni terk ettiğinde tamamen kalpsiz olmadığına ikna etti, ama yeterli değildi. "Beni bu şekilde incitmişken sana nasıl güvenebilirim?"

Derin moka rengi gözleri çatık kaşlarının altından beni inceledi. "Üzgünüm Camilla," diye sessizce kabul etti. "Bu anlaşma beklediğimden daha karmaşık çıktı."

"Benim için de ideal değil," diye mırıldandım. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Diğer tarafa bakabilirsin. Kimsenin bilmesine gerek yok." Başımı kaldırıp ona baktım, yüzündeki büyüleyici ifadeyi içime çektim. Özgürlüğümü istemiş olsam da, bunu vermesini istediğimden tam olarak emin değildim. Onun buyurgan varlığı, itiraf etmekten nefret ettiğim bir şekilde beni çağırıyordu.

"Hayır." Cevabı kararlıydı, kesinliği içinde yankılanıyordu.

"O zaman senden daha fazlasına ihtiyacım var. Daha iyi iletişim. Daha fazla anlayış. Aksi takdirde bu iş yürümeyecek." Sakin ama yalvaran bir tonda konuşarak bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştım. "Kulüp hayatında yeniyim ve normal bir ilişki beklememem gerektiğini anlıyorum, ancak anlaşmamız da tamamen sıradan değil. Bu karmaşık bir durum ve bana hiç bildirilmeyen kurallar yüzünden cezalandırılmam."

Filip kendi kendisiyle savaşıyor gibiydi, o hesapçı gözlerinin ardında sayısız duygu geçiyordu. "Geçtiğimiz iki hafta boyunca sayamayacağım kadar çok kez çuvalladım zaten. Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum ve bu belirsizlikle iyi başa çıkamıyorum. Hayatımda kontrol sahibi olmayı severim ve seninleyken çaresizim. Bundan nefret ediyorum ama seni kaybetme düşüncesinden daha çok nefret ediyorum." Başparmağı yanağımın üzerinde bir yol çizdi. "Bana bir şans daha ver, Camilla."

Boğazıma düğümlenen duygu yığını yuttum ve başımı salladım. Nasıl yapamazdım ki? Bağlılığımızın ne kadar rahatsız edici bir hal aldığını çok iyi biliyordum. Bazıları bunun sağlıklı olduğunu söyleyebilirdi ama ben zaten berbat durumdaydım. Neden daha azını bekleyeyim ki?

Filip ellerini bıraktı ve bakışları vücudumda yavaşça gezindi, tenimi herhangi bir somut okşama kadar iyice ısıttı. "Arkanı dön," diye emretti hoyratça.

Uymadan önce sadece kısa bir süre durakladım, odadaki hava baş döndürücü bir şekilde incelmişti.

Filip arkama geçti, ellerini kalçalarıma koydu ve beni kendine doğru çekti, kaya gibi sert boyu kıcıma yaslandı. "Yarın gece kulüpte olmanı istiyorum. Saat sekizde. Ve bir daha bana kızdığında, bunu konuşarak halledeceğiz. Anlaşıldı mı?" Yumuşakça söylediği sözler beni rahatlatıcı bir kucağa sardı. Nedenini bilmiyordum ama üzerimde böyle bir etkisi vardı.

Başımı sallayarak onayladım.

Filip çekilmeden önce bir an için burnunu saçlarıma gömdü. Yüzünü buruşturarak kendini ayarladığını görmek için tam zamanında ona döndüm. Ağzımın kenarları sırtarak seğirdiğinde bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Gitmeden önce bir şey daha yapacağım," diye söylendi, gözleri büyümüştü. "Külotunu çıkar."

Gözlerim odanın içinde gezindi ve aklımdan bir dizi endişe geçti. "Oraya geri dönmem gerekiyor ve-"

"Camilla, bana bak." Tüm dikkatimi toplayana kadar bekledi. "Tek söylediğim külotunu çıkarman. Güvenini zedelediğimi biliyorum ama seni bir daha incitmeyeceğim."

Sakin bir nefes aldım ve elimi eteğimin altına sokarak siyah dantel tangamın kenarına takıldım ve çıkardım. Filip elini uzattı. Kumaş parçasını avucuna bıraktım ve ceketinin cebine koymasını şaşkınlıkla izledim.

"Ama... İş yemeğindeyim. Yapamam... Bu..." Şaşkınlığımdan tam bir cümle kurmayı başaramadım.

Filip bir adım daha yaklaştı ve ellerini kollarıma dolayarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Yapabilirsin ve yapacaksın da. Bunu sen istedin, hatırladın mı? Ve akşam yemeğinin geri kalanını yarının getireceklerini düşünerek geçirmeni istiyorum." Yavaşça çekildi ve kapıya doğru uzandı.

Zihnim Filip'le ilgili her şeyden o kadar etkilenmişti ki nasıl yürüyeceğimi bile hatırlayamıyordum. Her türlü savunmamı devre dışı bırakan acımasız bir erkeklik gücüydü. Yaklaşan randevumuzu düşünmemi istiyordu; başka bir şey düşünebileceğimden şüpheliydim.

Akşam yemeğinin bitmek üzere olması iyi bir şeydi.

Filip'i yemek alanına kadar takip ettim, orada bir köşede kaybolmadan önce bana son bir kez delici bir bakış attı.

FILIP ÖĞLE YEMEĞİNDEN HEMEN SONRA BANA MESAJ ATARAK, VARDIĞIMDA ONA MESAJ ATMAMI SÖYLEYEDİ. kulüp. Denemesini iyiye işaret olarak kabul ettim. Yolda, artan sinirlerimi bastırmak için mücadele ettim. En azından artık kulüp standartlarına daha aşına olduğum için ne giyeceğim konusunda stres yapmama gerek yoktu. İlk gece giydiğime benzer bir elbise seçmişim ama bu zengin bir orman yeşiliydi ve o kadar kısa değildi. Hem seksi hem de sofistkeydi ve içinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde kendimi olabildiğince özgüvenli hissediyordum.

Geldiğimde Filip beni girişte bekliyordu. Açgözlü bakışları, çabalarımın telaşsız bir saygı duruşu niteliğindeki siyah patentli stiletolarıma kadar beni içine çekti. Gözlerinin gezindiği her yerde tenimin altında bir sıcaklık filizlendi. İncelemesini tamamladığında yavaşça öne doğru ilerledi ve bir elini enseme gezdirerek bizi kendine yaklaştırdı. Başparmağı çenemin köşesinde sahiplenici bir yol çizerken gözleri dudaklarıma kaydı. O bu kadar yakınken ya da bakışlarının yoğunluğu beni bütünüyle yutarken nefes alamıyordum. Kısa bir an için bir şey söyleyeceğini hissettim ama onun yerine geri çekildi.

"Hadi yukarı çıkalım." Sesinin karanlık tınısı, gölgelerde gizlenmiş bir panterin derin yankılanan uyarısını akla getirdi.

Filip oynamaya hazırды.

Doğrudan Filip'in odasına gittik, perdeler çekilmişti ve arka planda bir yaylı çalgılar dörtlüsünün unutulmaz tınıları hafifçe çalıyordu.

"Bu gece pencere yok mu?" Kapı kapanırken sordum.

"Bu gece dikkatini paylaşmak istemiyorum. Sadece ve sadece bana konsantre olacaksın." İlgimi çekmişti, etrafımda küçük bir daire çizerek sinsice dolaşması da gizemini daha da artırıyordu. Arkamdan yaklaştı ve elbisemin fermuarını indirdi. "Büyüleyici görünüyorsun." Fısıldadığı kelimeler kulağımı öptü ve göğsümü ısıttı.

Filip elbisemin omuzlarını aşağı doğru kaydırды ve kumaşı yere indirerek içimin çıplak olduğunu ortaya çıkardı. Ön tarafıma geçip ceketinin cebinden bir şey çıkarırken göğsü erkeksi bir onayla gümbürdedi. Tek kelime etmeden küçük kumaş parçasını, yani önceki geceden kalma tangamı yırttı.

Bunu sakladığını bilmek içimde garip şeyler yarattı.

Hızlı bir sarsıntıyla giysi bir dantel şeridine dönüştü. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve çıplak tenimin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu.

"Eller," diye emretti.

Ona temkinli bir şekilde baktım, itaat etmek istediğimden emin değildim. Cevap veren bakışları beni çözdü.

Yalvarış ve özürle dolu, çiğ dürüstlüğüyle dikişler.

"Lütfen, Camilla. Sana ne kadar iyi olabileceğini göstermeme izin ver."

Ellerimi uzattım ve bileklerimi sabitlerken kendinden emin dokunuşundan keyif aldım. Dantel mükemmel uzunluktaydı. Elleri güçlü ve becerikliydi, parmaklarının pürüzlü yüzeyleri bileklerimin hassas alt kısmına karşı şaşırtıcı derecede hassastı.

Bir kalp durmadan önce ne kadar hızlı atabilir? Benimki bu konuda deneyler yapıyordu. Filip köşedeki şezlonga doğru başıyla işaret etti. "Kolun üzerine uzan."

Büyük, püsküllü parça, geniş, yuvarlak bir sırt ve üzerine örtmek için mükemmel bir kol ile tasarlanmıştır.

Bunun bir tesadüf olduğundan şüpheliydim.

Üst yarımın ağırlığını kollarıma vererek onun talimatlarına uydum ve yumuşak kadife kumaşın üzerine uzandım. Filip ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını sıvadı. Açıkta kalan arka tarafıma ve bacaklarıma bakarken boynundaki kaslar esnedi. Görüş alanından çıktığında, her bir duyum onun bir sonraki hareketini anlamak için gerildi ve gerildi. Beklenti beni bir uçuruma doğru daha da itti. Bilinmeyene bakan bir uçuruma.

Sıcak eli nazikçe kığımın kıvrımına dayandığında nefesim titredi.

"Bu gece yeni bir limiti test edeceğiz. Bakalım biraz acıyla ne yapacaksın." Eli yavaşça bacaklarımdan aşağıya indi, sonra topuklularımı birer birer çıkarırken ağırlığımı değiştirmemi işaret etti. Çömeldiği yerden kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Konumum beni savunmasız bıraktı. Teşhirdeydim. Rahat kalabilmek için odaklanmak zorundaydım.

"Cildin kusursuz. Benim izlerimle kızarınca inanılmaz görünecek." Kalçalarımı ısırdı.

Sırtım şaşkınlıkla kamburlaştı. "Çok fazla gelirse duracaksın, değil mi?" Bir panik dalgası boğazıma dolandı ve nefes almamı zorlaştırdı.

Filip şezlongun yanına geldi ve göz hizamıza gelene kadar çömeldi. "Camilla, bunların hepsi senin için. Senin konfor alanının dışına çıkmaya hiç niyetim yok. Söyleyeceksin ve işimiz bitecek. Nokta. Tamam mı?"

Başımı salladım, kalp atış hızım baş döndürücü bir koşu yerine sağlıklı bir koşuya geri döndü.

Filip ayağa kalkıp arkamdaki duruşunu sürdürmeden önce başparmağıyla alt dudağımı çekiştirdi. "Dört gün boyunca mesajlarımı görmezden geldin. İhtiyaçlarını karşılamaya ve seni güvende tutmaya söz vermiş bir adam olarak, bu affedilemez. Benimle her zaman açık bir şekilde iletişim kuracaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Eli kığımın bir küresi etrafında okşayıcı bir daire çizdi. "Pazartesi." Eli kaybolmadan önce söylediği tek şey buydu. Aynı hızla, acıyan bir avuç içi kığımın dağladı.

Kıpırdamadan durdum, hafif acıyı içime çekerken zorlukla nefes alıyordum.

Filip acıyan yeri okşadı, sonra eli diğer yanağına gitti. "Salı günü."

Thwack.

Bu sefer, acı küçük bir endorfin damlasını tetikledi. *Yesssss. İşte bu kadar.*

"Çarşamba," diye bağırdı, sesindeki yoğunluk giderek artıyordu.

Thwack.

İnledim, ulaşamayacağım küçük bir coşku tadı hissettim.

Filip orijinal yanağına geri döndü. "Bu da Perşembe günü sizi özellikle uyardığım halde sessiz kaldığınız için."

Art arda üç vuruş.

Acıdaki hafif artış kanımı aynı anda hem ısıttı hem de soğuttu. Vücudumun ateşlenen sinirlere verdiği tepkinin her zerresini özümseyerek duyuma odaklandım. İlk dalga tepeye ulaştığında ve ben

vücudum gevşemiş bir doku birikintisi içinde eridi. Acı çok kısa sürmüştü ve ardından gelen kafa sadece anlıktı ama yeterliydi. Uzun zamandır yoksun kaldığım serbest bırakılmanın küçük tadını aldım. Dünyadaki diğer her şeyin bir kenara bırakılmasının verdiği coşku.

Çok hızlı bir şekilde gerçekliğe geri döndüm.

"Camilla, bu ilk kez şaplak yemeye verdiğin alışılmadık bir tepkiydi. Bu işte yeni olduğun konusunda bana yalan söylemedin, değil mi?"

"Yalan söylemedim." Tam olarak değil. Ayrıca, geçmişimin konuyla ilgisi yoktu.

"Verdiğin yanıtı bakılırsa, beni iki hafta boyunca aç kalmaya zorladıktan sonra sana daha sert davranmalıyım ama yaptıkların tamamen haksız değildi."

"Onsuz gitmek mi?" Gömleğinin düğmelerini açtığı yere baktım, altındaki gergin teni büyüleyici bir şekilde görebiliyordum.

Ortamımdan çekistirerek beni ayağa kaldırdı ve arkamda durdu. "Eğer kulüpte seninle birlikte değilsem, o zaman kimseyle birlikte değildim. Bu işler böyle yürür."

Yani ben kulüpten ayrıldıktan sonra başka bir kadınla yatmaya gitmemiş miydi? Beni uzak tutarken başkalarıyla birlikte olmamış mıydı? Şaşırmıştım. Bardan eve bir adam götürmüş olabileceğime bu yüzden mi bu kadar üzülmüştü?

Lanet olası bir sıcaklık göğsümü doldurdu. Bunun bana hiçbir yararı olmayacaktı. Bu adama karşı herhangi bir duygu geliştirmeme kesinlikle izin yoktu.

"Bilmiyordum," diye mırıldandım.

Burun delikleri alevlendi. "Artık biliyorsun. Başta açık konuşmamış olabilirim ama bu anlaşma kulübün duvarlarının ötesine uzanıyor." Bu sözleri söylemek onu neredeyse kızdırmış gibiydi.

"Tamam," diye fısıldadım yatıştırıcı bir şekilde.

İçindeki ani ateş, benim güvence vermemle erimiş bir parıltıya dönüştü. "Ellerini duvara yasla."

Dediğini yaptım, ellerimi başımın üzerine kaldırdım. Filip her hareketimi gölgeledi. Kıpırdamadan durduğum anda sıcaklığı sırtımdaydı, elleri tenimle yeniden birleşti.

"Bu geceyi daha uzun tutmalıyım. En azından bunu hak ediyorsun, ama iki hafta oldu ve sana dokunduğumda çıkardığın tatlı sesleri duyarken kıcının elimden kıpkırmızı olduğunu görmek... Kendimi daha fazla tutamıyorum." Elleri göğüslerime masaj yapmak için dolaştı, çakıllı meme uçlarımı sertçe kopardı.

Arkamdan gelen bir iniltiyle acıya doğru eğildim.

"Sen... bana ne yaptığını bilmiyorsun." Böyle bir durumda olmasaydı paylaşacağından şüphe ettiğim fısıltılı bir itiraf.

Bir elim titreyerek karnımdan aşağı indi ve kıvrımlarıma doğru kolayca kaydı.

"*Siktir*, hazırsın. Çok ıslak ve benim için hazırsın." Sesi gergindi, şehveti karnımda biriken erimiş lavları karıştırıyordu.

"Lütfen, Filip. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir homurtu. Elleri beni bıraktı ve kemerinin şingirtısını ve folyonun yırtılmasını duyabiliyordum. Bir elini enseme koydu ve beni duvara doğru birkaç santim daha alçalttı. Diğer eli belime bastırarak beni kıcımı onun zevkine sunmaya teşvik etti. Benim zevkim için.

Şehvetten tamamen sarhoş olmuştum. O odada ikimizden ve fiziksel mutluluk arayışımızdan başka hiçbir şey yoktu.

Filip içimde hafifledi, doldurulmak için çırpınan ihtiyacı yatıştırdı. Kendini tamamen içime sokarken eli boynuma daha sıkı kenetlendi.

"*Lanet olsun*." Küfür dudaklarından sınırsız bir şiddetle döküldü. Bu bir hayır duası ya da övgü değildi.

Küfür saf bir lanetti.

Patlamasını sorgulayacak zamanım yoktu. Başına gelen her neyse onu atlatır atlatmaz Filip bana vurmaya başladı. Bir eli boynumda, diğeri kalçamda, karanlığın yaşadığı ruhumun derinliklerine gömüldü. Kalbime şarkı söyletmek için mükemmel akorları çalan bir müzisyendi. Ellerimi duvara bastırdım ve her darbesine karşılık verdim. Daha sert. Daha hızlı.

"Yesssss!" Akıl sağlığını terk etme yolunda ilerlerken haykırdım. İçimdeki hayvani içgüdüleri kucaklamaya ve mahvoluşumun tadını çıkarmaya.

Filip arkamdan kükredi. "*Şimdi*, Camilla." Avucu kırımın zaten hassas olan derisiyle tekrar birleşti, vücudumu elektriklendiren keskin bir tokat. Beyaz-sıcak enerji çekirdeğimden her uzvuma yayıldı.

Elleri kenetlenip hareketleri yavaşlayınca Filip tısladı. Sadece belli belirsiz farkındaydım, hiçbir ilacın kopyalayamayacağı kimyasal bir yükseklığe sürüklendim. Haşlanan vücudu benimkinin üzerine katlandı, kabaran göğüslerimiz aynı hizaya geldi. Bacaklarım titremeye başladı, ama Filip beni destekledi, bir elini duvara dayadı, diğer elini ortama doladı. Dudaklarını omzuma indirdi ve havada asılı kaldı. Ağzını açıp boynumun dibindeki kaslı kasın üzerine kenetlenmeden önce, soluk soluğa aldığı nefesler tenimde ılık bir nem tabakası oluşturdu. Acı çiçek açtı. Nefesim kesildi ve iç kaslarım onun etrafında acımasızca sıkıştı.

Filip beni bırakırken inledi, ikimiz de dik durduktan sonra kararlı bir şekilde pantolonunu yukarı çekti ve bakışlarımdan kaçındı. Döndüğümde ve gözlerimiz bir anlığına çarpıştığında, nefesinin altında tekrar küfretti.

"Her şey yolunda mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Yüksek sesle nefes verdi ve bir elini karmakarışık saçlarında gezdirdi. "Bunun için özür dilerim. Kendimi kaptırdım." Bakışları titremeden önce omzumda oyalandı, kızgınlığının tüm izleri metanetli bir maskenin ardında güvenli bir şekilde kilitlendi.

"Üzülme. Hoşuma gitti."

"Gitmem gerek." Gömleğini yerden kaptı. "Seni geçireyim."

Az önce ne oldu öyle? Filip tanıdığım en değişken adamdı ve bu bulaşıcıydı. Onun yanında kısa bir süre geçirdikten sonra, nasıl hissettiğimi bilmediğim, birbiriyle yarışan bir duygu yumağı haline gelmişim. Heyecan mı? Rahatlama mı? Kaygı mı? Öfke?

Elbisemi giydim ve Filip fermuarı açmama yardım etti.

"Bu işe yaramayacak," diye bağırdı ve topuzuma saldırıp saçlarımı omuzlarıma dökülmek üzere serbest bıraktı. Etrafımda dolandı ve yaptığı işi inceledi. "İz hâlâ görülebiliyor ama işimi görür. Hadi bakalım."

Isırık izini saklamaya mı çalışıyordu? Birinin görmesi neden umurunda olsun ki? Kafam çok karışık.

Filip beni koridora götürdü ama ana toplantı odasının önünden geçerken elimi ondan çektim.

"Eve gitmeye hazır değilim. Önce bir içki içip biraz dinlenmek istiyorum." Gitmek zorunda olması gecemin sona ermesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Erotik bir orkestranın arka planında titreşen müziğin olduğu kapı aralığına baktı. "Hayır. O elbisenin altında hiçbir şey yok ve ben olmadan orada olman için hiçbir neden yok." Belli ki tedirgindi. Nedenini tam olarak bilmiyordum, sadece birlikte geçirdiğimiz zaman onu üzmeye devam ediyordu.

Ona bakmak için yaklaştım ve sadece onun duyabileceği şekilde yumuşak bir sesle konuştum. "Lütfen bana güven, Filip. Kimseye dokunmayacağım ve kimsenin de bana dokunmasına izin vermeyeceğim. Bir içki, sonra eve gideceğim."

Delici bakışları beni önce hayal kırıklığı ve yalvarışla, sonra da şaşkınlık ve teslimiyetle vurdu. "Bir içki," diye ısırdı.

Yüzüm tereddütlü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Dante asansörden inmek için o anı seçti. "Burada her şey yolunda mı?"

"Evet," diye onu temin ettim. "Filip de tam dışarı çıkıyordu, ben de barda bir şeyler içmeye gidiyordum."

Dante onay almak istercesine Filip'e baktı. Filip sadece homurdandı ve boş asansöre doğru yürüdü.

Bu ilginçti.

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bir şeyler içmek ister misin?" Dante'ye sordum. "Kulağa harika geliyor."

Kalabalık salondan zikzaklar çizerek bara geçtik ve iki koltuk kaptık.

"Uzun zaman oldu," diye düşündü. "Seni korkutup korkutmadığımızı merak etmeye başlamıştım." "Bu biraz karışık."

Dante gülümsedi. "Her zaman öyledir. İkinizin arasında her şey yolunda mı?" Gözleri, saçımı omzumun üzerinden atarak boynumdaki ısırık izini istemeden açığa çıkardığım yere gitti.

Bir nebze mahremiyet kazanmak için saç perdesini değiştirdim. Filip'in izi gizleme isteğinin o kadar da mantıksız olmadığını fark ettim. Bunu beni tam da bu gariplik hissinden kurtarmak için yapmıştı. İyi tanıdığım birini göreceğimi düşünmemiştim ve Dante'nin beni yargılayacağını da sanmıyordum ama yine de kişisel hissettiriyordu. Mahrem. Filip'le aramızda geçenlerin dünyayla paylaşılmaması gerekiyordu.

"Her şey yolunda, söz veriyorum." Gülümsememe sağlıklı bir dozda güvence kattım.

"Tamam, ama çok sertleşirse, her zaman bana gelebileceğini biliyorsun. Sana yapılan şeylerden her zaman zevk almalısın, cezalardan bile."

İçki siparişlerimizi verdik ve barmenin içkilerimizi hızla hazırlamasını izledik. "Fiziksel yönler bir sorun değil. Bu tür bir ilişkiyi nasıl yöneteceğimizi anlamak

Bu mücadele, eğer bir anlam ifade ediyorsa," diye açıklamaya çalıştım.

"Kesinlikle." Cinini yudumladı, her zamanki gibi mükemmel bir beyefendiydi, çözüm önermek ya da mansplaining yapmak yerine bana konuşma şansı verdi.

"Kulübe katılmanın karşılıksız seks anlamına geleceğini sanıyordum. Filip'le birlikte bu değişti. Hem kulüpte hem de kulüp dışında münhasırlık konusunda ısrar ediyor, bu da belirli bir bağlılık anlamına geliyor, bu yüzden bunun beni nereye bıraktığından emin değilim. Özel olarak yakınlaştığınız biriyle nasıl bağ kurmazsınız?" Kafamda dönüp duran karmakarışık düşünceleri havalandırmayı bitirdim ve Dante'ye döndüm.

Yüz hatları esrarengizdi. Boş. "Filip aranızda karşılıklı bir münhasırlık mı kurdu?"

Söylemem gerekenden fazlasını mı söyledim? Birdenbire, tüm o kelimeleri ağzımdan geri yutabilmeyi diledim. "Evet? Bunun onun için normal olduğunu ima etti."

Dante tek bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Bu doğru değil miydi? Filip yalan mı söylemişti? Bunu neden yapsın ki? Ayrıcalığa ihtiyaç olduğunu hiç ima etmemiştim. Aslında, tek ateşli savunucusu oydu. Bunların hiçbir mantıklı değildi.

Büyük bir el benimkinin üzerine sıcak bir şekilde yerleşti ve Dante'nin yüz hatları yumuşadı. "Bir şey ima etmek istememişim. Sadece burada rahat olmanı istiyorum. Filip gergin olabilir. Onunla başa çıkmak için yardım teklif ettiğimde, gelişebilecek fiziksel ve duygusal sorunları kastetmişim. Buraya kendini keşfetmeye geldiysen, onun seni sınırlaması için bir neden yok. Bazen biraz zorba olabiliyor ama sizi temin ederim, ona karşı durmakta hiçbir sorun yaşamıyorum."

Keşfetme özgürlüğü mü istiyordum? Oturduğum yerde ağırlığımı kaydırdım ve şaplaklarımın

kalan sıcaklığını hissettim. O odadaki zamanımızla ilgili her şey mükemmeldi, garip

sona erdi. Şu anda yapmak istediğim tek keşif Filip De Luca ve benim aramdaydı.

Dante'ye sıkı bir gülümseme sundum. "Buna minnettarım." Elimini onunkinden çekerek aşağıya baktım ve kalın kenarlarında bir aslan başı ve yüzüğün düz yüzünde üst üste dizilmiş D ve L harfleriyle işlenmiş karmaşık bir altın baş harf yüzüğünü fark ettim. Baş harflerin ters görüldüğü düşünülürse tuhaf bir tasarımdı ama kulübe bir övgü olduğu açıktı. "Burası senin bebeğin, değil mi?"

"Son beş yıldır bu benim hayatımdı." Beş yıl mı? İşe başladığında benden çok daha yaşlı olamazdı. Ne kadar ilginç.

"Seks kulübü sahibi olmak sıradan bir kariyer seçimi değil. Den'i açmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

Yüzü sinsî bir sırıtışla ikiye ayrıldı. "Sevdiğin işi yaparsan hayatında bir gün bile çalışmazsın derler."

Kıkırdadım ve içkimden bir yudum aldım.

"Aslında o kadar da uzak değil. Zevk aldığım bir şey yapmak istiyordum ve okuldan nefret ediyordum. Sürekli başım belaya girerdi. Sayılarla uğraşmaktansa insanlarla çalışmayı tercih ederim. Ve seksten daha iyi bir iş olabilir mi? Bu işte tonla para var ve bu şehirde insanların sırlarını koruyacağına ve cinselliklerini keşfedebilecekleri temiz, güvenli bir ortam sağlayacağına güvenilebilecekleri üst düzey bir yere ihtiyaç olduğunu anlamam uzun sürmedi."

"Neredeyse hayırsever bir şeymiş gibi konuşuyorsun," diye takıldım.

O ikiz gamzeler ortaya çıktı. "Bu benim. Ben hayırsever bir adamım."

Gülerek başımı salladım. "Pekâlâ Aziz Dante, gitsem iyi olacak. Filip'e sadece bir içki için söz verdim."

Dante'nin gülümsemesi soldu. "Eğer istediğin buysa." Eli yavaşça üst kolumun etrafına dolandı. "Unutma, her zaman seçeneklerin vardır."

Dante bana asılıyor muydu? Onunla tanıştığımda profesyonel olmaktan başka bir şey yapmamıştı ama belki de kulüp hayatıyla gösterdiğinden daha fazla ilgileniyordu. Onun ilerleyişi hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Gurur vericiydi ama ilgim şu anda başka bir yere odaklanmıştı.

Boğazımı temizledim. "Bunu aklımda tutacağım."

Bir kez başını salladı, oturduğu yerden kalkmadan önce başparmağıyla beni nazikçe okşadı. "Hadi, seni geçireyim."

BENİM NEYİM VARDI BÖYLE? CAMILLA'DAN UZAKLAŞIRKEN AKIL SAĞLIĞIMI SORGULADIM.

ve Dante.

Den'e girdiği andan itibaren kontrolüm parçalanmıştı. O bir hayaldi - lanet olası bir baştan çıkarıcıydı - ve içimde uyandırdığı özlem dehşet vericiydi. Birlikte olduğumuz süre boyunca içgüdülerime karşı savaştım. Ona sahip çıkma ihtiyacı. Onu güvence altına almak ve korumak için.

Onu zaten benimmiş gibi işaretlemiştim. O odada onunla geçireceğim birkaç dakika bizi geri dönemeyeceğimiz bir yola sokabilirdi. Kulübün ötesinde bir ayrıcalık yaratmış olmam yeterince kötüydü. Bu kadar kısıtlayıcı bir standart koymayı hiç düşünmemiştim ama onun bardaki kalabalığa bakışını izlemek ve eve bir pislik götürdüğünü hayal etmek beni öfkeliyordu. Bunun olmasına izin veremezdim.

Durumu kontrol altına almak için attığım her adım beni daha da şaşkın ve güçsüz hissettiriyordu. Hayatım bir dağın yamacından aşağı yuvarlanan kaçak bir arabaydı ve ben ayağımı gazdan çekmeye ikna edemiyordum. Sanki ölmek istiyormuşum gibi.

Eğer ona olan açlığımın kök salmasına izin verirsem, duygularıma yenik düşecektim. Ona olan ihtiyacım düşüncelerimi yönetecek, tüm seçimlerimi renklendirecek ve onun varlığı bildiğim hayatımı tamamen alt üst edecekti. Beni bir huzursuzluk fırtınasına sürükleyen bu değişimi giderek artan bir kesinlikle hissedebiliyordum. Eğer kendimi ona bağlarsam, hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Birbiriyle yarışan iki arzu tarafından parçalanıyordum, ikisi de mantığın zerresine dayanmıyordu. Sonuç, tüm varlığıma nüfuz eden bir çaresizlikti. Sinsi bir dürtü beni ona sahip olmaya zorluyordu ve en az uzaklaşmak kadar güçlüydü. İkisine de aynı anda ihtiyacım vardı, ikisi olmadan nefes alamazdım.

-Yine de orta yol yoktu.

Yakında kendimi kontrol etmenin bir yolunu bulamazsam, kendimi delirteceğim.

Belki de en iyisi babasına söylemekti. Bir daha asla evden ayrılmamasını sağlar, hayatımı daha fazla bozamayacağını garanti ederdi ve bu konuda başka seçeneğim olmazdı. Bu ihtimal çok cazipti. İşkencemi sona erdirecek her şey.

Kulübün ön kapısından içeri daldım ve neredeyse kapıya doğru uzanan bir kadına çarpıyordum. Geriye doğru tökezlerken nefesi kesildi, neredeyse yere yuvarlanıyordu.

Kollarını kavradım ve tanıdıkça onu sabitledim. "Liana, özür dilerim. Sen iyi misin?" "Zarar görmedim." Geniş geniş sırıttı. "Seni görmek çok güzel Filip. Bu kadar erken mi gidiyorsun?"

Bakışlarında yükselen bir sıcaklık hissettiğimde ellerimi bıraktım. Liana sık sık kulübe gelirdi

ve havaya girdiğimizde birbirimizi eğlendirdiğimiz bilinirdi. Tam olarak düzenli olarak değil, ama belli bir aşinalığı paylaşmamıza yetecek kadar sık. Çoğu kadınla paylaştığımdan daha fazla.

Güzeldi, minyondu ve her avantajını kullandığı kıvrımlı bir vücudu vardı. Ama en çarpıcı özellikleri yeşil gözleri ve ışıktaki parlayan doğal kızıl saçlarıydı. Büyüleyici bir güzelliğe sahipti ama beni hiçbir zaman Camilla'nın yarısı kadar bile baştan çıkarmamıştı.

Eğer bunu teklif edersem, Liana'nın bana içeride katılacağından ve Camilla'yla ilgili tüm düşünceleri kafamdan silmek için elinden geleni yapacağından hiç şüphem yoktu. Bu fikir cazipti. Bir kaçış, zihnimin içinde giderek kötüleşen ikiye bölünmeden kurtulmamı sağlayabilirdi; iki savaşı arzu beni en şiddetli şekilde birbirinden ayırıyordu.

Her ne kadar kendimden kaçmak istesem de, Camilla ile yaptığım anlaşmayı bozmak içimdeki iltihaplı yaraya sadece daha fazla zehir enjekte edecekti.

"Evet, korkarım gitmem gerekiyor. Her şey tüm hızıyla devam ediyor, bu yüzden güzel bir akşam geçireceğinize eminim." Liana'nın gülümsemesi dalgalandı. "Evet, elbette. Yakında görüşürüz o zaman."

Başımı sallayarak veda ettim ve eve doğru kaçtım.

Ertesi gün şiddetli bir baş ağrısıyla kendime geldim. Yarım şişe viskiyi tek başıma bitirmek şimdiye kadarki en parlak fikrim değildi. O zamanlar düşüncelerimi seyreletmek için gerekli görünmüştü. Şimdi o kadar emin değildim. Günün yarısını uyuyarak geçirmiştim ve birden fazla nedenden ötürü kendimi bok gibi hissediyordum.

Camilla'da bıraktığım izlerin görüntüleri rüyalarımın girişiyordu.

Onun zevkini görmek ve zevk acı içerdiğinde ona bakmak benim sorumluluğumdur. Kulüpte geçirdiğim onca yıl boyunca bir kadına karşı hiç Camilla'yı terk ettiğim zamanki kadar duygusuz olmamıştım. Utanç göğsümde ağır bir kaya parçasıydı, sürekli baskı yaptığım şeyi düzeltmem gerektiğini hatırlatıyordu.

Yataktan yuvarlandım ve doymuş gözeneklerimdeki viskiyi yıkadım. Kaynar su vücudumu temizlerken babamı düşündüm. En iyi zamanlarında Gallo ailesinin azılı bir infazcısıydı. Bir sadakat ve vahşet efsanesiydi. Biz çocuklara karşı sert olsa da, onur ve cesareti neredeyse her şeyin üstünde tutan iyi bir babaydı. Hayatım boyunca onun mirasına layık olmak için çabaladım ama annemin ölümünün onu nasıl yok ettiğine de tanık oldum. Tüm ailemizi yok etti. Kendimi bu zayıflığın kurbanı etmeyeceğime söz vermiştim. Yaşadığımız hayat tehlikeliydi ve işin içine bir kadın sokmak acıya davetiye çıkarmak demektir. Bu söz ve hayatımın kontrolünü elimde tutma ihtiyacım arasında, bir eşe sahip olmak asla mantıklı gelmedi.

Bir şeye şiddetle karşı olmama rağmen ona nasıl bu kadar şiddetle sarılabilirim?

Hayatımın aşkını babam gibi kaybetmeyi asla istemedim. Yine de Camilla'ya nasıl davrandığımı görmezden gelirim ne tür bir adam olurum? Gidip onu kontrol etmeli ve ona bir açıklama yapmalıydım. Görev duygum bunu gerektiriyordu ama dahası da vardı. Gitmeliydim çünkü bunu istiyordum. Çünkü yaptığım şey yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Çünkü onun duygularını önemsiyordum.

Kahretsin, tam bir sürüngen gibi dairesini gözetliyordum. Kendime onu kartelden ve kendi küstahlığından koruduğumu söylüyordum ama bundan fazlası vardı. Onun alışkanlıklarını öğrenmek istiyordum. Nereye gittiğini ve kiminle konuştuğunu görmek.

Orospu çocuğu.

İtiraf etmek istediğimden çok daha derindeydim ve bu hiçbir şeyi değiştirmedir.

Bir saatten az bir süre sonra kapısını çalıyordum. Ziyaretim karşısındaki şaşkınlığı kısa sürede

ihtiyata dönüştü. Bundan nefret ediyordum; davranışlarımın onu herhangi bir şekilde rahatsız etmesinden tiksiniyordum.

"İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı genişletti ve geri çekildi. Onun evinin de neredeyse benimki kadar düzenli olduğunu görünce şaşırdım. Tecrübelerime göre, kadınların daireleri genellikle giysiler, kâğıtlar ve her yere saçılmış çeşitli döküntülerle doludur. Camilla'nın masa üstü pembe güllerden oluşan tek bir vazo dışında çoraktı.

"Umarım bölmüyorumdur. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Dün gece seni asla öyle bırakmamalıydım." Yaklaştım ve saçlarını boynundan kaldırdım, gördüğüm manzara karşısında yüzümü buruşturdum. Dişlerimin olduğu yerde, narin teninde mor lekeler vardı. Bu, ona verdiğim ilkel tepkiyi hatırlatıyordu.

Beni çıldırma noktasına getiren bir şey nasıl olur da böyle bir azabın kaynağı olabilirdi? "O kadar da kötü değil," diye mırıldandı.

Bakışlarını göğsümden kaldırdım. "Başka biri sana bu kadar sert davransaydı, onu öldürürdüm."

"Bu yüzden mi bu kadar çabuk ayrıldın?"

"Bu da onun bir parçasıydı." Bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Rahatsız edici bir bölgeye dokunuyorduk. "Diğer sebep neydi?"

İçimi çektim, kızgınlığımı uzak tutmaya çalıştım. Beni rahatsız eden onun sorusu değildi. Berbat durumda olduğum için kendime kızgındım. Çıldırdığım ve kendimi kontrol edemediğim için. Camilla beni yargılamayacaktı, sanmıyordum ama onu istemediğimi itiraf etmek kendimi boktan hissettiriyordu.

Ceketimin cebinden bir kavanoz merhem çıkardım ve yarasına sürmek için biraz sürdüm. "Beklediğimden daha iyisin," dedim usulca.

"Daha fazla mı?"

"Hayatta bazı şeyleri belli bir şekilde seviyorum ve bir şey bu şeyleri değiştirmekle tehdit ettiğinde, bu beni şaşırtıyor." Daha fazla açıklamak istedim ama onu incitmek de istemedim.

"Ah." Sesini hüzün kaplamıştı.

Kavanozu cebime geri koydum ve yüzünü ellerimin arasına almadan önce parmaklarımı kotuma sildim. "Bazen değişim, ne kadar kafa karıştırıcı olursa olsun, iyi olabilir. Öyle değil mi?" En azından kendime bunu söylemeye çalışıyordum. Aşk ya da evliliği düşünmeyi reddederek o kadar uzun yıllar geçirmiştik ki, Camilla'yı ne kadar derinden arzulasam da bu zihniyeti değiştirmek hâlâ bir mücadeleiydi. "Bana karşı sabırlı ol, küçük savaşı. Herkes senin kadar cesur değil."

Etrafımızdaki hava elektriksel bir çekimle titredi ve alevlendi. Çenesini hafifçe bana doğru eğdi, bunun bir öpücük için mükemmel bir an olduğunu hissediyordu ama yapamadım. Birlikte olduğum kadınları öpmezdim. Asla. Çok samimiydi. Ve o diğerlerinden farklı olsa da, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyordum. Kumdaki bir çizgi gibi, böyle bir yakınlığa izin vermek nihai teslimiyet olurdu ve ben buna hazır değildim.

Ellerimi indirdim ve söylenmemiş kelimelerden oluşan bir okyanusun aramızda süzülmesine izin verdim. "Gitmem gerek ama seni ararım."

Başını salladı, orantısız bir gülümsemeyle benden vazgeçmediğine dair güvence verdi.

Dairesinden çıkarken kalbim öfkeli bir bas davul gibi gümbürdüyordu ama ritmi vardı. Gürleyen bir kaos yoktu. Belki de endişemi bastırmanın bir yolunu bulabilir ve bu süreçte ikimize de zarar vermeden onu elimde tutabilirdim. Ondan vazgeçmiyordum, yani yakında öğrenecektik. Ya hayatımda onunla yaşamının bir yolunu bulacaktım ya da denerken akıl sağlığımın her zerresini parçalayacaktım.

Binasının önündeki kaldırıma adımımı atar atmaz telefonum titremeye başladı. Matteo arıyordu. Başka bir ayak işi için aramasını bekliyordum ama kısık ses tonu beni hemen alarma geçirdi.

"Sana burada ihtiyacım var. Büyük bir

sorunumuz var." "On dakika içinde orada ol."

Zihnim sorularla dolup taşarken dairesine koştum. Oraya vardığımda kendimi içeri attım ve onu ofisinde dikkatle telefonuna bakarken buldum.

"Ne var ne yok?" Varlığımı duyurmak için sordum.

"Oturun. Az önce Komisyon'un bir toplantı yapacağı haberini aldım. Kötü bir parti ürün dolaşıma girmiş ve şu ana kadar altı kişi ölmüş. Federaller kargaşa içinde ve polisler sokaklarda sorular soruyor."

"Nerede?" Beş Aile şehri sektörlerle ve sanayilere ayırarak her aileye bir bölüm tahsis etmişti. Bir bölgede yaşanan bir sorun, hangi ailenin sorun yaşadığını göstermeliydi.

"Mesele de bu. Giordano bölgesi olan Brooklyn'de bir dizi olay oldu ama Russo mahallelerinde de vakalar var. Sınırlarımıza saygılı olduğumuzu biliyorsunuz. Bir aileden gelen ürün bu şekilde göç etmemeliydi. Bunun bir dış kaynak olduğunu düşünüyoruz. Birileri dikkat çekmek için ailelere komplo kuruyor."

"Ruslar mı?" Şehirdeki en aktif ikinci örgüt onlardı ve onlarla uzun süredir devam eden bir anlaşmamız olmasına rağmen işler her zaman değişebilirdi.

"Ateşli silahlar ve uyuşturucuyla idare ediyorlar. Ayrıca, bize karşı gelmemeleri gerektiğini biliyorlar. Bu her kimse, dikkatleri üzerimize çekerek kavga çıkarmak istiyordu. En yeni Çinli Triad lideri bir ay önce tutuklandı, bu yüzden liderlik kavgasına geri döndüler. Koordineli bir saldırı yapabilecek durumda olduklarını sanmıyorum. Mantıklı olan tek şey kartel."

"Vargas'ı şehirde gören oldu mu? Hâlâ Meksika'da olup olmadığını biliyor muyuz?" Birkaç ay önce, bizimkiler de dahil olmak üzere birçok aile, Sonora Karteli'nin şehrimizde bir oyun oynamasının ardından onlara bir mesaj göndermek için birleşmişti. Görünüşe göre uyarımızı dikkate almamışlar.

"Tüm raporlar hala sınırın güneyinde olduğunu gösteriyor, ancak burada da hala oyunda olduğunu açık.

Yarın stratejimizi görüşmek üzere toplanıyoruz."

Eğer kartel savaş istiyorsa, bu savaşı alacaklardı. Aileler ülkenin geri kalanında neler olup bittiğini pek umursamazdı ama biz şehir üzerindeki haklarımızı acımasızca korurduk.

Garip bir şekilde, şiddet ve bölge savaşlarının kaosu beni hiç rahatsız etmedi. Strateji ve savaşla ilgili bir şey bana bir amaç ve dolayısıyla kontrol hissi veriyordu. O kartel piçlerini gömeceğimizden hiç şüphem yoktu ve bu fırsattan zevk alıyordum.

FILIP'IN ZİYARETİNDEN SONRA SERSEMLEMİŞTİM. NETFLIX'TE YENİ BİR DİZİYİ YARILAMIŞTİM. ortaya çıktığında, tamamen beklenmedikti. O gittikten sonra bile birkaç dakika içinde olup bitenleri aklım almıyordu.

Filip beklediğinden daha iyi olduğumu söyledi.

Ne demek istediğini açıklamadı ama düşünceli davranışları ve içten sözleri ihtiyacım olan tüm bağlam ipuçlarını veriyordu. Bana tahmin ettiğinden ve muhtemelen istediğinden daha fazla değer veriyordu. Hâlâ mücadele ettiği belliydi ama kapıma kadar gelmesi samimi ve şefkatli bir çabaydı. Ciddiyetle yaptığı yalvarış, hayal bile edemeyeceğim bir kırılmanlık göstergesiydi, özellikle de işten çıkarılmasından bir gün sonra.

Kendine bu kadar güvenen birinin değişimle mücadele etmesi bana uyumsuz geldi. Yaptığı sınırlı açıklama merakımı daha da artırdı. Neden değişimle mücadele ediyordu? Sadece mücadele etmekle kalmadı, sanki kulübe çok kızmış gibiydi. Sanki kendi derisinden sürünerek çıkmak istiyor gibiydi.

Korkusunun kaynağını merak ettim. Çoğu insan başka birine bakma ihtimaline bu kadar şiddetli tepki vermezdi. Kendi işlevsizliğimin kanıtı, onun kargaşası onu bana sevdirdi. Onu gerçek kıldı. Benim de kendi zorluklarım vardı ve insanın içindeki şeytanlarla savaşmak için neler gerektiğini takdir ediyordum.

Karanlık olmadan aydınlık olmazdı.

Korku olmadan cesaret olmazdı.

Bizi tanımlayan kusurlarımızdı, bizi kalabalığın arasından sıyrıp öne çıkaran. Bu şeytanları yenip gücümüzle mi görünecektik yoksa yenik düşüp zayıflığımızla mı ün salacaktık? Cevap her gün yaptığımız seçimlerde yatıyordu.

Gücü seçmek istiyordum ama bu yol zorluydu. Henüz hedefime varmamıştım. Filip'in kendi yolculuğunda olduğu açıktı. Ona yardım etmek istiyordum ama önce beni içeri alması gerekiyordu ve ben de kendim hazır değilken ona açılmanın erdemleri hakkında vaaz vermeyecektim. Bunun yerine, elimden geldiğince sabırlı ve anlayışlı olmaya çalışacaktım.

Telefonum Giada'dan gelen bir mesajla çaldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Gelebilir miyim?

Bu garipti. G pek sık uğramazdı ve gelmeden önce kesinlikle sormazdı.

Bu günün benim için başka ne gibi sürprizleri vardı?

Ben: Gel buraya.

Beş dakika geçmeden kapım çalındı. *Bu* daha çok Giada'nın yapacağı bir şeydi. Muhtemelen alt kattaki lobiden mesaj atmıştır.

"Uyarın için teşekkürler." O etrafımdayken dilimden alaycılık damlıyordu.

bir tür Pavlov tepkisi.

"Her neyse. Senin hiçbir şeyin yok ve bu önemli." Koltuğuma yerleşti ve ona katılmamı bekleyerek bana baktı.

"Mesajla söylenemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Dikkatli olduğundan emin olmak istedim. Kartelde kötü şeyler oluyor."

Oh. Bu önemliydi. Kanepenin diğer ucundaki battaniyeli yerime geri döndüm. "Ne tür kötü şeyler? Kartelin şehri terk ettiğini sanıyordum."

"Onlara gitmeleri söylendi ama görünüşe göre vazgeçmiyorlar. Tüm detayları bilmiyorum ama yetkilileri harekete geçirecek bir şeyler yapmışlar. Bazı ölümler oldu ve Javi endişeli." Erkek arkadaşı sadece birkaç ay önce o kartelin bir parçası olmuştu. Neler yapabileceklerini hepimizden daha iyi anlıyordu ve firarından sonra endişelenmekte haklıydı.

"Bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Babam Val'e göz kulak oluyor, diğer kızlarla benim de güvenliğimizi sağlayacak erkek arkadaşlarımız var ama sen korumasızsın. Tehlikeleri anladığından emin olmak istedim. Babam henüz bir koruma atamadı ama bence kendini güvende tutmak için neler olup bittiğini bilmen önemli. Bu adamları Meksika'da iş başında gördüm. Canavar gibiler."

Giada'nın bana göz kulak olmasını takdir ediyordum ama aynı zamanda ailedeki diğer herkesten ne kadar farklı olduğumu hatırlattığını da fark ettim. Ben sürüden ayrılmış yalnız bir geyiktim. Kolay bir hedef.

"Uyarı için teşekkürler. Bunun bir şeyi değiştireceğinden emin değilim ama en azından haberim var." Ne yapacağımı sanıyordu ki? Süresiz olarak evimde saklanacağımı mı? Onun da nazıkçe belirttiği gibi, babam bir koruma tahsis etmediği sürece bana yardım etmesi için güvenebileceğim başka biri yoktu.

"Beni başından mı savıyorsun?"

"Hayır, sadece benden ne yapmamı beklediğinizi bilmiyorum. Hâlâ işe gitmek ve hayatımı yaşamak zorundayım." "Bana ya da başka birine mesaj atabilirsin, böylece gece yalnız dışarı çıkarsan haberimiz olur. Yanına fazladan önlemler."

Hey G, seks kulübüne gidiyorum. Sikilmem bitince mesaj at.

Alaycı bir kahkaha attım. "Evet, böyle bir şey olmayacak."

Giada kaşlarını çatı. "Val haklıydı. Son zamanlarda çok huysuzsun."

"Küçük gizli toplantılarınızda konuştuğunuz şey bu mu?" Sesim tüm ciddiyetinden arınmıştı.

"Gizli toplantılar mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Geçen gece yemekten sonra sen ve Val çalışma odasında toplanmış fısıldaşıyordunuz. Küçük sırlarınıza beni de dahil etmek zorunda değilsiniz ama en azından bunu yüzüme vurmamaya çalışabilirsiniz."

"Senden saklanmıyorduk," diye karşılık verdi, ellerini havada sallayarak. "Annem ve babamdan saklanıyorduk."

"Oh, öyle mi? O zaman neden küçük toplantınıza katılmadım?"

"Ne hakkında konuştuğumuzu bilmek mi istiyorsun? İyi, ama tek *kelimesini* bile ağzına alamazsın." Bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama evet, bilmek istiyordum.

"G, sır saklamakta ne kadar iyi olduğumu bilemezsin. Bu odada ispiyonlamaya eğilimli biri varsa o da sensin." Ona ters ters baktım.

"Bu... muhtemelen doğru," diye kabul etti, gerçeği inkâr edemiyordu. "Tamam, bir süre önce Val'in kartel patronunun kızıyla arkadaş olduğunu anladım. Kıza yardım etmeye çalışıyor ve babamın öğrenmesi halinde aralarındaki herhangi bir etkileşimi yasaklayacağını biliyor. Ona, birbirlerini sadece okulda gördükleri sürece ağızımı kapalı tutacağımı söyledim. Sadece güvende olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum. Hepsi bu. Büyük sır buydu."

Midem sıkıştı. "Onun iyi olduğuna emin misin? Ona zarar gelmesini istemiyorum." Her şey çok fazla olmuştu.

Son zamanlarda Giada'nın Meksika'ya götürülmesi gibi korkunç bir deneyim yaşamıştık. Val'in o insanlarla birlikte olmasını istemiyordum. Küçük kız kardeşimin güvenliği için endişelenmek kendi güvenliğim için endişelenmekten daha kolaydı.

"Bence sorun yok. Javi bunu biliyor ve her şeye göz kulak oluyor. Onun için endişeleniyorum ama *senin* için de endişeleniyorum. Bu yüzden buradayım. Güvenlik polisi olmak istemem ama bunu önleyebilecekken sana bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Bu koruyucu yanı yıllar önce neredeydi? Kendini arkadaşlarına o kadar kaptırmıştı ki yakın çevresi dışındaki her şeyi göremiyordu. Kızgınlığımı bastırdım ve minnettar olmaya odaklanmaya çalıştım. Geçmişimiz ne olursa olsun, şu anda bana göz kulak olmasından memnundum.

Kanepeye doğru kaydım ve kız kardeşime sarıldım.

"Teşekkürler, G." "Her zaman ve sonsuza dek. Seni sevdiğimi biliyorsun."

Çok fazla his yakalamadan önce geri çekildim. "Evet, gergin olduğum için özür dilerim. Patronum tam bir pislik ve hayatımı çekilmez hale getiriyor. Birkaç ay daha çalıştıktan sonra oradan ayrılacağım."

"Arabasını anahtarlamamı ister misin?" diye sordu yüzde yüz samimiyetle. Gülmekten kendimi alamadım. "Teşekkürler G, ama bu sefer değil."

"Fikrini değiştirirsen numaramı biliyorsun. Gitsen iyi olacak. Lütfen dışarıda güvende ol!" "Elimden geleni yapacağım," dedim ona dürüstçe.

Giada sıcak bir şekilde gülümsedi. "Tek istediğim bu." Hızlı bir el sallamayla, geldiği gibi aniden çekip gitti.

O gün öğleden sonra Filip'ten o gece kulüpte buluşmamızı isteyen bir mesaj aldım. Yirmi dört saat önceki gecemizin patlayıcı sonundan sonra bu kadar kısa sürede tekrar gitmek istemesine şaşırmıştım ama bunu sorgulamayacaktım. Beni görmek istiyordu. Benimle birlikte olmak istiyordu.

Coşkulu kelebeklerden oluşan bir koro mideme üşüştü.

Hazırlanırken ekstra özen gösterdim, saçlarımı açık bırakmaya ve morluklarımı kapaticıyla kapatmaya dikkat ettim, böylece hatırlatma gecemizi mahvetmeyecekti. Tıpkı bir gece önce olduğu gibi Filip beni kulübün girişinde karşıladı. Her zaman olduğu gibi onda da bir gerginlik vardı ama bu sefer daha az belirgindi. Ceketini çoktan çıkarmış ve soluk gümüş rengi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımıştı. Omuzları gevşemişti ve dünya kadar zamanı olan bir adamın yırtıcı zarafetiyle hareket ediyordu.

"Her zamanki gibi ağız sulandırıcı görünüyorsun," diye mırıldandı elimi avuçlarının içine alırken. "Benimle gel."

Asansöre adım attığımızda, sırtımız uzak duvara dönük bir şekilde durduk, bakışlarımız kapanan kapılara kilitlenmişti. Yarı yarıya beni bırakmasını bekliyordum ama onun yerine başparmağı elimin arkasında nazik daireler çizdi. Sevecen dokunuşun tadını çıkardım ve yakınlığımızın keyfini çıkardım. Akşamımız hakkında ihtiyatlı bir şekilde umutluydum, ama onun ilgisinin besleyici ısıltısı altında, göğsümde sınırsız bir heyecan çiçek açtı.

Kapılar açıldığında, ikinci katta alışılmadık bir sessizlikle karşılaştık. Ana odaya yaklaştığımızda, uzaklardan gelen gök gürültüsü gibi bir adam sesi duydum. Odanın insanlarla dolu

olduğunu görünce şaşırdım. Sahneyi dikkatle izliyorlardı, bazıları sessiz eylemlerde bulunuyordu ama çoğu önlerinde oynanan sahneye kendilerini kaptırmışlardı.

Üzerinde sadece kot pantolon olan gömleksiz bir adam, elleri arkadan bağlı çıplak bir kadının etrafında dolanıyordu. Hemen arkasında, aletler ve bağlarla kaplı sağlam bir ahşap masa vardı. Onlar

bir tür kaçırma fetişi sahnesi oynuyormuş gibi görünüyordu. Bu tür erotizm, üzerinde çok fazla düşündüğüm bir şey değildi, ancak şahsen görünce anında kapıldım.

"Kalıp izlemek ister misin?" Filip usulca sordu.

Başımı salladım, gözlerimi çiftten alamıyordum. Tüm oturma alanları doluydu, bu yüzden beni ayakta durup izleyebileceğimiz kanepelerden birinin arkasına götürdü.

Kaslı adam, fanteziden uzaklaşmadan uygun miktarda korku sergileyen kadının etrafında dolanıyordu. Sahne aşırı gerçekçi olsaydı eğlenceli olmazdı. Bunun gerçekçilikle ya da rıza üzerine herhangi bir ifadeyle ilgisi yoktu. Bu, fantezilerimizin karanlık tarafını güvenli bir şekilde kucaklamakla ilgiliydi. İnsanların çeşitli iştahları olduğunu ve bunun bizi kötü ya da yanlış yapmadığını kabul etmekte.

"Sana mükemmel kölem olmayı öğreteceğim," dedi adam açıkça, sadece birkaç santim ötede. "Beni memnun etmek için yalvaracaksın." Adamın eli uyluklarının tepesindeki buklelere uzandı ve onu yavaş ama sert bir şekilde okşadı.

Kadın inledi, korku zevkle çarpıştı.

Böylesine mahrem bir sahneyi izlemek tabu gibi geldi. Kalabalığa ve açık sahneye rağmen, performans şok edici derecede gerçek ve büyüleyici derecede ham görünüyordu.

Adam kadına dokunuşundan zevk almasına izin verdiğini söyleyerek onu rahatlattı. "Bunu arzulayacaksın. Boğazındaki sikimi. Spermlerim teninden damlayacak." Ritmik hareketlerine devam ederek kadının nefesinin kesilmesine ve titremesine neden oldu.

Parçalanmış görünüyordu. Yapmaması gerektiğini bildiği halde yaptıkları ona muazzam bir zevk veriyordu.

Onun çatışmasını anlıyordum. Şaplak yemek ve ısırılmak gibiydi. Bu şeyler bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Bazen zevk en beklenmedik kaynaklardan gelirdi.

Adam onun göğsünü sıkıyor, meme ucunu büküyordu ve neredeyse kendi göğüslerimdeki lezzetli sürtünmeyi hissedebiliyordum. Sesleri duyunca ve vücutlarının verdiği tepkileri görünce kendimi onun yerinde hayal etmenin kolay olduğunu fark ettim.

"Sana beni emmeni söylediğimde, bu şansa ağzının suyu akacak. Bacaklarını benim için açmanı söylediğimde, ne kadar geniş olduğunu soracaksın."

"Hayır, asla," diye nefes nefese başını salladı.

Dudaklarından karanlık bir kıkırdama döküldü. "Ama yavrum, eğer yapmazsan, sonuçları olacaktır. Savaşlarını akıllıca seçmelisin." Geri çekildi, eli kızın tümseğini terk etti. "Basitçe başlayacağız." Adam kızıdan neredeyse bir karış kadar yüksekti ve bu eşitsizlikten keyif alıyor gibiydi.

Odadaki çatırdayan gerilim, baş döndürücü bir beklentiyle daha da arttı. Kadının etkilenmiş nefesleri dışında kimse ses çıkarmadı.

"Diz çök," dedi sertçe.

Gözleri kaçmak için bir yol ararcasına etrafına bakındı. Hiçbirini bulamayınca adamın bakışlarıyla karşılaştı ve isteksizce başını salladı.

Adam kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona dik dik baktı, gözleri kızın ince bedeninde gezindi. "Diz çök." Bu kez emrinde demirden bir güç vardı. Bir tehdit ve bir söz.

Kadın hâlâ kabul etmeyi reddediyordu. "Hayır, lütfen bunu yapma Matthew."

Adının kullanılması onu öfkeliendirdi. Ellerini yanındaki masaya vurdu ve gürültüyle tahtaya vurarak, "*Diz çök!*" diye kükredi.

Her şey o kadar çabuk oldu ki ne yaptığıma inanamadım. Sahne çok sürükleyiciydi ve anılar çok gerçikti.

Tepkim içgüdüsel oldu.

İçgüdüsel olarak, dizlerim beni bir çatırtıyla yere düşürdü. Kalbim göğsümde hızla çarpıyordu.

Görüşüm

nefeslerim titrek pantolonlara dönüşürken bulanıklaştı.

Ben ne yaptım ki? Her şeyi mahvetmiş miydim?

Bakışlarımı temkinli bir şekilde Filip'in dehşet içinde bana baktığı yere doğru kaldırdım.

CAMILLA'NIN ŞÜPHELİ RIZA İÇEREN BİR SAHNEYE NASIL TEPKİ VERECEĞİNİ MERAK EDİYORDUM. BU birçok kadın için zor bir sınırdı. Geniş gözlerinden ve sığ nefes alışlarından kendini kaptırdığını anlayabiliyordum ama bundan sonra ne yapacağını asla hayal edemezdim. Diz çökme komutu odada yankılandığı anda Camilla sanki sahnedeki oymuş gibi anında dizlerinin üzerine çöktü. O kadar doğuştan gelen bir tepkiydi ki, bir dereceye kadar şartlanmaya işaret ediyordu. Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Birisi bana her türlü emri haykırabilirdi ama hiçbiri itaat etmemi sağlayamazdı. O odadaki pek çok kadın itaatkâr ilişkilere ya da sahnelere katılmıştı ama hiçbiri Camilla gibi tepki vermemişti. Bir tanesi bile.

Şaşırmıştım. Şaşkın ve dehşete düşmüştüm.

Gözlerimiz buluştuğunda kalbim göğsümde acıyla çarptı. Tüm karakteristik gücü eriyerek sıcak bir belirsizlik ve utanç birikintisine dönüşmüştü. Dizlerinin üzerinde hiç bu kadar masum ve kırılmış görünmemişti.

Önümüzdeki koltukta oturan iki kişi ne olduğunu görmek için arkalarını döndüler. Bu hareket beni şoktan çıkarıp harekete geçirdi. Camilla'yı bir çocuk gibi kollarıma aldım ve onu odama, meraklı gözlerden uzağa götürdüm. Tepkisini tetikleyen anılardan uzağa.

Pencereye gidip odayı daha özel hissettirmek için perdeyi çekmeden önce onu şezlonga oturttum. Gerçekleşmek üzere olan konuşma için sadece ikimizin olması gerekiyordu. Kalabalık bir oda ve kesinlikle dikkat dağıtıcı bir kaçırılma sahnesi yoktu.

"Bunun için özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum." Başını salladı, gözlerini kaçırdı. Sesi her zamanki gücünden bir parça kaybetmişti.

Gittikçe artan bir huzursuzluk hissiyle savaşılarak adımlamaya başladım. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı tartışıyordum, ancak herhangi bir karar veremedim Camilla konuştu ve sabırlı ve besleyici olma niyetimi rayından çıkardı. Kafa karışıklığı iddiası beni dehşete düşürdü.

"Sana ne olduğunu bilmiyor musun? Bunun neden olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?" Ses tonumu olabildiğince sakın ve makul tutmaya çalıştım ama içim içimi yiyordu.

"Kendimi sahneye o kadar kaptırmıştım ki... ve bağırma şekli... Çok yoğundu, hepsi bu." Hatırladıkça ürperdi.

Hayal kırıklığı derimin altında kaynıyordu. Yalan söylüyordu. Bu tepkinin geçmişinden gelen bir şeyden kaynaklanmamasına imkân yoktu. "Camilla, hayatın buna bağlıymış gibi dizlerinin üzerine çöktün. Bu normal bir tepki değildi."

Gözleri sonunda benimkileri buldu, moka rengi irislerinin ardında bir öfke kıvılcımı parlıyordu.

"Bazen

insanlar durumlara tuhaf tepkiler verirler. Bunu herkesten çok *sizin* anlamanız gerekir."

"Son zamanlardaki davranışlarımın temelsiz olduğunu asla iddia etmedim. Kendimce sebeplerim var. Seni böyle davranmaya iten şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum. Alternatif, erotik bir yaşam tarzı deneyiminiz olmadığını söylemişsiniz. Sana bir kez daha soruyorum. Bu bir yalan mıydı?" Partneri olarak bu tür şeyleri bilmek önemliydi. Geçmişteki bir ilişkisinden kaynaklanan tetikleyiciler veya travmalar varsa, bu konulara duyarlı olmak benim işimdi.

Camilla ayağa fırladı, şimdi açıkça bana bakıyordu. "Oh, yani şimdi de içimi dökmem mi gerekiyor? Neden çıldırdığın hakkında neredeyse hiçbir şey açıklamadın, ama benim tüm sırlarımı dökmem mi gerekiyor? Hiç sanmıyorum. Bunu hak etmeye yaklaşmadın bile."

Onu kalabalıklaştırdım, kendi öfkem onun üzerinde parlıyordu. "Eğer biri sana zarar verdiyse, bunu bilmem gerek." "Hayır, bilmen gerekmiyor. Benim geçmişim seni hiç ilgilendirmez."

"Ya bunu kendi işim haline getirirsem?" Sesim ölümcül derecede sakinleşti, inanç damarlarımda kristalleşti. Cevap almamamın imkânı yoktu.

"Benden uzak dur, Filip De Luca." Kelimeler zehirli bir tehditti, sesi duygusallıktan çatlıyordu.

Kapıya doğru fırladı ve gözden kayboldu.

Peşinden gitmek için bir adım attım, sonra onu takip etmenin berbat bir fikir olduğuna dair ezici bir kesinlikle donup kaldım. Şu anda ona baskı yapmanın hiçbir yararı olmayacaktı. Mantıksızca üzülmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Onu takip edersem, işleri daha da kötüleştirecektim.

Ona sakinleşmesi için zaman tanıyacaktım ama benden sonsuza dek kaçamayacaktı. Camilla kendini varlığıma kazımış, düşüncelerime damgasını vurmuş ve ruhumun derinliklerine köklerini salmıştı. Artık kaçış yoktu.

Sakinleşmek için birkaç dakika ayırmaya çalıştım ama dikkatimi dağıtacak bir şey olmadan hızla akan zihnimi durduramayacaktım. Den'den uzakta, olanları tekrar tekrar yaşamayacağım bir şey. Arabayla gezintiye çıkmalı ve temiz havanın ciğerlerime dolmasına izin vermeliydim.

Kendi kaçışımı planlayarak kapıyı çekip açtım ve Dante'yi diğer tarafta gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla buldum.

"Camilla'ya ne yaptın lan sen?" diye homurdanarak odama girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Camilla ve benim aramda olanlar seni ilgilendirmez." Üye dramalarına hiç karışmazdı, bu yüzden bizim durumumuzla özel olarak ilgilenmesi için bir neden göremedim.

"Saçmalık," diye tükürdü. "Onu gözyaşları içinde kulübümden kaçarken gördüğümde değil."

Üzgün olduğunu biliyordum ama yine de bunu duymak beni çok üzdü.

Lanet olsun. Ben ne yapmıştım ki? Geçmişinde her ne yaşadıysa, bunun onun hatası olmadığına emindim. O kendi kargaşasında kaybolmuştu ve ben de gidip cevaplar isteyen bir mağara adamı gibi davranmıştım.

Bakışlarımı yere indirdim ve iç çektim. "Her şeyi berbat ettim."

"Yok artık, Sherlock. Asıl soru, ne kadar kötü? Eğer seni dövmem gerekirse, döveceğim."

"Eğer ima ettiğiniz buysa fiziksel bir şey yapmadım. İkimiz de üzgündük ve benim daha anlayışlı olmam gerekirdi. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama onun yanımdayken kendimi kaybediyorum."

"Onunla konuşmamı ister misin?" "Hayır, ben hallederim."

"Öyle olsa iyi olur. O sadece küçük bir sapkınlık arayan bir kulüp tavşanı değil."

Ensemdeki deri farkındalıkla diken diken oldu. Ne sikim hakkında konuşuyordu

Camilla'yı tanıyormuş gibi mi? Sanki ona göz kulak olan onursal bir ağabey gibiydi. Belki aşırı hassas davranıyordum ama birdenbire onun etrafında bir çember oluşturup kendi bölgame sahip çıkmak için yoğun bir ihtiyaç hissettim.

"Sanırım Camilla'yı senden çok daha iyi tanıyorum."

Dudaklarındaki balıklar alaycı bir ifadeye büründü. "İyi, çünkü son zamanlarda ne düşündüğünü anlayamıyorum." "Senin sorunun değil." Camilla'ya nasıl davrandığım konusunda kendimi azarlamış olabilirdim, ama işim bitmişti.

ondan bok almak. "Kafamın içinde olman ya da ilişkiye karışman için hiçbir sebep yok. Burada işimiz bittiyse, ben gidiyorum." Yanıtını beklemeden kapıya yöneldim.

"İşleri yoluna koy, sik kafalı."

Yapardım. Yakında.

FILIP'TEN KAÇTIĞIMDAN BERİ ALTI GÜN GEÇMİŞTİ. ALTI UZUN, KAFA KARIŞTIRICI DÜŞÜNME GÜNÜ VE BİR duygularla doluydum. İlk başta, kulüpte yaptıklarım ve yıllar önce yapmadıklarım için bir utanç ve kendinden nefret fıçısında yıkandım. Belirsizlik içinde yuvarlandım, Filip'in ne gibi varsayımlarda bulunmuş olabileceğini merak ettim, sonra da neden umursadığımı sorguladım. Beni zorladığı için Filip'e ama en çok da sırlarımı açığa çıkardığım için kendime öfke duydum. Kendi kirli çamaşırlarımı dünyaya göstermekte bu kadar ustayken düşmanlara kimin ihtiyacı vardı ki?

Sonunda duyguların bunaltıcı örtüsünden sıyrıldığımda kendimi uyuşmuş hissediyordum. Etrafımda Filip olmadan, işkenceden kurtulmuştum. Anılardan ve onları paylaşma baskısından kurtulmuştum. Dairemde kilitliydim, güvendediydim. Hiçbir şey olmamış ve hayatım kulübe adımımı atmadan önceki gibi devam ediyormuş gibi davranabilirdim.

Filip bir kez mesaj atıp beni görüp göremeyeceğini sormuştu. Ona biraz daha zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Onunla henüz konuşamıyordum çünkü ne söyleyeceğimden emin değildim. Onu ya da kulübü bir daha görmek istediğimden emin değildim. Küçük bir ses beni şansımı denemeye ve hikâyem konusunda ona güvenmeye çağırıyordu ama onu bir mason kavanozuna hapsettim ve kapağını vakumla kapattım. Ona bir açıklama *borçlu* değildim, hiçbir şey borçlu değildim.

Ona geçmişimden bahsedersem, şüphesiz beni farklı görecekti. Nasıl görmesin ki? Kendi sorunları olduğunu düşünürsek, beni yargılayacak biri olduğunu düşünmüyordum ama geçmişim beni algılayış biçimini renklendirecekti. Dik başlı bir baştan çıkarıcı yerine, bana yaralı bir kuş rolü verecek ve beni kafese kapatmaya çalışacaktı. Beni korumaya.

Onun karanlık yoğunluğunu arzuluyordum ve bu keskin kenarları kılıfına sokmasını istemiyordum. Beni geçmişimden daha fazlası olarak göremezse, ona bugünümü veremezdim.

Ayrıca, ona anlatmak anılarıma hayat verecekti. Daha önce hiç kimseye söylememiştim.

Her ne kadar unutulup gidebileceğime ve onu bir daha asla göremeyeceğime inanmak istesem de, bu asla bir seçenek olmayacaktı. Filip bir noktada beni görmek isteyecekti. Onunla konuşmak kaçınılmazdı ve bu konuşmanın sonucunun benim için tam bir muamma olmasından nefret ediyordum. Belirsizlik ürkütücüydü, ancak her geçen gün kalbimdeki bir çatlak çatladı ve derinleşti. Acıyı gizlemek için yarattığım duygusal uçurumun dibinde, özlem pençeleriyle dışarı çıktı ve düşüncelerime sızdı. Sanki ruhumun bir parçasını sürgün etmişim gibi onu özlüyordum.

Ben yaşayan, nefes alan bir çıkar çatışmasıyım.

Cuma günü geldiğinde - saklanmıyor olsaydım muhtemelen birlikte olacağımız bir gündü - onu

görmediğim için duyduğum pişmanlık kollarımı ve bacaklarımı ağırlaştırdı. Sadece bir kez seks yapmıştık. O tutkulu birkaç dakika sonuncusu mu olacaktı? Korku ve utancın kulüpteki Cuma gecemizi çalmasına izin verecek miydim? Aramızda gelişebilecek her şeyi çalmasına?

Ne kadar küçük olursa olsun, farklılıklarımızı çözme şansımız vardı. Filip'in baş döndürücü dokunuşunu sonsuza dek hissetme şansını kaçırmaktansa, bu işi bitirip onu görmeyi tercih etmez miydim?

İçsel tartışmalar yorucuydu ve yaklaşan yalnızlık haftamın tüm neşesini emdi. Bektan pastamın üzerindeki kiraz ise bugünün Sevgililer Günü olmasıydı. Normalde bu ticarileşmiş olay radarıma girmezdi ama her nasılsa bu yılki kutlama Filip'in hayatımdaki yokluğunu daha da büyüttü.

Kulüpten gelen bir e-posta, düzenledikleri özel Sevgililer Günü etkinliğini özetliyordu. Filip bensiz katılacak mıydı? Sadece bu olasılık bile masamın altına girip ağlamak istememe neden oldu.

O akşam eve dönerken biraz daha kurabiye hamuru almayı aklıma not ettim.

"Camiiiiillaaaa." Trent ofisine kafasını sokmadan önce koridordan ismimi söyledi. "Bir teslimatınız var." Geri çekildi ve pembenin çeşitli tonlarında güllerden oluşan çarpıcı bir aranjman taşıyan bir adama yer açtı.

"Benim için mi?"

"Camilla Genovese siz misiniz?" diye sordu teslimatçı, küçük bir panodan bir şeyler okuyarak. "Evet."

"O zaman bunlar sizin için. Şurayı imzalayın lütfen."

Gözlerimi buketten ayırmadan adımları karaladım ve gitmeden önce adama teşekkür ettim.

Trent burnunu güllerden birine gömdü. "Filip'ten mi geliyorlar?" Sorusu gülünç miktarda ima ile doluydu.

Filip mi? Çiçekler çok romantikti. Ondan gelmediğine eminim. Ama değilse, o zaman kimdi? Belki de özür dileme şekliydi. Göğsümden yayılan sıcaklık beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı. Filip'in bana ulaşma ihtimali bile son bir haftadır yaşadığım buz dolu boşluğu eritmişti.

"Kimden geldiklerine dair hiçbir fikrim yok." Kartı bulmak için vazoyu tam üç yüz altmış derece döndürdüm ama bir şey bulamadım.

"Kart yok mu? Ne kadar gizemli!" Trent sırıttı. "Birinin gizli bir hayranı var." Gözlerimi devirdim. "Benim şansıma, muhtemelen bir sapıktır."

Trent kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar tatlı olsan da onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. Ya da onu. Asla bilemezsin."

Kıkırdadım ve onu kovaladım. "Dikkat çekmeye başlamadan önce git hadi."

"İyi karar." Çenesini kaldırmadan önce gözlerini kapıya dikti ve yüzünde dramatik bir profesyonellik ifadesi belirdi. "Soruşturmadaki ilerlemenizden beni haberdar edin. Hepsi bu kadar." Her zamanki gibi yüzümde bir gülümseme yaratarak ofisimden çıktı.

Patronumuzun dikkatini çekmemiştik ama bu öğleden sonramın Donald'ın iğrenç varlığından arınmış olduğu anlamına gelmiyordu. Öğle yemeğinden bir saat sonra ofisime girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Mahremiyet için nadiren önlem alırdı. Önemi başkalarına hissettirmek için insanların işini bilmesinden hoşlandığı hissine kapılmıştım. Gizliliğe olan ani ilgisi beni anında tetikte tuttu.

"Camilla, bankayı utanç verici bir duruma soktun. Denetçiler bezelye büyüklüğündeki beyinleriyle bu hesaplarda küçük bir tutarsızlık bulduklarını düşünüyorlar. Mesele çözülene kadar hepsini dondurdular ki bu haftalar sürebilir. Değerli müşteriler paralarına erişemiyor çünkü siz isteyen her yaşlı insana belge göndermeye karar verdiniz." Donald'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve tansiyonu alnında zonklayan bir damarı patlatmıştı. "Sorunu çözmek için bu beyannameleri imzalamanız gerekiyor." Bir yığın kâğıdı masamın üzerine fırlattı.

Benim hatam olmayan bir şey için suçlanmam beni şaşırtmadı. Eğer bir

Hesaplarla ilgili sorun başkasının suçuymdu. FDIC'ye karşı şeffaf olmak zorundaydım ve beni aksini düşünmeye zorlayamazdı.

En üstteki belgeye göz gezdirdim, öğle yemeğim midemde ekşimeye başlamıştı. "Donald, bu ifadede adını hiç duymadığım insanlarla görüştüğüm iddia ediliyor. Bunları imzalayamam."

"Yapamazsın. Müşterilerimin ensemde olmasının sebebi sensin. Bir banka yüz binlerce dolarınızı rehin alsa hoşunuza gider miydi?" Parmağını bana doğrulttu ve ters ters baktı. "Eğer bir gün banka yönetmek gibi bir hedefin varsa, müşterilerini korumak için çalışmalısın. Eğer bir şeyler yapmaya istekli değilsen, belki de yanlış alandasındır. Para güç ve nüfuz gerektirir. Eğer bu baskılarla baş edemiyorsanız, belki de bir koca bulup evde oturmalısınız."

Donald'ın fırtınalı öfke nöbeti etrafımda şiddetlenirken üzerime ürkütücü bir sakinlik çöktü. Sanki fırtınanın gözündeki güvendedim ve onun hırpalayıcı rüzgarlarından etkilenmiyordum.

Ayağa kalktım ve Donald'a kâğıtlarını uzattım. "Bunları al ve ofisimden defol git."

İşinizden nefret etmenin birkaç avantajından biri de patrona karşı durabilmek ve sizi kovsa bile umursamamaktı. İşim bitmişti. Donald beni kovmak isteseydi, dürüstlüğüm seve seve öleceğim bir kılıç olurdu.

Mor dudakları inceldi ve neredeyse kulaklarından buhar bulutlarının çıktığını görebiliyordum ama tek kelime etmedi. Ofisimin kapısını çekip açtı ve kapı kolunun alçıpanda bir delik açtığı duvara geri fırlatarak gitti.

Bu kadar. Beni kovsa da kovmasa da, bugünden itibaren yeni bir iş arıyordum.

Sandalyeme yığıldım, bacaklarım her geçen saniye daha da dengesizleşiyordu. Bu da neydi böyle? Donald pislüğün tekiydi ama bana hiç bu şekilde sözlü saldırıda bulunmamış ya da benden yasadışı bir şey yapmamı istememişti. Ona ne olmuştu böyle? Onu ihbar etmem mi gerekiyordu? Neden bir müşteri için yasaları çiğnemeye razı olmuştu ki? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Burada iyi misin?" Trevor kafasını ofisime sokarak fısıldadı.

Bir ciğer dolusu hava çektim. "Evet, sanırım öyle, ama bir sodaya ihtiyacım var." Şeker.

Çok şekere ihtiyacım vardı. "Eminim öyledir. Çok yoğundu."

"Tanrım, tüm ofis duydu mu?"

"Sadece bağıırıyordu. Onu bu kadar sinirlendiren neydi?"

"Bu konuyu burada konuşamam." Başımı salladım, gözlerim Donald'ın ofisine doğru kaydı.

"Belki sonra, tamam mı?" Masamın çekmecesinden çantamı aldım. "Eğer biri beni aramaya gelirse, beş dakika içinde döneceğimi söyle."

"Kesinlikle. İstedığınız kadar zaman ayırın."

Masamın üzerindeki zarif bukete bir kez daha baktım ve ofisimden kaçtım. Arka tarafta bir dinlenme odamız vardı ama Şeytan'ın vücut bulmuş haliyle karşılaşma riskini göze alamazdım. Bunun yerine, biraz temiz hava alabileceğim yakındaki bir sokak satıcısından bir içki kapma niyetiyle lobiye doğru süzıldüm. Yalnızdım.

Dalgın düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, bir kadının dikkatimi çekmek için çenesini bana doğru kaldırdığını neredeyse fark etmedim. Sıradan bir kadın değildi. Kulüpteki ilk gecemde gördüğüm kadın. Sahnede göğüs uçlarına kelepçe takılarak zapt edilmişti. Şimdi tamamen giyinikti ama eşsiz güzelliğini fark etmek kolaydı.

Lanet olsun, burada ne işi var?

Donald'la yüzleşmemden dolayı hala uğuldayan sinir sistemim bir anda tekrar yüksek alarm durumuna geçti. Belki de paniğe kapılmıştım ama seks kulübü hayatımın iş hayatıma karışmasını içeren iyi bir senaryo hayal edemiyordum.

Neyse ki kadın olay çıkarmaya niyetli görünmüyordu. Uzun kızıl saçları ve büyüleyici zümrüt gözleriyle çok güzeldi. Bir film yıldızına benziyordu ve bir aristokratın asil havasıyla yürüyordu.

Kimdi o ve neden beni işaretlemişti?

"Merhaba." En profesyonel sırıtişımı sergiledim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, aslında. Siz tam da görmeye geldiğim kadınsınız. Liana Bissett." Mükemmel manikürlü elini uzattı, yüzünde kin dolu bir gülümseme vardı. Görmeye mi gelmişti? Beni nerede bulacağını, hatta kim olduğumu nereden biliyordu?

El sıkıştık ve aç bir yırtıcının gözleri tarafından değerlendirildiğim hissine kapıldım.

Endişelenmekte haklıydım. Liana iyi bir şey peşinde değildi. Onun şanssızlığı, benimle uğraşmak için yanlış günü seçmiş olmasıydı.

"Ben Camilla Genovese. Senin için ne yapabilirim, Liana?" Kibar ama doğrudan. Bu vahşi kedi beni hazırlıksız yakalamıyordu.

"Filip'i tamamen kendine ayıran kadınla tanışmayı merak ediyordum. Onu bu kadar eğlendirdiğinize göre oldukça yetenekli olmalısınız."

Oh, Tanrım. Cidden banka lobisinde bu konuşmayı yapmaya mı çalışıyordu? Ve beni aradı, yani buranın benim iş yerim olduğunu biliyordu. Nerede çalıştığımı nasıl bildiği tamamen farklı bir sorundu.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu ama soğukkanlılığımı korudum. "Liana, burası benim çalıştığım yer. Bu konuşmanın yeri ve zamanı olduğunu hiç sanmıyorum."

Patronluk taslayan bir el salladı. "Siz çalışan hanımların işleriniz konusunda her zaman çok hassas olduğunuzu unutuyorum. Sadece Filip'in elini kolunu bağlamanın yanlış bir strateji olduğu konusunda sizi uyarmak istedim. Bunu deneyen ilk kişi siz değilsiniz. Çabuk sıkılır. Onu kilitlemek sadece size geri teper."

Ne saçmalık ama.

Sanki bu karga başka bir kadına yardım etmek için elinden geleni yapacakmış gibi. Ağzından çıkan her kelime kıskançlık ve kin tohumlarıyla doluydu.

"Paylaştığınız için teşekkür ederim. Şimdi gitmem gerekiyor." "Eminim seni buralarda göreceğim," diye mırıldandı.

Ne yazık ki, muhtemelen haklıydı, sonunda İn'e geri döndüğümü varsayıyorum.

Ona ince dudaklı bir gülümseme attım ve uzaklaştım, onu ve yükünü dikiz aynamda bırakmaya hazırdım. Yani, ne haltlar dönüyordu? Bu sabah işe bir drama mıknaatısı mı takmıştım? Bela çıkaracak son kişi bendim ama bu gidişle bela, barbeküye üşüşen sinekler gibi beni kendine çekecek gibiydi.

Dışarı çıkma planım olsaydı, tek başıma varlığımla bir isyanı kışkırtmaktan korktuğum için onları iptal ederdim. NYPD'nin şansına, dairemde ayrılmak gibi bir planım yoktu. Sadece ben ve kurabiye hamurumla geçireceğim başka bir akşam gibi görünüyordu.

Dairemde saklanmak, daha fazla çatışmadan kaçınmak için etkili bir strateji olduğunu kanıtladı. Cuma gecesi mutluluk verici bir sessizlik içinde geçti ve Cumartesi sabahı heyecanım macchiato'na fazladan bir shot karamel almakla sınırlıydı.

Ancak, dünya sonsuza kadar uzakta tutulamazdı. Cumartesi günü öğle yemeğinden hemen sonra

beklenmedik bir şekilde kapım çalındı. İlk düşüncem Filip'in sonunda beni konuşmaya zorlamak için geldiği idi. Duygu sağanağı ve savaşı arzularla dolup taşmışım. Cevap vermemeyi düşündüm ama şimdi onunla yüzleşmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

Görünüşe göre paniğim boşunaymış. Gözetleme deliğimden baktığımda Dante'nin bana sürpriz bir ziyarette bulunduğunu gördüm.

Kapıyı açtım ve kelimeleri bulmakta zorlandım. "Dante! Nesin sen...? Yani... hey. Buradasın."

Utangaç bir şekilde sırtıttı. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Umarım rahatsız etmiyorumdur." "Hayır, hiç de değil. İçeri buyurun."

"Teşekkürler. Kulüpten üzgün ayrıldığını gördükten sonra bütün hafta senin için endişelendim. İyi olduğundan emin olmak istedim."

Benim için endişelenmiş miydi? Dante'nin ev ziyaretleri yaptığını hayal bile edemezdim. Kulübü dava edeceğimi falan mı düşünmüştü? Onu Filip mi göndermişti? Tam olarak neler oluyordu?

"Çok nazıksınız. Ama ben iyiyim. Size su ya da soda getireyim mi?" "Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler."

Onu yemek masasına götürdüm ve oturttum. "Sanırım adresimi evraklarımdan aldın?"

Suçlu bir sırıtışla alt dudağını ısırıldı. "Haklısınız. Bu pek alışkanlığım olan bir şey değil ama siz... siz sıradan bir kadın değilsiniz."

Son zamanlarda bunu çok duyuyordum ama bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

"Bilgilerimi başka birine vermiş olamazsınız, değil mi? Mesela başka bir üyeye?"

Dante sandalyesinde daha uzun oturdu, yüzü giderek sertleşiyordu. "Kesinlikle yapmadım. Sizinle temasa geçen başka biri mi var?"

İçimi çektim. "Dün bankama Liana adında bir kadın geldi. Benden pek hoşlanmışa benzemiyordu."

"Bunun için çok üzgünüm. Bir daha olmayacak." Gece yarısı bakışları buz gibi oldu ve kadına karşı sert bir tahammülsüzlük sergiledi.

"Çirkin bir şey yapmadı, sadece beni hazırlıksız yakaladı." Onu neden savunduğumdan emin değildim ama bana hep ispiyonculara dikiş atılacağı öğretilmişti. Onun başını belaya sokmak yetiştirilme tarzıma ters düşüyordu.

Dante çabucak çözüldü ve bana el salladı. "Merak etmeyin. Düşüncesizce bir şey yapmayacağım ama ne olduğunu bildiğime inanıyorum ve bu çözülmesi gereken bir sorun. Bu konuya dikkatimi çektiğiniz için teşekkür ederim."

Sıkı bir gülümseme verdim. "Sorun değil."

"Bilmem gereken başka bir şey var mı? Belki geçen hafta sonu olanlar?" Kirpiklerinin altından bana baktı.

"Hayır, gerçekten. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı." Dante çok tatlıydı ama Filip'le olan sorunlarımı daha Filip'le konuşmadan ona anlatamazdım. Bu ihanet olurdu ve ben öyle bir insan değildim.

O anlayışlı gözler beni inceliyor, her söylediğimi araştırıyor ve analiz ediyordu. O daha fazlasını araştıramadan ben durumu tersine çevirdim.

"Dante, tam olarak neden buradasın? Bunun normal bir protokol olmadığını biliyorum. Zor bir gece geçiren her üyeyi kontrol etmeye gitmezsin."

Açık bir duruşla arkasına yaslandı ve bana ne söyleyeceğini tartışıyormuş gibi baktı. "Den'deki kapılarımdan her türden insanın girdiğini görüyorum. Birçoğu bir sapkınlığı merak ediyor veya hayatlarından sıkılıyor. A

Seçkin birkaç kişi bağımlıdır ve seks onların tercih ettiği uyuşturucudur. Ama sen, sevgili Camilla, daha önce sadece sarmaşıkların ve yabani otların olduğu yerde nadir bulunan bir çiçeksin. Seninle tanıştığım andan itibaren beslenmeye değer olduğunu hissettim. Büyümenin seyredilecek bir şey olacağını."

Nutkum tutulmuştu, utanmadan yaptığı itiraf karşısında dilsiz kalmıştım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadım, gözlerim kısa bir süreliğine onunkilere kaydı. Böylesine kişisel bir itiraftan sonra göz temasının samimiyeti dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Kendimi Filip'e o kadar kaptırmıştım ki Dante'yi ikinci kez düşünmemiştim ama belli ki onun aklında ben vardım. Bu uyumsuzluk rahatsız ediciydi. Buraya gelip duygularını paylaşarak ne elde etmeyi umuyordu? Eğer sadece seks isteseydi, kulüpte bana yaklaşabilirdi. Daha fazlasını mı istiyordu?

Midem bu ihtimal karşısında alçaldı ve yön değiştirdi.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye teklif etti. "Sadece senin için burada olduğumu bilmeni istiyorum." Masanın üzerinden uzandı ve iri elini benimkine dolayarak nazikçe sıktı. "Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim, ama lütfen bana seni tekrar Den'de göreceğimi söyle. Kötü bir deneyimin seni diğer olasılıklardan alıkoymasını istemem."

Olasılıklar mı? Onunla bir ilişki gibi mi? Kesinlikle ilgileniyordu ama ben ne hissettiğimden emin değildim. Filip'le nasıl başa çıkacağım konusunda zaten bunalmıştım, bir de Dante'yi işin içine katmak başımı döndürdü.

"Sizi rahatlatmak isterdim ama şu anda emin değilim. Yine de teşekkür ederim." Elimini onun elinin altından çektim.

Gülümsemesi çok az da olsa kırıldı. "Seni tutmama gerek yok. İyi olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı ve seni yakında tekrar göreceğime dair umudumu koruyacağım."

İkimiz de ayağa kalktık ama masadan kalkmadan önce Dante'nin gözleri gül vazomun sergilendiği mutfak adama kaydılar.

"Çiçekleriniz çok güzel." Bana döndü, içeri girdi ve şakağıma nazik bir öpücük kondurdu. "Tıpkı senin gibi," diye nefes aldı, sonra kapıya yöneldi ve kendini dışarı bıraktı.

Masadan hiç kalkmadım.

Lion's Den'e üye olmaya karar verdiğimde hayatımı bu kadar karmaşık hale getireceğimi hiç düşünmemiştim. Filip, sinsi Liana, Dante ve kendi iğrenç sorunlarım arasında, bir ömür boyu deneyimlemeyi umduğumdan daha fazla duygusal endişeye gömülmüştüm.

Meşhur sular burnumun üzerinde yükseliyordu. Biraz daha yükselirse nefes alamayacaktım.

Kulübe katıldığımdaya Pandora'nın kutusunu açmıştım. Ya kapağı tekrar takıp çekip gitseydim? Liana ve Dante'yi bir daha görmek zorunda kalmazdım. Kimseye kirli geçmişimden bahsetmek zorunda kalmazdım ve Filip sonunda beni görmeye çalışmaktan vazgeçerdi. Bunların hiçbirisi olmamış gibi davranabilirdim.

Filip ve ben sadece birbirimizi incitiyor gibiydik. Belki de ilişkimize bir son vermek merhametli bir davranış olurdu. Kulübün bütün amacı zevk almak ve kendim hakkında daha fazla şey öğrenmektir. Sadece kendi zevkim için gidebileceğim bir yer. Bu gidişle, İn zevkten çok çekişmeye yol açacaktı.

Çekip gitmek çok daha kolay olurdu.

Bu çok mu kötü olurdu? Kendi ruh sağlığımı desteklemek için buna ihtiyacım varsa, en iyi hareket tarzı bu olmalıydı, değil mi? Eğer hâlâ erotik keşiflerimi sürdürmek istiyorsam, diğer kulüplerden birine katılabilirdim. Filip'in ima ettiğinin aksine, Den benim tek seçeneğim değildi. Şehirde, diğer karışıklıklar olmadan aradığım şeyi sağlayabilecek iki elit kulüp daha vardı.

Telefonum kanepenin üzerinde titredi ve hemen kaptım. Annem arıyor.

Bir kız biraz rahatlayamaz mı?

Derin bir nefes aldım; iyi hava giriyor, kötü hava çıkıyordu. "Selam anne. N'aber?"

"Biliyorsun, bugün Cumartesi, bu yüzden yarın bizimle ayine gelip gelemeyeceğini öğrenmek istedim. Gelmeyeli uzun zaman oldu." Her nasılsa, evren duygusal kokteylimin tam bir tariften bir acı lezzet eksik olduğunu biliyordu. Suçluluk duygusu. Birinci sınıf bir duygusal dengesizlik vakasının gizli bileşeni. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Üzgünüm anne. Bu hafta olmaz." Geçirdiğim haftadan sonra aile etkileşimini kaldırılabilmemin imkânı yoktu. "Gelecek hafta sonu gelmeye çalışacağım, söz veriyorum." Yapmaya niyetim olmayan bir şeye neden söz vermişim ki? Bu onu hayal kırıklığına uğrattı ve beni suçlu hissettirmek için eline daha fazla koz verdi. Kendime engel olamıyordum. Onu memnun etmek istiyordum. Ailesinin her fırsatta övündüğü çocuk olmak istiyordum ama çabalarım her geçen yıl daha hantal ve daha az etkili oluyordu.

"Sofia'nın doğum günü yemeği önümüzdeki Cuma akşamı, sanırım o zaman görüşürüz. Unutma, ne kadar süre buralarda olacağımızı asla bilemezsin. Her geçen gün yaşılanıyoruz, Cam."

Ölüm darbesi. Erken bir mezar ve ömür boyu suçluluk tehdidi.

Yorgun bir iç geçirdim. "Böyle konuşma anne. Daha altmışında bile değilsin." "Ne olacağını asla bilemezsin."

"Tamam, seni duyuyorum ve elimden geleni yapacağım."

"İşte benim kızım." Ne kadar gurur verici. Keşke koşullu olmasaydı.

Göğsümde bir acı yarığı açıldı. "Tamam anne. Gitmem gerek." Eğer beni gerçekten dinleseydi, sesimdeki kalp kırıklığının uyumsuz tınlarını duyardı.

"Seni seviyorum, Cam. Yakında görüşürüz." "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve dairemin boş sessizliğinde uzun dakikalar boyunca oturdum. Kafamın içindeki kakofonik seslerle tam bir tezat oluşturunuyordu. Beklentilerine uymamı isteyen o kadar çok insan vardı ki. İhtiyaçlarımı hiç dikkate almadan kendi anlatılarında bir kukla gibi dans etmemi.

Az önceki soruma geri döndüm. Ya başkalarının benden ne istediğini önemsememe izin vermezsem? Kendi ihtiyaçlarımı karşılamaya odaklansam ve önceliği kendime versem? Bir bakıma, kadınlar olarak bize böyle bir zihniyetin bencilce olduğu öğretildi. Öyle miydi peki? Kendi gemimin kaptanı olamayacağımı kim söyledi?

Böyle bir güçlenme ihtimali karşısında damarlarımda bir enerji fısıltısı dolaştı. Cevap bu kadar basit olabilir miydi?

Kulüpte bulduğum şeyi çok sevmiştim ama bir sürü sorun çıkmıştı. Filip vermeyi beklediğimden çok daha fazlasını istedi. Gözlerindeki bakışı görmüştüm. Sorularına cevap bulmak için verdiği mücadeleden vazgeçmeyecekti. Geçmişim asla pazarlığımızın bir parçası değildi ve anlaşmamızın şartlarını değiştirmeye hakkı yoktu.

İstemediğim sürece ona hiçbir şey vermek zorunda değildim.

Den'deki deneyimimi öğrenme sürecine bağlayabilir ve listemdeki diğer kulüplerden birini deneyebilirdim. Belki de Omega'da kişisel aydınlanma, büyüme ve keşif için mükemmel atmosferi bulacaktım. Den'den sonuç alamazsam ziyaret etmeyi planladığım bir sonraki kulüp orasıydı. Beni en azından seçeneklerimi değerlendirmekten alıkoyan neydi?

Ben. Kendi mutluluğumun önündeki tek engel bendim.

Filip ve Den'den uzaklaşma düşüncesi bile vücuduma ağırlıksızlık hissi veriyordu. Kaçış

ihhtimali sarhoş ediciydi. İçten içe, kaçmanın bir bedeli olacağını biliyordum ama

kendimi umursamaya zorlayamadım. Anlık rahatlama hissi görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü.

Karar verildi.

Ben olsam arar ve mümkünse bu akşam için bir görüşme ayarlardım. Daha fazla oylanmak yok. Daha fazla oylanmak yok. Filip'e kendimden daha fazlasını vermek istemiyorsam, vermek zorunda değildim. Dizginleri elime alıp rotamı çizme zamanıydı. Bir yolu terk edip yeni bir yola dalmakta utanılacak bir şey yoktu. Omega'nın neler sunabileceğini görecekti, sonra da Filip'e deneyimizin sona erdiğini bildirecektim.

Beş saat sonra, evrakları teslim ettikten ve bir ziyaret ayarladıktan sonra Omega'nın eşliğinden geçiyordum. Endişeliydim ama hiçbir şey İn'deki ilk gecemdeki gibi değildi. Neyle karşılaşacağıma dair genel bir fikre sahip olmak beni oldukça rahatlatmıştı.

Omega yüksek bir binanın en üst katında yer alıyordu. Asansörün kapıları açıldığında, turkuaz cam parçalarının üzerinde turuncu alevler yakan gömme bir şöminenin bulunduğu, beyazlar içinde ultra modern bir lobi ile karşılaştım. Şömineye rağmen biraz soğuk olmasa da zarif bir havası vardı.

"Siz Camilla olmalısınız," dedi lobide duran bir adam. Daha yaşlıydı, belki ellisine yaklaşmıştı ama hâlâ profesör gibi yakışıklıydı.

"Evet." Gülümsedim ve uzattığı elini tuttum.

"Ben Niall. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Teşekkür ederim. Burada olmaktan memnunum."

Avuçlarını birbirine bastırdı ve yüzünü buruşturdu. "Bu konuda, korkarım planlarda bir değişiklik oldu."

"Ne? Bunu daha bugün kurdum."

"Gerçekten de öyle, ama o sırada kim olduğunuzu bilmiyorduk."

Tedirginlik kızgınlıkla birleşerek omurgamı sertleştirdi. "Peki benim tam olarak kim olduğumu düşünüyorsunuz?" "Sen Filip De Luca'nın kadınısın ve eğer bu ülkeye adım atmana izin verirsek başımız büyük belaya girer.

kuruluşumuz. Karışıklık için özür dilerim ama gitmeniz gerekiyor." Elini kaldırdı ve asansörü işaret etti. Kara listeye alınmışım.

Öfkenin zehirli pençeleri derimin altını pençeledi.

Sert suçlamalar dilimde dans ediyordu ama Niall öfkemi hak etmiyordu. Asansöre geri döner dönmez telefonumu çıkararak kibarca müsaade istedim.

On dakika sonra kulüpte buluşalım.

Şikâyetimi herkesin önünde dile getirmekten hoşlanmıyordum ama bunu başka nerede yapacağımı da bilmiyordum. Nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu ve onu kesinlikle evime davet etmiyordum. Kulüp işimi görecekti çünkü onunla konuşmam gerekiyordu. Şimdi.

Telefonumu el çantama geri attım, verdiği cevapla ilgilenmedim. Eğer meşgulse, çok kötüydü. Benimle konuşmak için zaman ayırabilirdi. En azından bunu yapabilirdi. Kanatlarımı kestiğine ve Omega'ya katılmamı engellediğine inanmıyordum. Şehirdeki diğer kulüplerde de benzer uyarılar yapmış mıydı? Hiç şüphesiz.

Piç kurusu.

Tam hayatımın kontrolünü yeniden kazanmaya başlamışken, gitti ve halıyı altımdan çekti. Çok öfkeliydim. Filip kaçış planımı çalmıştı. Eğer bir kulübe girmek istiyorsam, tek seçeneğim oydu. Daha yeni başlamışken keşiflerimden vazgeçme düşüncesi içime bir çekiç gibi inmişti. Kulüpte yaşadıklarımın daha fazlasını umutsuzca istiyordum ama bu sırlarımın gasp edilmesiyle sonuçlanacaksa olmazdı. Filip çirkin gerçeklerimin her birini sıkılı ve kanlı yumruklarımdan çekip

alacaktı.

Tüm kartlar onun elindeydi ve bu beni öfkелendirdi.

Kulübe giden Uber yolculuğı bana sonsuzluk gibi geldi. Söylemek istediklerimin sayısız yorumunu hayal ettim. Tartışılan noktalar ve tükürülen suçlamalar. Kendimi savunmak için cesaretimi topladım.

daha önce vardı.

Arabadan inip Den'in önüne geldiğimde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Avuçlarım adrenalinden karıncalandı ve dilim damağıma yapıştı.

Bunların hiçbirinin beni caydırmasına izin vermedim.

Mesajımı gönderdiğimde Filip çok uzakta değildi herhalde. Kapıyı açtığımda lobinin içinde durmuş, omzunu duvara dayamış soğukkanlılıkla bekliyordu. Yüzümdeki öfkeli ifadeyi çabucak kavradı ve boyunu uzattı.

"Konuşmamız gerek. Özel olarak," dedim ona.

Başını salladı ve asansörü işaret etti. Eli belimi sıyırdığında kaskatı kesildim. Dokunuşu izin verilemeyecek kadar baştan çıkarıcıydı. Araştırmam gereken daha acil meseleler varken olmazdı. Şehvetin kararlılığını yıkmasına izin veremezdim. Söyleyeceklerimle arama hiçbir şey giremeyecekti.

İçerideki faaliyetlere aldırmadan ana odanın önünden geçtim. Tek bir amacım, tek bir direktifim vardı ve dikkatimi dağıtacak şeylerle ilgilenmiyordum. Odasının kapısı arkamızdan kapandığında, kelimeler ve duygular boğazımda bir düğüm oluşturdu. Ağlayan bir tip değildim. En son ne zaman gözyaşı döktüğümü hatırlamıyordum ama yine de burnumun direği sızlamaya başlamıştı.

Filip'in temkinli bakışlarıyla karşılaşmadan önce derin ve sakın bir nefes aldım. "Beni başka bir kulüpten kara listeye almaya nasıl *cüret* edersin?" Kelimelerim kararsızdı ama yine de zehirle doluydu. "Buna hakkın yoktu."

Gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. "Bunu önce benimle konuşmayı bile denemeden başka bir kulübe mi gittin?"

"Size *hiçbir şey* borçlu değilim. Başka bir kulübe katılmak istersem, bu *benim* seçimim. *Benim* hayatım." Parmağımy göğsüme bastırdım, sesim giderek güçleniyordu.

"Seni güvende tutmaya çalışıyordum, Camilla."

"Beni kontrol etmeye çalışıyordun!" Ben de bağırdım.

Filip saldırdı ve beni duvara yapıştırdı. Sığ nefesleri ayrılmış dudaklarından düzensiz bir şekilde geliyordu. Bakışları acımasızca ruhumun derinliklerine inerken gözlerindeki sivri çakmaktaşı parlıyordu. "Kontrol ihtiyacım konusunda sana karşı hep dürüst oldum. Hiçbir zaman bir azizmişim gibi davranmadım ve sana kesinlikle bir tür izci çocuk olduğum izlenimini vermedim. Değer verdiğim şeyleri korumak için ne gerekiyorsa yaparım. Ailemi. Evimi. *Seni*. Bir anlaşma yaptığımız gerçeğinden bahsetmiyorum bile ve anlaşmamızın şartlarına göre, bu vücudun her santimi *benim*. Başka bir adamın sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Bana *sahip* değilsin," diye tısladım ve ellerimi sertçe göğsüne bastırdım.

Filip ellerini bileklerime kenetledi ve saldırımı kolaylıkla bastırdı. "Hayır, sana sahip değilim ama seni korumak gibi bir sorumluluğum var. Yöntemlerimden her zaman hoşlanmayacaksın ama en azından işimi yaptığımı biliyorum."

"Basit bir anlaşmaydı! Kanla ya da başka bir şeyle imzalamadık, ki şartları değiştirdiğine göre bu çok açık. Ayrıca, bu benden çok seninle ilgili gibi görünüyor. Senin için önemli olan görevin, etrafındakileri kontrol edebilme yeteneğin, benim güvenliğim değil."

Burun delikleri alevlendi ve sinirlendiğimi hissettim.

Yıkıcı bir savunma yapmadan önce üç kez nefes aldı. "Annem ben daha beş yaşındayken öldürüldü," dedi içi boş bir sesle. "Sonraki yarım on yılı hayatımda hiçbir istikrar ya da başıma gelenler üzerinde hiçbir kontrol olmadan bir akrabamdan diğerine savrulmakla geçirdim. Sadece kontrol ihtiyacım yok; onsuz hayatta kalamıyorum. Benim için en önemli olan şeylerin kontrolümden çıktığını hissettiğimde çılgına dönüyorum ve doğru düşünmüyorum. Sen, her şeyden

çok, aklımı kaçırmama neden oluyorsun."

"Filip," diye nefes aldım, itirafı karşısında şaşkına dönmüştüm. Otoriter davranışının ardındaki nedeni duymak duruma yeni bir ışık tuttu ama istemeden de olsa birbirimize eziyet etmeye devam etmemizi değiştirmede. "Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum ama benim hayatım senin kontrolünde değil. Bence birbirimize yardım etmekten çok zarar veriyoruz." Bakış açımı elimden geldiğince şefkatle açıklamaya çalıştım. Aramızdaki uyumsuzluk gerçekten ikimizin de hatası değildi. Elimizden gelenin en iyisini yapıyorduk. Sadece bunun aramızdaki devasa engelleri aşmak için yeterli olduğundan emin değildim.

"Ne diyorsun sen?" diye homurdandı.

Gözlerim onun dolgun, ısırılabilir dudaklarına kaydığını ve birden karnıma bastırıldığı sertliğinin farkına vardım. Onu varlığımın her zerresiyle istiyordum ama birbirimize sadece kalp acısı getireceğimizden korkuyordum. "Bu odada yaptığımız şeyleri seviyorum. Bana dokunmanı ve içimde hareket etmeni seviyorum ama beklentiler çok fazla. Sana ihtiyacın olanı verebileceğimden emin değilim."

Filip'in çenesindeki kaslar esnedi ve şişti. Dudakları inceldi ve gözlerindeki ateş parıltısı yanıp kül oldu. "Yani burada, bu odada sahip olduğumuz şeyi bağlılık ya da beklenti olmadan istiyorsun."

Başlangıçta belirlediği şartlar bu değil miydi? Neden şimdi söylediğinde birdenbire bu kadar duygusuzca gelmişti? İstedğim şey bu muydu?

"Tam olarak bilmiyorum. Anlaşma sırasında mahrem münhasırlığı kabul etmekle ilgili bir sorunum yoktu," diye kabul ettim.

"O zaman neden başka bir kulübe girmene izin verilmediği için bu kadar üzüldün? Eğer tek eşli olmakta sorun görmüyorsanız, zaten o kulüpte olmanız için hiçbir neden yoktu."

"Çünkü seçeneklerimi elimden aldın. Sana her şeyimi vermemi isteyecektin ve ben bununla başa çıkamazdım. Kulağa zayıf gelebilir ama kaçtım."

"Peki bana gideceğini söylemeyi planlıyor muydun?" Sorusunda hafif bir acı vardı.

Onu incitiyordum. O bana açılmıştı ama ben hâlâ onu incitiyordum. Aramızdaki yaralanma döngüsü hiç bitmeyecek miydi? Kendimi onun ayaklarına atıp affetmesi için yalvarmak istedim ama bu sadece sorunu devam ettirirdi. İkimiz de ilişkimizi tamamen fiziksel olarak sürdürsek daha iyi olurdu ama bunun mümkün olduğundan bile emin değildim.

Kirpiklerimden serseri bir gözyaşı süzüldü ve yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Çok özür dilerim." Sesim çatlak bir fısıltıdan öteye geçmiyordu. Beni kırılmış olarak düşünmesini istemiyordum ama çizdiğim resim buydu. Farkına vardığımda kalbim daha da sıkıştı. Belki de kabul etmek istediğimden biraz daha fazla zarar görmüştüm. "Seni asla incitmek istemedim."

Soğukkanlı ifadesi hiç değişmedi ama ellerimi bıraktı ve bacaklarımı kalçalarına doladı. Beni yatağa taşıdı ve yumuşak pamuklu çarşafların üzerine saygıyla yatırdı. Elleri belime gitti, pantolonumu çözdü ve dar kumaşı bacaklarımdan aşağı çekti. Gardırop seçimime dikkat etmemiştim ama birden aklıma Den'de sadece elbise giyerken Omega'da pantolon giydiğim geldi. Acaba o akşam giyinirken bilinçaltımda Filip'ten uzaklaşmamı zorlaştırmış mıydım? Belki de rol yaptığım kadar kalpsiz değildim.

Tek bildiğim, bluzumu başımın üzerinden kaldıran ellerin onun elleri olmasının doğru hissettirdiği idi.

Gözlerinin, sütyenimin beyaz danteli arasından görünen meme uçlarımı görmesi için.

Filip'i, sırlarımı güvenli bir şekilde kilit altında tutmaya ihtiyaç duyduğum kadar çaresizce istedim.

Ama o odada, piyanonun hafif tınları arka planda çaldığında ve dünya uzaklaştığında, *tek* istediğim Filip'ti.

Önemli olan tek şey Filip'ti.

Duygularım paylaşılamayacak kadar yoğundu ama o beni çırılçıplak soyarken duygularımın gözlerimde parladığını hissedebiliyordum. Bir hafta boyunca çektiğim zihinsel ıstırap, duyguların taşması olmadan atlatılamayacak kadar fazlaydı. Şimdi yanımdaydı, üstündeki son giysileri de çıkarıp çıplak bedenini benimkine bastırduğında rahatlamıştım.

Gözümün kenarından ikinci bir damla yaş süzüldü. Filip ellerimi başımın üzerine kaldırdı ve dudaklarını boynumda gezdirdi. Başını kaldırıp bakışlarımla buluştuğunda, bir eliyle şakağımdaki nemi nazıkçe sildi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Eli yavaşça çenem boyunca ilerledi ve hassas boğazıma indi. Bu çok samimi bir hareketti. Bu anla ilgili her şey, daha önce birlikte olduğumuz zamanlardan çok daha kişisel hissettiriyordu. Bunun nasıl olabileceğini anlayamıyordum. Tartışmıştık. Birbirimize uygun olmadığımız ve muhtemelen sadece birbirimizi inciteceğimiz açıktı ama bu yüzleşme bir şekilde aramızdaki perdeyi indirmişti.

Şimdi de korunmadan seks yapmak istiyordu. Bu aptalca ve gereksizdi ve tam da istediğim şeydi - onunla aramızdaki bağın yeniden kurulduğunu hissetmek.

"Evet," diye cevap verdim, onu içimde çıplak hissetmek için izin verdim.

Filip hiç vakit kaybetmedi. Dizlerimden birini yukarı çekti, sonra her seferinde bir santim içime girdi. Nefes alış verışı beni titretirken, bedenlerimizin birbirine ne kadar mükemmel uyduğuna hayret ediyordum. İçim en lezzetli şekilde gergin ve dolu hissediyordu. Ellerimi boynuna dolamak için kaldırdım ama beni durdurdu, bileklerimi bir elinin içine aldı ve üstümde sabitledi.

Vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, beni dolduruyor ve önceki günlerden kalan tüm işkenceyi yatıştırıyordu, ama asla dudaklarımın onun dudaklarını yakalayabileceği kadar yakınımına inmedi. Umutsuzca onu tatmak istiyordum.

-Kadife dilinin benimkinin üzerinde kaydığını hissetmek... Ama hiç öpüşmediğimiz aklımdan çıkmamıştı. Ve aramızdaki birçok engelden biri yıkılmış olsa da, diğerleri hala sağlam bir şekilde yerinde duruyordu. Ona aslında güvenimi kazanmadığını söylemişim ama görünüşe göre bunun tersi de doğrudu. Bana olan inancına layık olduğumu kanıtlayamamıştım.

Kalbimdeki o ince çatlak daha da kabardı.

Yakın olduğum onca insan arasında Filip, hayal kırıklığına uğratmak istediğim en son kişi olmuştu. Onu incitmiş ve hayal kırıklığına uğratmıştım ve bu günah affedilemezdi.

Onu öpmeme ya da sarılmama izin vermedi, ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Bacaklarımı ortasına doladım ve her hamlesini karşıladım. Sert bakışlarını üzerimde tuttum ve içimdeki pişmanlığın derinliğini görmesine izin verdim.

Ona layık olmak istiyordum. Hem onu memnun etmek hem de kendi özerkliğimi korumak istiyordum ama bu iki şeyi aynı anda nasıl başaracağımı bilmiyordum. Bize adil bir şans vermemiş olabilir miydim? Bagajım beni kontrol edilme tehdidine karşı aşırı duyarlı hale getirmiş olabilirdi.

Filip'i hayatımda tutmanın bir yolunu bulabilir miydim? En karanlık sırlarımı öğrendiğinde bile benimle kalmak isteyecek miydi? "Camilla," diye seslendi yumuşak bir sesle. "Burada benimle kal.

Kendini bu sırların içinde kaybetme.

düşünceleriniz." O biliyordu. Paniğimi hissetmiş ve beni uçurumun kenarından çekmişti.

Endişelerimi bir kenara bıraktım ve bedenlerimizin lezzetli ritmine odaklandım. Kasılan karın kasları ve çenesinin her itişte bana doğru ittiği baştan çıkarıcı yol, sanki benim onunkini arzuladığım kadar o da benim tadımı arzuluyordu.

Meme uçlarımdan birini ağzına almak için başını eğdi, bir patlamayla serbest bırakmadan önce hassas eti gergin bir şekilde çekti. İnledim ve iç kaslarım kasıldı, ulaşamayacağım uçurumun kenarını kovaladım. Çaresizliğimi hisseden Filip hızını artırdı, kaslarım inanılmaz derecede sert bir

şekilde kenetlendiğinde tısladı.

"*Evet*, Filip. Evet!" Gözlerim tavana fırladı ama tek gördüğüm kör edici beyaz bir ışıktı.

bir zevk uęurumuna dűřtűm. Durmadan dűřtűm, bařka bir boyutta kayboldum.

Filip beni daha da sıkarak yüzűnű sağlarıma gömdű ve bedeni içime göműlerek kendi boşalımını buldu. Dudakları aşağı kaydı ve boynumun dibinde, son birleşmemizden sonra henűz iyileşmiş olan noktanın üzerinde gezindi. Hâlâ kendi serbest bırakılmamla sarhoş olmama rağmen, ne yaptığını hissedecek ve ona yer açmak için başımı eğecek kadar farkındaydım. Beni işaretlemesi için onu cesaretlendirmek için. Bunun yerine, aldığım tek řey içi boş bir hayal kırıklığı hissiydi. Filip geri çekildi ve bizi ters çevirdi, o sırt üstű yatarken beni yanına yaklaştırdı, gözleri tavana dikilmişti.

Dakikalarca bu şekilde yattık. İkimiz de tek kelime etmedik.

Az önce paylařtığımız řey seksten daha fazlasıydı ama hâlâ çözűlmesi gereken çok řey vardı. "Bu bizi nereye götürűyor?" Sesi çelik gibiydi, soęuk ve boştu.

Fısıltıyla verdiğim cevap da aynı řekilde kırık dökűktű. "Bilmiyorum."

BU KADAR ÇOK ŞEYİ ELE ALIP HIÇBİR ŞEYİ ÇÖZÜME KAVUŞTURMAMAK NASIL MÜMKÜN OLABILIRDI?
ASLINDA, BEN DAHA ÇOK

kafam her zamankinden daha karışıkta. Camilla ve ben bir gece önce herhangi bir söz ya da yeni bir anlaşma olmadan ayrılmıştık ve o zamandan beri her dakikamı bunun ne anlama geldiğini düşünerek geçirmiştik. Neredeyse bir gün sonra, kardeşim Gabe'in evinin kaldırımına park ettiğimde hâlâ düşüncelere dalmış durumdaydım. Neredeyse on dakika boyunca karanlıkta oturup cevaplar aradım.

Camilla'nın Omega'ya girmeye çalıştığına inanamıyordum. Yapmaya çalıştığı şeyi her düşündüğümde, yumruklarım bir şeyleri parçalama isteğiyle sıkılıyordu. Ya da birini. Tek kelime etmeden çekip gitmeye hazırdı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım. Ona mı yoksa durum üzerindeki kontrol eksikliğime mi daha çok kızdığımdan emin değildim.

Normalde insanları okumakta ustaydım ama bana haber vermeden anlaşmamızdan vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim. Sadece kulüple ilgili bir anlaşmamız yoktu; aramızdaki bağ çok daha derinlere uzanıyordu. Hiç şüphe yok ki o da bunu hissediyordu ama yine de her şeyi bir kenara atmaya hazırdı.

Bunu anlamak senin için bu kadar zor mu? Onu ne kadar çok istediğini keşfettiğinde sen de aynı şeyi yapmamış mıydın? Bir hafta boyunca ondan kaçtın.

Sikeyim.

O da benim gibi paniklemişti. Karşı konulamaz duygularım beni ondan kaçmaya itmişti. Onu tamamen uzaklaştırmayı hiç düşünmemiştim, ama yaptığım şey onun kaçma girişimiyle aynıydı. Asıl soru şuydu: Gerçekten özgürlük mü istiyordu, yoksa davranışları savunmaya mı yönelikti? Geçmişini öğrenmemi engellemek için beni korkusundan mı uzaklaştırıyordu?

Hiçbir fikrim yoktu.

Bildiğim tek şey, onun en ufak bir tehlike kokusunda kaçmaya hazır ürkek bir tavşan olduğuydu. Kaçmayacağına güvenebilsem otoriter eğilimlerimi azaltabilirdim, ama o bu kadar öngörülemezken bu noktaya nasıl gelebilirdim? Birimizin fedakârlık yapması gerekiyordu, yoksa hiçbir yere varamazdık.

Orta yolu bulmamızın mümkün bir yolu var mıydı?

Camilla ve ben o yatakta başka bir seviyede bağ kurmuştuk. Pişmanlığımızı fiziksel olarak ifade etmiştik. Acımızı ve hayal kırıklığımızı. Paylaştığımız şey sadece seks değil, derin bir iletişim seviyesiydi. Bu kadar saf ve çığ bir şey kesinlikle haklılığımızın bir işaretiydi. Evet, birbirimizi incitmiştik ama bu asla kötü niyetten kaynaklanmıyordu. Birbirimize asla zarar vermek

istememiştik.

Cehenneme giden yol iyi niyetlerle dōřenmiřtir.

Babam annemin zarar görmesini hiç istememişti ama bu onun vurulmasını engellemedi. Camilla ve benim birbirimizi incitmek istemememiz acının sona ereceği anlamına gelmiyordu. Gitmesine izin vermeyerek sorunu devam ettiriyor muydum?

Geçtiğimiz hafta boyunca, ne zaman onu hayal etsem, bir boğulma hissi göğsümün etrafını sarıyordu.

Onu kaybetme
korkusu. Onu sevmek
korkusu.

İkisi hakimiyet için kapışıyor, beni birbiriyle savaştan iki zihne ayırıyordu. Şizofrenik bir sarkaç gittikçe deliliğe yaklaşıyordu. Onu sahiplenmek için bir hamle yaparsam, daha fazla yatırım yapacak ve tamamen yok olma riskini alacaktım. Kendimi sefaletten kurtarmak için şimdi uzaklaşırsam, kendi ruhumun içsel bir parçasını terk edeceğime dair korkunç bir önsezim vardı.

Gözyaşları onun da en az benim kadar yıkılmış olduğunun kanıtıydı.

Beni kendinden uzaklaştırmak istemiyordu ama aynı zamanda bağlanmak da istemiyordu. Kendini bana bağlamak ya da geçmişini açmak. Seks yapmak ve kulüpte geçireceğimiz zamanı daha fazla karışıklık olmadan yaşamak istiyordu.

Bunun artık benim için bir seçenek olduğundan emin değildim.

Camilla ya hep ya hiç olacaktı. Eğer kendi korkularımı aşıp kendimi ona bağlamak istiyorsam, paylaşmayı reddettim. Sadece bedenini ya da o odada geçireceğimiz zamanı istemezdim.

Onun hepsini isterdim.

Mükemmelliğinin her bir zerresi ve altında yatan her bir acı verici çatlak.

Eğer şansımı denemek isteseydim.

Bana kendi kalbini vermek istemediğini açıkça söylediği halde kendi kalbimi riske atmaya hazır olsaydım. İhtimallerle oynadığım bilinirdi ama hayatım söz konusu olduğunda asla. Camilla'nın fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı akıl sağlığımla kumar oynamaya hazır mıyım?

Babam her zaman bir erkek sana kim olduğunu söylediğinde onu dinlemeni söylerdi. Camilla bana, onu daha fazlası için zorlarsam çekip gidebileceğini söylemişti. Farklı bir şey beklersem bu benim hatam olurdu. Onunla herhangi bir ilişkiye devam edebilmemin tek yolu onun her şeyine sahip olmaksa ve bu onun asla vermeyeceği bir şeyse, o zaman başka seçeneğim kalmıyordu.

Çok geç olmadan bağlarımı koparmak zorundaydım.

Ruh halim anında karanlığa gömüldü ve ailemle akşam yemeğinden çekilmeye karar verdim. Kimsenin etrafında olmak istemiyordum.

Arabanın camına vurarak kaçma fırsatını kıl payı kaçırdığımı anladım. Matteo sırtarak pencereden baktı, beni korkuttuğu için eğleniyordu.

Artık geri adım atmak yoktu.

"Ne oluyor lan?" Arabadan inerken ona homurdandım.

"Lanet bir sürüngen gibi karanlıkta oturuyordun. Komşular polis çağırmadığı için şanslısın."

Keşke son zamanlardaki sapık eğilimlerimin boyutunu bilseydi.

"Tanrım, tam bir baş belasısın." Başımı salladım ve karısına döndüm. "Merhaba Maria. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Siktir git," diye homurdandı bana. "Seni kızdıracak ne yaptım ben?"

Matteo kıkırdadı. "Hamile kıyafetlerini eskitiyor ve giyecek bir şey bulamıyor." "Sanki hamile olmak yeterince büyük hissettirmiyormuş gibi, kıyafetleri de Tüm hamilelik boyunca yetecek kadar genişletilebilir. Bu çok saçma."

"Şey, sadece yaklaşık iki ay kaldı. Bu çok uzun bir süre değil," diye güvence vermeye çalıştım.

Matteo gözlerini bana dikti, sonra eve doğru yürümeden önce başını salladı.

Maria'nın gözleri vahşileşti. "Çok uzun değil mi? İki diz kapağını da kırmalıyım ki tekerlekli sandalyeye mahkum olasın, o zaman zaman hakkında konuşabiliriz, seni duyarsız *pislik*." Beni itti ve kocasını eve kadar takip etti, "Hazımsızlık ve altıma işiyorum. Uyuyamıyorum ve sırtım sürekli ağrıyor..."

Benim hatam. Bir mayın tarlasında yürüdüğümü fark etmemiştim.

Gabe kapıyı açtı ve bizi içeri buyur etti. Ortanca kardeşti, ancak Matteo ile yaşları o kadar yakındı ki her zaman bir paket anlaşma gibiydiler. Benden beş ve yedi yaş büyük oldukları için ben hep dışlanan adam olmuştum.

Gabe mafyayla ve babasının tehlikeli yaşam tarzıyla hiçbir zaman ilgilenmek istemedi. Okula gitmiş ve yuva kurmuştu. Karısı Mia harika bir kadındı ve iki sevimli çocukları vardı. Onun adına mutluydum ve mesleki farklılıklarımıza rağmen hâlâ yakın olduğumuz için memnundum.

"Hey, dostum, uzun zaman oldu." Kardeşime sarıldım ve karısının yanağından öptüm.

"Bir ay." Mia sıırıttı. "Buralara daha sık gelmelisin. Çocuklar sürekli seni soruyor."

"Evet, evet. Nona geliyor mu?"

Nona, annem öldüğünde ailemizin temel taşı haline gelen anneannemdi. Babam çalışırken kardeşlerimi yanına aldı. Zaman zaman onunla ve kardeşlerimle kaldım, ancak çok daha küçük olduğum için sık sık teyzelerim ve kuzenlerimle kalmaya gönderildim. Nona'nın altı çocuğu ve on torunu vardı, bu yüzden elinden geldiğince yardım etmek için elinden geleni yaptı. Bir yetişkin olarak beş yaşındaki bir çocuk yerine on ve on iki yaşındaki bir çocuğa bakmanın neden daha kolay olduğunu anlıyorum ama küçükken tek istediğim kardeşlerimle kalmaktı.

"Bu sefer değil. Bu hafta soğuk algınlığı geçirdi ve kendini dışarı çıkacak kadar iyi hissetmiyordu."

"O iyi mi?" Genelde sağlığı yerindeydi ama seksen üç yaşına merdiven dayamıştı. "Evet, bugün erken saatlerde onu kontrol ettim. Çok daha iyi durumda."

"Güzel. Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber ver. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Yemek odasına süzüldük ve Gabe ile Mia yemekleri getirirken yerimize oturduk. "Filip, neredeyse unutuyordum," dedi Maria. "Ailem önümüzdeki Cuma günü bir akşam yemeği partisi veriyor."

Sofia'nın doğum günü için. Senin de gelmeni istiyorlar, ailenin bir parçası olduğunu söylediler."

Gözlerini devirdi. "Ben mi?" Bu sürpriz oldu. Kendimi onların ailesinin bir parçası olarak gördüğümünden emin değildim ama

Son zamanlarda çok fazla Genoveses gördüm.

"Evet, babam Giada'ya göz kulak olarak aileye çok yardımcı olduğunu söyledi. Matteo'nun sağ kolu ve kardeşi olduğun için senin de gelmeni istiyorlar."

Matteo sanki reddetmemi bekliyormuş gibi bana sert bir bakış attı. Enzo Genovese'den gelen kişisel bir davet omuz silkilecek bir şey değildi. Böyle bir teklifin önemini kavrayamayacağımı düşünmesi beni rahatsız etti.

"Onur duyarım. Sadece bana ne zaman ve nerede olacağını söyleyin." Ona gülümsedim, sonra da kardeşime ters ters baktım.

Genoveses'lerle bir aile yemeği.

Bir anda bir plan oluştu. Akşam yemeğine bir randevu getirecektim.

Zaten çalkantılı olan ilişkimize daha fazla keder eklemek istemiyordum ama bu, Camilla'ya küçük bir doz gerçeklik vermek için mükemmel bir fırsat olacaktı. Gerçekten ne istediğini görmek için son bir çaba olacaktı. Mesafe koyma ihtiyacını sürdürürse, ondan değişmesini istemeyecektim.

Bana söylediklerini dinleyecek ve ikimizden biri geri dönölmez bir şekilde yaralanmadan önce temiz bir ayrılık yapacaktım.

İşler yolunda gitmezse, Dante'yi onu kulüpten uzak tutması için ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecekti. O

sonunda onun devrilmesini kabul edecek ve düzgün, saygıdeğer bir adamla yuva kuracaktı.

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

Beni başka bir kadınla görmek onu kışkandırır mıydı? Onu incitmek istemiyordum ama bana ihtiyacı olduğunu anlamasını istiyordum. Eğer görmesine izin verirse, istediği her şeyin mükemmel bir yansımasıydım. Bu manipülatifti ama ben meydan okumaktan çekinecek bir adam değildim. Korkularıma rağmen Camilla'yı -tümünü- istediğimi şimdi daha net görebiliyordum. Bu muhtemelen onu yola getirmenin tek yoluydu. Omega'ya gittiğini öğrenmek bakış açımı değiştirmemde etkili olmuştu. Benzer bir gerçeklik kontrolü onun tarafında da etkili olabilirdi.

İster sadece bir planımın olmasından, ister başarıma olan samimi inancımdan kaynaklansın, moralim yükselmişti. Camilla'nın beni başka bir kadınla görmeye kayıtsız kalabileceği ihtimaline odaklanmayacaktım. Böylesine zayıf bir umuda tutunmak tehlikeliydi ama bu duyguyu tamamen yok edemezdim. Umut sinsiydi -beklenti ve beklentinin doğduğu yer- ve sakatlayıcı hayal kırıklığının temeliydi.

O köprüden sadece başka seçeneğim kalmadığında geçerdim.

Yanımda kimi getirebileceğimi düşündüğümde, Liana hızlı bir aday olarak ortaya çıktı. Onu yıllardır tanıyordum ve niyetim konusunda net olursam dışarıda geçireceğimiz bir gecenin ilişkimizi karıştıracağını düşünmüyordum. İhtiyacım olan son şey daha fazla ilişki karmaşasıydı.

Yemek biter bitmez ona bir mesaj gönderecek ve planımı uygulamaya koyacaktım. Hafta sonunda Camilla ya benim olacaktı ya da geçmişimin acı bir anısı olarak kalacaktı.

SOFIA'NIN DOĞUM GÜNÜ YEMEĞİNE BİRKAÇ DAKİKA ERKEN GELDİM. EVDEN ÇIKMAM GEREKIYORDU. Filip'i düşünmeyi bırakmak için. Ondan haber alamamıştım ve nerede durduğumuzdan emin değildim. Bu benim hatamdı. Onu zor bir duruma sokmuştum ve bunu biliyordum. Duygularım öylesine karmakarışıktı ki ne düşüneceğimi bilemiyordum. Den'le ilgili hiçbir şey beklediğim gibi gitmemişti.

Soğuk bir Şubat akşamıydı. Rahat bir aile yemeği için pantolon, patik ve şeytani yumuşaklıkta kaşmir bir kazak giymiştim. Saçlarımı dağınık bir şekilde topuz yapmış ve uzun sallantılı küpeler takmıştım. Şirin görünmek istiyordum ama ailemle geçireceğim bir gece için öncelikli hedefim rahatlıktı.

"Selam anne. Nasılsın?" Anneme geldiğimde onu sıcak bir şekilde kucaklayarak karşıladım. Normalde kucaklaşmayı pek sevmezdim ama annemin gözüne girerek ayınle ilgili yaklaşan soruları savuşturmayı umuyordum.

"Ben iyiyim, tatlım. Çok güzel görünüyorsun." Normalden daha büyük bir coşkuyla gülümsedi. "Sen iyi misin?"

Diğerlerinin sohbet ettiği yere baktı ve beni kenara çekti. "Bilgilerimi evlat edinilen çocukları öz aileleriyle buluşturan web sitesi olan evlat edinme veri tabanına göndermeye karar verdim ve bilgilerimin yayınlanmasına izin verdim. Ona haber verecekler ama cevap vermeyebilir. Bekleyip göreceğiz." Elleri birbirini kavradı, içinde ne kadar endişeli olduğunu yansıtan endişeli bir düğüm halinde büküldü.

"Bu gerçekten heyecan verici anne. Umarım bir gün bağlantı kurabilirsin."

Gülümsemesi duraksadı. "Son zamanlarda biraz gergin olduğumu biliyorum, seni ve Giada'yı ziyaret etmek istiyordum. Sadece tüm bunların açığa çıkması beni biraz duygusal yaptı. Sadece bir kez olsun *tüm* bebeklerimin yakınımda olmasını istiyorum."

Sır olarak saklamak bir yana, dışarıda bir çocuk sahibi olmanın onun için ne kadar zor olabileceğini düşünmemiştim. Şimdi gerçek ortaya çıktığına göre, muhtemelen yirmi yıldır bastırdığı duyguları yüzeye çıkıyordu.

"Anladığımı söyleyebilirim ama doğrusu bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yine de bunu çözme konusunda harika bir iş çıkardığını düşünüyorum. Umalım da sana ulaşsın. Onunla tanışmak isteyen tek kişi sen değilsin."

Annemin yüzü mutlulukla aydınlandı. "Onunla gerçekten tanışmak istiyor musun?"

"Tabii ki! O benim kardeşim. Hiç öyle bir şeyim olmadı." Dürüst olmaya çalışıyordum ama son kısmı küstahlık olsun diye söylemiştim. Duyduğundan bile emin değildim.

Kollarını bana doladı ve sıktı. "Teşekkür ederim Cami," diye nefes aldı duygu selinin içinden.

"Biz aileyiz, anne. Her zaman." Yirmi dört saat içinde iki kez ağlamam mümkün müydü? Sinüslerim bunu öğrenmeye meraklı görünüyordu. Boğazımın arkasındaki yanmaya rağmen nefes aldım ve uzaklaştığımızda yaklaşan duyguları önlemek için bir gülümseme kullandım.

"Tamam, makyajımızı mahvetmeden önce bu kadar yeter. Hadi yerlerimize oturalım."

Sonunda Giada'nın yanına oturdum, normalde bunu tercih ederdim çünkü sohbeti o yürütürdü. Bu gece, yeni erkek arkadaşını süzmekle o kadar meşguldü ki, bir düşünceyi zorlukla tutabiliyordu.

"Ona öyle bakmaya devam edersen yanağındaki salyayı silmek zorunda kalacağım." I kadehlerimizi tokuşturduk ve şarabımın geri kalanını içtim.

"Bu kadar şahane bir şey senin olsaydı, ambalajını yalamak istemez miydin?" Sesindeki müstehcen ima beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki şarabımın son yudumunda boğuldum ve onu bir kakhaha krizine soktum. Kendi kakhaham öksürüğümü daha da kötüleştirdi. Neyse ki gelen biri herkesin dikkatini üzerimden çekti de spot ışıklarına maruz kalmadan kendime gelebildim.

"Şuna bak," diye tısladı Giada kulağımın dibinde. "Filip az önce geldi ve yanında muhteşem bir kızıl saçlı var."

Bakışlarımı yeni gelenlere çevirdiğimde tüm vücudum fosilleşerek saf taşa dönüştü. Filip yenilebilir görünüyordu ve kolunda da benden nefret eden baştan çıkarıcı tanrıça Liana vardı. Aile davetlerimden birine geleceğini bana söylememekle kalmamış, Liana'yı da getirmişti.

Bana memnun bir sırıtış fırlattı. Orospu.

Annem onları karşılamak için koşarak geldi. Dikkatimi dağıtmak için kendimi sabitledim ve yüz hatlarımı düzelttim. İsteyeceğim son şey, ikisinin de beni ne kadar derinden üzdüklerini görmeleriydi.

"Filip'le aranızda bir şeyler mi var?" Giada kısıp bir fısıltıyla sordu.

Kafası tamamen karışmış bir kadın taklidi yaptım. "Birbirimizi pek tanımıyoruz." Sevgilisinin oturmasına yardım ederken yüzündeki sinsî gülümsemeye baktım. "Ayrıca, ne kadar ukala ve... ve yağcı olduğuna baksana. Muhtemelen her gece farklı bir kadınla birlikte oluyordur." Kelimelerin tadı dilimde acıydı. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyordum ama öfkem ve Filip'in kazandığı şöhret arasında, şüphe çekmemek için söylenecek en doğru şey buymuş gibi gelmişti.

Ailemin Filip ve benim hakkımda bildikleri bir şeydi ama beni onların önünde küçük düşürmesine asla izin veremezdim. İçimde ne kadar yaralı hissettiğimi dışarıdan görebilselerdi, rezil olurum.

Neden bu kadar üzgünsün? Ona taahhüt yok demedin mi?

Evet, ama kaçıp başka biriyle yatacağını düşünmemiştim. Ona özel olmakla sorunum olmadığını söyledim. Beni ağlarken görmesine izin verdim.

Ama aynı zamanda onu uzaklaştırdınız. İlişkinin yürümeyebileceğini söyledin.

Evet, ama Liana? Neden kulüpten biri olmak zorundaydı ki? Şimdi gecenin geri kalanını onunla seks yapıp yapmadığını merak ederek geçirecektim. Geçmişte ima ettiği kadar tek eşli olmadığını söylemişti. Acaba benim karışık sinyallerimden bunalıp daha yeşil alanlara mı taşınmıştı?

Midem boğazıma kadar yükselirken aynı anda masanın aşağısından iğrenç kakhahalar kulaklarıma hücum etti. Liana başını arkaya eğdi ve Matteo'nun söylediği bir şeye kıkırdadı. Yarı sırtlan mıydı? Bu kakhaha da neyin nesiydi? Buna nasıl katlanabiliyordu?

Yemek boyunca her birkaç dakikada bir kulaklarımı tırmalayan bir ses duydum. Çin su işkencesi daha az acı verici olurdu. Sadece bu kadarına dayanabilirdim.

Yemek tabakları kaldırılır kaldırılmaz peçetemi masanın üzerine koydum ve ayağa kalktım. "Sofia, erken çıkmak zorunda olduğum için çok üzgünüm ama birisine bu akşam onlarla

buluşacağımı söyledim."

Kuzenime sarıldım ve gitmeme yönelik itirazları kıbarca görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Toplantı

Birisi tamamen uydurmaydı ama oradan çıkmak için bir nedene ihtiyacım vardı. Filip ve Liana'yı bir saniye daha birlikte görmeye dayanamazdım.

Ayaklarım beni kafamdan talimat almadan sürükledi, restoranın içinde dolaştırdı ve yoldan geçen bir taksiye bindirdi. Şoföre kulübün adresini verdim, niyetimden emin değildim ama başka nereye gideceğimi de bilmiyordum. Evde tek başıma yaralarımı sarmak acınası görünüyordu. En azından kulübe gider ve bir içki içerdim. Ya da on tane.

Kulübe alışmaya başlamıştım, ana salonda açıkça sevişen insanların yanından hafif meraklı bir bakışla geçiyordum. Barda bir votka tonik sipariş ettim ve Dante bana katıldığında daha ilk yudumumu almıştım.

"Filip'in bu gece burada olacağından emin değilim, eğer bu yüzden buradaysanız."

"Aslında bu gece tek başımayım. Uzun bir günün ardından biraz dinleneyim dedim." Açıklama olarak içkimi kaldırdım.

Uzun bir süre beni inceledi, bakışlarının ağırlığı içimi ısıttı. "Bu durumda, Den hizmetinizdedir." Bana oturur vaziyette bir selam verdi ve şakacı bir şekilde sırtıttı.

"Güzel. Yalnız içmeme izin verme. İnsanlar konuşur," diye takıldım, kendimi hissettiğim kadar depresif görünmemeye zorlayarak.

Dante kendine bir içki sipariş etti. "Uzun bir gündü, ha. Bana anlatmak ister misin? Mükemmel bir dinleyiciyimdir." "Pek sayılmaz. Buraya dertlerimi boğmaya geldim, içinde debelenmeye değil." Votka tonik çabucak

İşini yapıyor, içimi ısıtıyor ve moralimi yükseltiyor.

"Peki o zaman. Ne konuşacağız? Hava durumunu mu? Belki de şu anki politik ortamı?"

Şu gamzelere lanet olsun. Tamamen karşı konulmazlardı.

"Sen ve Filip'e ne dersin? Anladığım kadarıyla ikiniz uzun zamandır arkadaşmışsınız. Nasıl tanıştığınızı duymak isterim." Filip konusunu açmak istememiştim ama iki adam birbirinden çok farklıydı. Arkadaşlıklarının nasıl başladığını duymak ilgimi çekmişti.

Dante koltuğunda arkasına yaslandı ve dudaklarını büzdü. "Bunun ikimizin de gururunu okşayacağından emin değilim."

"Oh, hayır. Böyle bir şey söyleyip bana daha fazlasını anlatamazsın," diye kışkırttım.

"Sen kazandın," dedi hafif bir isteksizlikle. "Her şey Filip'in lisemizde bir yeraltı dövüş kulübü kurmasıyla başladı."

Çenem göğsüme düştü. "Benimle dalga geçiyorsun."

İçkisinden bir yudum aldı ve beni inceledi. "Hayır, ne yazık ki. Filip'in her zaman beladan yana bir zevki olmuştur."

"Siz birbirinizi dövmek için mi bir araya geldiniz?" Bu kavram tamamen aklımdan çıkmıştı. Orgazmı birlikte şaplak atmanın avantajlarını anlayabilirdim, ama tam bir kavga tamamen başka bir konuydu.

"Tam olarak kulübün bir üyesi değildim. Filip'le bir sorunum vardı ve dövüşleri duyduğumda bu fırsatı ona nasıl hissettiğimi göstermek için kullanmaya karar verdim." Biriyle dövüşmek isteme konusunda çok soğukkanlıydı. Erkekler çok tuhaftı.

"Bunun sizi nasıl arkadaş olmaya yönlendirdiğini anlamıyorum."

"Birbirimizi ezdik geçtik. Yıllarca uğraştık ama eşittik. Arkadaşları bizi ayırdı ve bana daha sık gelmem gerektiğini söyledi. İyi bir dövüşün ne kadar tedavi edici olduğunu keşfettim ve birbirimize karşı belli bir saygı duymaya başladık."

"Daha önce dövmek istediğim biriyle arkadaşlık ettiğimi söyleyemem."

Dante'nin gözleri yarıya indi. "Eminim senin ilginç bulacağın pek çok şey yapabilirim."

Kıkırdayarak başımı salladım.

"Gördün mü, aynen böyle," diye mırıldandı. "Seni güldürdüm. Nedense bunun her zaman kolay bir başarı olmadığından şüpheleniyorum."

Ayıldım ama nazık bir gülümseme sundum. "Haksız değilsin. Beni neşelendirdiğin için teşekkürler, Dante. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Eli dizimi buldu ve beni hafifçe sıktı. "Ne zaman istersen."

Eli oyalanırken aramızdaki dinamik hızla değişiyordu. Flört mü ediyordu? Eğer flört ediyorsa, bu o kadar kötü bir şey miydi? Hayır, ama sırf Filip'e inat olsun diye enerjisine karşılık vermeyecektim. Bu ikisi için de adil değildi.

"Tamam." Yanaklarım ateşle doldu. "Gitsem iyi olacak. Eminim iyi bir gece uykusu her şeyi yoluna koyacaktır. Tekrar teşekkür ederim." Sandalyemden kaydım ve barın üzerine birkaç dolar koydum.

Beni takip etti. "Sana bir taksi çağırayım."

Asansöre doğru yürümeden önce nezaketle gülümsedim. Kapalı alanda yalnız kaldığımızda, garip bir farkındalığa kapıldım. Onunla içki içmek bir hata mıydı? Onu yönlendirmek istemedim. Çok sakın ve etkilenmemiş görünüyordu, ama bu bir paravan olabilir miydi? Bu gibi durumlar bana onun dikkatimi çekmek için gösterdiğinden çok daha fazla çaba harcadığı hissini veriyordu. Bu benim hayal gücüm müydü?

Kendimden şüphe duymam, onun sadece kibarlık yaptığını düşünmemi sağladı. Her *erkek sana aşık değildir, Camilla*.

Harika. Güven oyu için teşekkürler.

Güvensizliğimin içinden nefes almaya ve sorun çıkarmamaya çalıştım. Dante beni dışarı çıkardı ve bir taksi çağırdı.

"Yarın yine gelin, olur mu? Ziyaretlerimiz akşamlarımın en önemli anları oldu." Arabanın kapısını benim için açtı ve cevabımı bekledi.

Ne diyeceğimi bilemedim. "Bakmam gerekecek. Staten Island'a gitme konusunda annemle konuştum." İçeri girmek için elimi kapıya koymuştum ki gözlerim kaldırımdan aşağıya, Filip'in arabasının yanında durduğu yere kaydı. Dante'ye gülümseyip arabanın içine girmeden önce ona bir gram bile duygu hissettirmeden öfkeli bakışlarını üzerimde tuttum. "Tekrar teşekkür ederim, gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Şoför kapı kapanır kapanmaz kaçtı.

Nabzım boğazımda atıyordu. Gözlerimi ileriye diktim, bakışlarımın Filip'e, fantezilerimi yaratan ve uyanıkken her düşünceme işkence eden adama kaymasına izin vermedim. Kızmak için bir nedeni olan biri varsa o da bendim, o değil. Yaptığı şey duyarsızcaydı. İlişkimizin parametrelerinin belirsiz olması umurumda değildi; o kadını aile yemeğine getirmek haddini aşmaktı.

Filip beni Dante'yle gördüğü için kızgın mıydı? Güzel. Umarım bu olay onun ne kadar aptal olduğunu anlamasına yardımcı olur. Öfkesi içinde çürüyebilirdi, umurumda değildi.

"ONA *parmağını* BİLE SÜRMEMİŞ OLSAN İYİ EDERSİN," DIYEREK DANTE'YE DOĞRU ATILDIM. kaldırımda. Yoldan geçen birkaç kişi bana bön bön baktı ama umurumda bile değildi. Öfkeden kuduruyordum. "Ne düşünürseniz düşünün, ona sahip değilsiniz. Kulübe gelip bir şeyler yapmaya hakkı var. ne isterse onu yapar." Dante omuzlarını dikleştirdi ve kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu.

Sadece burun buruna geldiğimizde geri çekildim. Haklı bakışlarım yüzünün birkaç santim ötesinde ona saldırdı. "Camilla *benim*, bu yüzden onun ya da ilişkimiz hakkında bir şey biliyormuş gibi davranma." Bu tam olarak doğru değildi ama Dante bunu bilmiyordu.

Arkamda bir yerde bir araba kapısı çarptı. Dante başını eğerek tamamen unuttuğum kızgın kızıl saçlıya baktı. Dante'yi Camilla'yla birlikte gördüğümde arabadan inmesine yardım etmek için kaldırıma çıkmıştım. Liana'yla ilgili tüm düşüncelerim anında buharlaşmıştı.

"Seni lanet olası pislik," diye tükürdü bana. "Bu kadar üzülmesine şaşmamalı." Dante göğsümü itti. Dik durabilmek için geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldım. "Dokunduğun her şeyi pisletiyorsun, değil mi?"

Doğruca yüzüne geri döndüm ve gömleğini yumrukladım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Demek ki onun gözü sadece senin üzerinde," diye alay etti. "Ama sen ona bok gibi davranıyorsun. Ona başkasıyla birlikte olamayacağını söylüyorsun, sonra da *Liana*'yla gezip tozuyorsun. Senin derdin ne lan?"

Camilla'nın yemekte ne kadar üzgün olduğunu görmüştüm. Beni ne kadar kızdırmış olursa olsun, Dante'nin söylediklerinde doğruluk payı vardı. Sorun, hikâyenin tamamını bilmemesiydi. Sınırlar konusunda ısrar edenin o olduğunu bilmiyordu. Başka bir kulüpteki erkeklerle yatmaya çalıştığını da.

Onu tuttuğum yerden kurtardım ve iterek uzaklaştırdım. "Bu seni ilgilendirmez ama durum biraz karışık."

"Benim kulübüm, benim işim. *Arkadaşım*, benim işim."

Ona ters ters baktım. "Liana'yı buraya getirmemin tek nedeni yemekten sonra bir gezintiye ihtiyacı olmasıydı. Ona dokunmayı planlamıyordum. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, Dante. Benim bir kadına karşı kasıtlı olarak acımasız olduğumu hiç gördün mü?"

"Eskiden eğlenmek için erkekleri döverdün. Seni neyin azdıracağını nereden bileyim?"

"Bu kadar kibirli ve güçlü davranma. Eğer bu kadar eşit bir maç olmasaydı, ilk dövüşümüzde beni öldürürdün. Sen aziz değilsin, Capello."

Liana yanımıza geldi ve ellerini kalçalarına dayayarak aramıza girdi. "Siz ikiniz olay çıkarmayı bitirdiyseniz, bunu içeri taşımalyız."

Dante ve ben gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık.

"Gerek yok," dedim. "Buraya gelmemin tek nedeni seni bırakmaktı." Sonunda yeşil gözleri ikiz yeşim hançerlere dönüşen Liana'ya döndüm. Haklı olarak. "Bu gece bana katıldığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Size her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım." Yüzünün sert açıları yumuşadı. "İçeri gelmek istemediğine emin misin? Rahatlamana yardımcı olabilirim - tüm bu gerginlikten kurtulmana."

Dudaklarım inceldi. "Teklifin için minnettarım ama artık böyle bir şey söz konusu değil. İyi geceler." Uzaklaşmadan önce Dante'ye ters bir bakış attım. İstedğim tek kadın içeride değilken kulübün benim için en ufak bir önemi yoktu ve bu beni çileden çıkarıyordu. Onu bu kadar çok istemek istemiyordum ama bundan kaçış yoktu.

Gecenin geri kalanını Liana'yı yemeğe götürmekle yanlış bir hareket yapıp yapmadığımı düşünerek geçirdim. Doğruca Dante'nin kollarına koşacağını hiç düşünmemiştim. Ona gidip bana ait olduğu konusunda ısrar edip etmemem gerektiğini tartıştım çünkü daha azını kabul etmeyi reddediyordum. Her ne kadar her türlü cesaretlendirme işaretini vermiş olsa da, bu gece konuyu zorlamanın etkili olacağından şüpheliydim. Liana konusunda bu kadar üzgünken o haince umut fısıltılarını körüklemişti. Eğer gerçekten karşılıksız bir ilişki isteseydi, yanımda birini getirmemi umursamazdı. Taksiye binerkenki soğuk bakışları sadece umursamadığını gösteriyordu. Öfkeliydi.

Bu anı kafamdaki öfkeli sesleri yatıştırdı ve onun aksini iddia etmesine rağmen benim olduğuna dair inancımı güçlendirdi. Ona gitmeden önce sakinleşmesi için geceyi ona verirdim.

Sonunda gözlerim kapandı ve düşüncelerim duruldu ama Camilla hâlâ rüyalarımın girişiyordu. İçimi burkan sahne bir rüyadan çok kâbustu. Kulübe girdiğimde Dante'yi Camilla'yı becerirken buldum. Hepsinin benim suçum olduğunu haykırıyordu. Sınırlarımızı korumayı reddederek onu zorladığımı söyledi.

Bir rüyada hiç bu kadar öfke yaşamamıştım.

Uyandığımda, kötücül duyguların yapışkan kalıntıları içimi kaplamıştı. Katrana benzeyen maddenin içinde debeleniyor, ondan kurtulamıyordum. Onun Dante'yle birlikte olması, onu kaybetmekten çok daha kötü bir şeydi. Hayatıma devam etmekle başa çıkabilirdim ama ona sahip olamıyorken Dante'yle birlikte olma ihtimaline dayanamıyordum.

Onunla konuşmak zorundaydım. Ne söyleyeceğimden emin değildim ama rüyanın verdiği mide bulandırıcı huzursuzluk bir şeyler yapmamı gerektiriyordu.

O Cumartesi sabahı saat onu biraz geçte evine vardım, ellerim bastırılmış bir öfkeyle gerilmiş ve esnemişti. Camilla geleceğimi haber vermediğim için bana çok kızgındı. Benden kaçmaya çalışmasını ve söyleyeceklerimi söyleme şansını elimden almasını istemiyordum.

Kapıyı çaldığımda bir aralık açtı ve kendini gizleyerek dışarı baktı.

"Filip, burada ne yapıyorsun? Hâlâ pijamalarımı giyiyorum."

Parmak eklemlerimi kapıya bastırıp hafifçe araladım ve içeri girmeme izin verirken bakışlarını esir aldım. "Aramızda alçakgönüllülüğün uygun olduğunu pek sanmıyorum."

Kollarını ortasından sıkıca kavuşturmuş, büyük boy tişörtünün önünü gizlemek için buruşturmuştu. "Sorun o değil," diye telaşlandı. "Seni görmek istemediğim gerçeği bir yana, bu tam olarak görmeni tercih edeceğim bir kıyafet değil."

"Camilla, ellerini indir," diye usulca emrettim, ne saklamak isteyebileceğini merak ediyordum.

Bakışları benimkilere kaydı, sonra bir iç çekti ve kollarını iki yanına indirmeden önce gözlerini devirdi. Yırtık tişörtü açıldığında ekran baskılı soluk bir Care Bears seti ortaya çıktı. "Şimdi mutlu musun?"

Kahretsin, çok tatlıydı.

Bu gibi anları en az kulüpteki zamanlarımızı özlediğim kadar arzuluyordum. Onu nasıl uzaklaştırabilir ve her şeyi kaybedebilirdim? Dante gibi birinin benim olması gereken şeyi ele geçirmesi riskini nasıl göze alabilirdim?

Gömleği parmaklarımın arasına aldım ve onu kendime doğru çektim. "Hastane çoraplarıyla bir parka giysen bile, yine de gördüğüm en muhteşem kadın olduğunu düşünürdüm." Gerçek rahatlatıcıydı. Gerekirse kaçabilirdi ama arzumu inkâr edemezdim.

Dudakları aralandı ve kendini tutup kapıyı geri kapatmadan önce bakışları savunmasız kaldı. "Liana'ya da mı böyle söyledin?" dedi göğsümü sıkacak kadar soğuk bir ses tonuyla.

İsteksizce onu serbest bıraktım, kaslarım bir kavga olasılığına karşı gerilmişti. "Uzaktan bile değil.

Ancak dün gece olanları ele almak için buradayım."

Camilla'nın kolları yine göğsünün üzerinde çaprazlaştı ama bu kez gömleğiyle bir ilgisi yoktu.

"Aramızdaki şeylerin karmaşık olduğunu biliyorum ama biz bunları çözene kadar Dante'den uzak durmanı istiyorum." Taktiğimin bir hata olduğunu hemen anladım ama ben daha durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

"O aşağılık kadını aile yemeğime getiren sen olduğun halde bana ondan uzak durmamı söylediğine inanmıyorum." Sesinde en ufak bir yumuşaklık belirtisi bile yoktu.

Kesinlikle Dante meselesiyle başlamamalıydım.

Karşılık vermemeye çalıştım ama hayal kırıklığım tenimi tırmaladı. "Bir dakika beni dinle. Seni rahat bırakmam konusunda ısrarcı olduğun için bir kız arkadaş getirdim. Ona hiç dokunmadım. Biz sadece arkadaşız."

Gözleri öfkeli yarıklara dönüştü. "Sadece arkadaş mıyız? Geçen gün bankama geldiğinde kesinlikle böyle tarif etmemişti. O Liana tam bir baş belası."

"Liana ofisinize mi geldi?" Tedirginliğim bir anda tüyler ürpertici bir tedirginlik kovasına dönüştü. "Ne istiyormuş?"

"Seni kendime saklamamın bir hata olduğunu söyledi. Seçeneklerini açık tutmayı tercih ediyormuşsun." Bu bilgiyi düşmanca aktarma şekli ve Liana'nın benimle çıkmasına verdiği yaralı tepki arasında, Camilla'nın özgürlüğüyle inanmak istediği kadar evli olmadığından giderek daha fazla emin oluyordum.

Bunun ilişkimiz için çok önemli bir an olduğunu iliklerime kadar hissediyordum. Bundan sonra söyleyeceklerim ve yapacaklarım ya aramızı kalıcı bir şekilde açacak ya da onu bana bağlamama yardımcı olacaktı. Bir yanım onu kanepenin üzerine yatırıp benim olduğunu kabul edene kadar becermek istiyordu. Onun yanında tanıştığım diğer tüm kadınlardan daha duygusal olsam da, Neandertal stratejisinin muhtemelen bir hata olduğunu bilecek kadar akıllı başındaydım.

Ellerimi boynunun arkasında iki yana açtım ve onu kendime çektim, yakınlığım karşısında nefesinin kesilmesinin tadını çıkardım. "En son birlikte olduğumuzda, başka erkeklerle yatmak için yeni adımlar atmıştın ve benden uzaklaşmayı düşünüyordun. Haddimi aştığım için öfkeliydin ve hayatının kontrolünü bırakmak istemediğinde ısrar etmiştin. Sana karşı hissettiklerim konusunda kendi mücadelelerimle boğuştuğumu ve damarlarımda dolaşan sana karşı duyduğum çılgın arzuyla savaştığımı söyledim. Kabul etmek istemedim ama sürekli seni düşünüyorum. Omega'ya gittiğini öğrendiğimde benim için yarı yol olmadığını fark ettim. Ya benimsin ya da değilsin. Seni paylaşmayacağım. Eğer hepinize sahip olamayacaksam, bağlarımızı koparmamız en iyisi olur. Geçen hafta tek yaptığımızın birbirimizi incitmek olduğunu söyleyerek aynı şeyi ima etmiştin. Başka bir seçenek olmadığından emin olmadan bunu kabul etmeyi reddettim. Liana, ayrı olmamızın

daha iyi olacağına gerçekten inanıp inanmadığını test etme yöntemimdi. Benim olmaya istekli olduğuna inanmak için bir nedenim olsaydı, bu her şeyi değiştirirdi. Senden bir taahhüt istemiyorum, sadece denemeye istekli olmanı istiyorum."

Alt dudağını ısırđı, kaşları derin bir şekilde şatıldı. "Bu bir test miydi?"

Başımı salladım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yanım beni *tekrar* incittiğın için seni tekmelemek istiyor ama sanırım bunu neden yaptığını anlıyorum."

"Biz karmaşık insanlarız Camilla, ama günün sonunda birbirimizi istediğımız çok açık. Kanım senin için akıyor ve senin de beni istediğini biliyorum. Bunu çözmemiz için bir zaman sınırı yok ama denememizi istiyorum. Eğer sen de aynısını yapabilirsen, hayatımda sana yer açmak için beklentilerimi ve korkularımı bir kenara bırakmaya hazırım. Bu, bu ilişkiye gerçekten bir şans vermek için karşılıklı bir taahhüt anlamına gelir. *Gerçek* bir ilişki. Bana deneyeceğini söyle, küçük savaşçı. Lütfen bana vazgeçmeyeceğini söyle."

Kaşları düğümlendi ve alt dudağını dişlerinin arasında gezdirdi. "İstiyorum ama ya sana her şeyimi veremezsem? Benim geçmişim..."

"Senden cevap talep etmeyeceğim. Senin dışında ihtiyacım olan tek şey Dante'den uzak duracağına dair güvence. Saçma olduğunu düşünsen de düşünmesen de bu benim için önemli. Liana'ya ya da başka bir kadına yaklaşmayacağım. Söz veriyorum."

Sonunda başını sallamadan önce yüzümü belirsizlikle inceledi. "Sanırım bunu yapabilirim. Ama ya kulüpteysen? Ona kaba davranmak istemem."

Ellerimi indirdim ve aramızda birkaç santim boşluk bıraktım. "Orada bensiz yalnız kalmama izin vermeyi planlamıyorum. Bunun seni korkutup kaçırmasını istemiyorum ama gerçek bu. Artık saklanmak ya da aldatmak yok. şu andan itibaren sana tam olarak kim olduğumu göstereceğim ve kalbimden geldiği gibi konuşacağım." Beni terslemesini bekledim ama bu tartışma hiç yaşanmadı.

"Tamam," diye fısıldadı.

İçim rahatlamıştı. O küçük umut kıvılcımını hayata sıçradı ve damarlarımı yalayan boğucu alevler gönderdi. Bu olasılık aynı anda hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi. Onu öpmek için ani bir dürtü duydum ama küçük korku dudaklarımızı bir araya getirmeme engel oldu. İleriye doğru ilk adımını atmak ve gerçek bir ilişkiyi denemek üzereydik. Altımızdaki zemin hâlâ sallanıyordu. Cesur sözlerime rağmen belirsizlik içindeydim.

"Perşembe günü benimle kulüpte buluşabilir misin? Akşam sekizde?" Kendimi tutma çabam ve artan şehvetim sesimi bir çakıl taşının kaba gıcirtısına dönüştürdü.

Camilla, göğsümü yumruklamak ve erkeksi bir gururla kükremek istememe neden olan dalgın bir pus içinde başını salladı. Farkında olsun ya da olmasın, o her yönüyle benimdi.

Haftalardır ilk kez nefes alabildiğimi hissederek evinden ayrııldım. Durumumuz tamamen çözölmemişti ama doğru yönde ilerliyorduk.

Matteo mesaj atarak arabadayken uğramamı istedi, ben de kendimi onun evine yönlendirdim. Maria'nın orada olup olmadığından emin olmadan kapıyı çalmayı ihmal etmedim. İlişkilerinin başlarındaki o cinayete meyilli haliyle artık kardeşimin evinde açık bir davetim olmadığını açıkça belirtmişti. Taşaklarımın sağlam olması, bu konuda kavga etmekten daha çok hoşuma gidiyordu, bu yüzden yeni kurallara uyduğumdan emin oldum.

Kapıyı kardeşim açtı. "Çok çabuk oldu. Buralarda mısınız?"

"Evet. Birkaç iş için dışarı çıkmıştım. Ne var ne yok?"

Beni oturma odasına götürdü ve oturttu. "Öncelikle Çarşamba gününün annemin doğum günü olduğunu hatırlatmak isterim."

"Ben yirmi sekiz yaşımdayım, Teo. Bana çocukmuşum gibi hatırlatmana gerek yok. Tarihin gayet farkındaydım." İyi niyeti ne olursa olsun, babacan tavrını sürdürmesi en küçük jestlere bile içlerimeme neden oluyordu. Her yıl annemizin doğum gününde bir araya gelir ve onu onurlandırmak için akşam yemeği yerdik. Yirmi yılı aşkın süredir katıldığım bir gelenektir bu. Lanet olası bir hatırlatıcıya ihtiyacım yoktu.

"Bu kadar sinirlenme. Seni ben büyüttüm; bu saçmalığı öylece kapatamam. Okuldaki küçük dövüş kulübün ortaya çıktığında okuldan atılmanı engellemek zorunda kalan bendim. Yaşlı Carlson'ın Buick'ile gezintiye çıktığında polislerle konuştum ve onun suç duyurusunda bulunmasını engelledim."

"Artık büyüdüm, o yüzden dene. Uzun zamandır yardımına ihtiyacım olmadı." Sesim ağlak bir bebek gibi çıkıyordu ama elimde değildi. Hatırlatmayı küçük bir şey olarak görmüş olabilirdi, ancak tüm küçük şeyler beni sorumlu bir yetişkin olarak görmemesine neden oluyordu. Eğer onlara dikkat çekmezsem, beni algılama şeklini asla değiştiremeyecekti.

Odadaki ağır sessizliğin içinden bana baktı. "Yeterince makul. Kartelin durumu hakkında da sizi bilgilendirmek istedim. Adamlarımız kötü üründen sorumlu tek bir satıcının izini bulmayı başardı. Onu konuşturduk ve bu işin arkasında Vargas'ın olduğunu doğruladı."

"Oyun planını öğrenebildin mi?"

"Şehirde kaos istiyor. Pastadan bir parça çalmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyor. Askerlerini Meksika'ya geri çekmedi ve bunu yapana kadar da tehdit olmaya devam edecek."

"Nerede saklandıklarını biliyor muyuz?"

"Dağılmış durumdalar, bu da onları toplamayı neredeyse imkânsız kılıyor. O geri dönene ya da bir sonraki hamlesini yapana kadar saldırılabileceğimizden emin değilim."

Uzlaşmak istemeyerek başımı salladım. "Katılmıyorum. Bu lanet şehrin her yerinde gözlerimiz ve kulaklarımız var. Aileler birlikte çalışırsa onları temizleyebiliriz."

"Üzerinde çalışıyoruz, ama yeraltına gömülmüş lanet karıncalar gibiler. İş o noktaya gelirse elimizde bir koz var ama kadınları ve çocukları bu işe karıştırmamaya çalıştığımızı biliyorsunuz. Vargas bir yanlış hareket daha yaparsa başka seçeneğimiz kalmayabilir."

Adam karısını ve kızını şehirde bırakmıştı. Karısının yıllardır bir tekila şişesinde yaşadığını öğrendik, bu yüzden onun bir sorun olmasından endişe etmedik ve kızı sadece bir çocuktü. Onları kullanmayı düşünmekten nefret ediyordum ama ailelerimizin güvenliği ilk önceliğimizdi.

FILIP LIANA'YA DOKUNMADIĞINI SÖYLEDI VE BEN DE ONA INANDIM. İÇİMDEN GELEN SICAK SELE ŞAŞIRMIŞTIM. Midemdeki sert çukuru eriten bir rahatlama. Bir gece önce yatağında uzanırken, Omega'ya gitmenin korkakça bir kaçış girişimi olduğunu fark ettim. Bu, her şeyden çok Filip'e geçmişimi anlatmaktan korkmamla ilgiliydi; gelişen duygularımın tehdidinden kaçınmak ve Filip'e açılma olasılığım vardı. Onun duygusal itirafına verdiğim tepki, kendime yalan söylediğimi doğrulamaktan başka bir işe yaramadı. Bana olan duygularını itiraf ettiğinde çok sevinmiştim.

Geçen hafta boyunca korkularımdan kaçmaya o kadar odaklanmışım ki, onu kaybetmenin gerçekten nasıl bir şey olacağını düşünmemiştim. Filip'i Liana'yla görmek beni derinden sarsmıştı. Ve motivasyonlarını açıkladığında, eylemleri için onu suçlamak zordu.

Peki, bu bizi nereye götürdü? Aramızdaki ilişkinin nereye gidebileceğini görecektik, ancak bu hala cevaplanmamış pek çok soru bırakıyordu. Aklımdaki en önemli soru geçmişimi onunla paylaşıp paylaşamayacağımdı. Ona gerçeği söylemek aramızdaki en büyük engeli ortadan kaldırırsa, bunu ona söylemek çok mu kötü olurdu? Olabilecek en kötü şey ne olurdu? Beni reddederdi ve ben de kendi başıma çekip gitmiş olmaktan daha kötü durumda olmazdım.

Bu ihtimal hoşuma gitmemişti ama bir hafta önce görüldüğü kadar da korkunç değildi.

Filip bana karşı olan hisleri konusunda kararlıydı. En azından ona gerçekler konusunda güvenilebilir ve kendi varsayımlarımı yapmadan cevap vermesi için ona fırsat verebilirdim. Beni açıkça reddedeceğini düşünmüyordum; korkumun özü bu değildi. Hasarlı olduğumu düşüneneğinden endişeleniyordum ve beni şımartmasına katlanamazdım. Bana her baktığında geçmişimin gözlerine yansıdığını görmek istemiyordum.

İçten içe ona söylemem gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda cesaretlendirilmeye de ihtiyacım vardı. Normalde tavsiye arayan bir tip değildim ama Giada Pazar günü öğle yemeğine çıkmayı teklif ettiğinde, duygularımı çözmeme yardımcı olabileceğine karar verdim. Onu korumakla görevlendirildiğinde onunla epey zaman geçirmişti, bu yüzden içinde bulunduğum durumu anlayabilirdi.

Küçük, şirin bir lokantada bir yer bulduk ve onun şüphelenmesini önlemek için ilk başta konuşmamı hafif tuttum. Zararsız bir soru sorma fırsatı doğduğunda, hemen atladım.

"Merak ettim. Filip hakkındaki izlenimleriniz neler?"

Gözleri Paskalya yumurtası gören bir çocuk gibi parladı. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum." "Yok bir şey. Sadece onu o kadınla gördükten sonra merak ettim."

"Her neyse. Bütün akşam ona attığın hançerleri düşününce oradan hâlâ çıkıp gidebilmesine

şşırdım."

Oh, Tanrım. O kadar belli etmiş miydim?

"Sadece bir aile yemeğine yanında bir yabancıyı getirmesine sinirlendim." Ona elimi salladım ama bir dakika bile inanmadı.

"O çok seksi. Kesinlikle denemelisin."

İçimi çektim. Ondan saklanmanın bir faydası yoktu. "Durum biraz karışık. İkimizin de sorunları var ve sonunda uyumlu olacağımızdan emin değilim."

"Neden olmasın?"

"Şey, o çok otoriter. Hayatımın her alanına dahil olmak istiyor ve ben ona bu tür bir erişim izni verip vermeyeceğime karar veremiyorum."

"Sadece korkuyorsun. Bizim dünyamızdaki erkekler ciddi işlerle uğraşırlar. Kontrolcü gibi görünebilirler ama sadece bizi kolluyorlar. Senden daha fazlasını istediğine göre seni çok önemsiyor olmalı. Bu adamlar kendilerini öyle herkese açmazlar."

"Karar vermenin o kadar kolay olduğunu sanmıyorum. Bir ilişkide ne kadar ödün vermeye hazır olmalıyız? Belki de bazı şeyleri gizli tutmak daha iyidir. Javi'ye *her şeyi* anlatıyor musun?"

"Evet, hemen

hemen." İnledim.

Giada koltuğunda arkasına yaslandı ve omuz silkti. "Her ilişki farklıdır. Birlikte yaşayabileceğin sınırlar koyması gereken kişi sensin. Ama bunun bir sorun olmasına şaşırdığımı söylemeliyim. Çok mükemmel olduğun ve asla çizginin dışına çıkmadığın için sırların olmadığını varsaymıştım. Öyle kuralcı biriydin ki Müdür Hale'in altın çocuğuydun. Hatta onun için casusluk yaptığına dair spekülasyonlar bile vardı."

"İnsanlar yapmamaları gerekirken aptalca varsayımlarda bulunuyorlar. Benim de en az diğer kızlar kadar sırlarım var." Asitli yanıtlım onun dikkatini çekmeyecek kadar sertti. Giada konuya girecekmiş gibi başını eğdi ama sözünü kestim. "Bak, şu anda bu konuda konuşacak durumda değilim. Filip'le ilgilenmem gereken çok şey var."

Dudakları inceldi ve cevap vermeden önce beni dikkatle inceledi. "Pekâlâ. Ama bana şunu söyle. Onunla ne kadar içli dışlısın?"

Gözlerimi onunkilere diktim. "Çıkış yolumu göremeyecek kadar derindeyim."

FILIP

"İŞTE BENİM KÜÇÜK FILIP'IM! GEL DE NINENE BİR SARIL. SENİ UZUN ZAMANDIR GÖRMEDİM." O ÇEKTI Beni aldatıcı derecede güçlü kollarına aldı, aramızdaki boy farkından en ufak bir rahatsızlık duymadı. Benden bir karış kısa olması onu bana küçük demekten asla alıkoymamıştı ve bunu beni kızdırmadan yapabilen tek kişiydi.

"Selam, Nona. Gelebildiğine sevindim. Geçen hafta kendini pek iyi hissetmediğini duydum." Onu bırakmadan önce bir kez daha sıktım.

Yüzü duygusallıkla buruştu. "Bu günü hiçbir şey için kaçırmayacağımı biliyorsun. Keşke hava bu kadar soğuk olmasaydı. Donarak öleceğimi düşünmesem Angelina'ya çiçek götürmeye giderdim."

Hava elverişli olduğunda, hepimiz akşam yemeği için toplanmadan önce Nona kızının mezarını ziyaret etti. Kızı öldürüldüğünde Angelina'nın biz çocuklara annelik rolünü sorgusuz sualsiz üstlenmişti. Yas tuttuğundan emindim ama bunu özel olarak yaptı, onun gücüne ihtiyacımız olduğunu biliyordu. O inanılmaz bir kadındı ve hayatımızın bir parçası olduğu için ona her zaman minnettar olacağım.

"Yarın biraz alırım," diye teklif ettim.

Elimi yumru parmaklarının arasında sıktı. "Çok tatlısın. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Yanağından öptüm. "Şimdi, akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum."

Genişçe sıırttı ve beni büyük odaya doğru çekti. Bu yıl Matteo ve Maria yemek servisi yapacaklardı. Nona'nın yemeği başkasının pişirmesinden pek hoşlandığını sanmıyordum ama onların seçimine de itiraz etmemişti. Mia mutfakta Matteo'ya yardım ederken, Maria da Gabe ve babamızla birlikte masaya oturdu. Ortam sıcak ve davetkârdı. İlk yıllarda yıldönümü yemeği hüznün ağır tonlarını taşırdı ama artık durum böyle değildi. Hepimiz bir araya gelme ve sevdiğimiz bir kadını kutlama fırsatını takdir ediyorduk.

Camilla'yla ilerleme kaydettikten sonra süregelen gerginliğim azalmıştı ama babamın varlığı sinirlerimi germekten asla geri kalmıyordu. Kendimi ona kanıtlama ihtiyacından kurtulabileceğimden emin değildim.

"Selam baba. Nasılsın?" Elini sıkarak sordum.

Dairede sigara içmek yasaktı, ama bu Valentino'nun dudaklarında yanmayan bir sigara tutmasına engel değildi.

"Şikayet edemem. Binamdaki su basıncı son zamanlarda çok kötü, ama sanırım bunun nedeni

caddenin karşısına yapılan yeni apartmanlar. Bu şehirde zaten çok fazla insan var, ama daha fazlasını sıkıştırmaya devam ediyorlar. Bu delilik." Zararsız, yaşlı bir adam havası veriyordu ki bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Düzgün vücudu yaşla birlikte yumuşamış ve saç çizgisi hiçbir şey kalmayana kadar gerilemiş olabilirdi ama gözlerindeki jilet gibi keskin parıltının bir nedeni vardı. O

Satır aralarını okur ve bir adamın karakterini anında ayırt edebilirdi.

Ayrıca yirmi yıl önce olduğu gibi bugün de ölümcüldü.

Yıllar boyunca geliştirdiği becerilerini kullanmak için bir nedeni olmasa da, bir durumu yönetmesi gerektiğinde gözünü bile kırpmazdı. Bir kez infazcı olan her zaman infazcıdır.

"Teo gibi yapabilir ve Hamptons'da bir yer tutabilirsin. Orada daha geniş bir alan var," diye önerdim, şehir hayatından vazgeçmesinin mümkün olmadığını biliyordum.

Babam sadece homurdandı.

Matteo ana yemeği getirdi, onu elinde iki kâseyle Mia izledi. "Bu akşam menüde ne var?" Babam sordu.

"Gnocchi yemeye karar verdik." Matteo dumanı tüten büyük tabağı masaya koydu ve başka bir tabak almak için mutfığa geri döndü. Gnocchi annemin en sevdiği yemektir, bu yüzden yıllık akşam yemeğimizde sık sık ana yemek olarak yer alırdı. Ne yemekten hoşlandığı ya da sevimli tuhaflıkları gibi şeyleri hatırlamıyordum. Sadece beş yaşındayken, onunla ilgili anılarım öncelikle herkesin bu yemeklerde anlattığı hikayelere dayanıyordu.

Geri kalanımız onunla ilgili anılarımızı tazeleme fırsatını takdir ederken, babam bu acıdan hiçbir zaman tam olarak kurtulamamış gibiydi. Onun ölümüyle ilgili muazzam bir suçluluk duygusu taşıyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, kendini suçlamaktan asla vazgeçmedi.

O gün ölmesi gerekiyordu.

Matteo akşam geç saatlere kadar lakros antrenmanına gitmişti. Babam genellikle onu alırdı ama o gece hastaydı, bu yüzden annem onun yerine aile arabasıyla gitmişti. Bir düşman saldırı planlamış ve babamı öldüreceklerini düşünerek arabayı havaya uçurmuştu. O gece annemi bir daha asla göremeyeceğimden habersiz yattım. Ertesi gün annemin bir araba kazasında öldüğü söylendi ama ölümüyle ilgili gerçeği ancak yıllar sonra öğrenebildim.

O gün ailemiz paramparça oldu. Babam bir yıldan fazla bir süre bizden uzaklaştı. Akrabalarım arasında dolaşırken, çok sık yanında olmasam ve henüz çocuk olsam da babamdaki değişiklikleri hissedebiliyordum. İçini kaplayan karanlığı.

Matteo on dört yaşına girdikten kısa bir süre sonra aile dinamiğimizde ikinci bir değişim oldu. Babamın öfkesi zehirli bir melankoliye dönüştü ve kardeşlerimle aramızdaki uçurum büyüdü. Matteo daha ciddi oldu. Sertleşti. Ve Gabe bizden uzakta daha fazla zaman geçirmeye başladı.

Sadece altı yaşındaydım ve yeni normalimizdeki çalkantıya neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ta ki yıllar sonra aileyi, Gallo suç ailesini ve annemin ölümünün ardındaki gerçeği öğrenene kadar. Babamın annemin intikamını almak için cinayetler işlediğini ve Matteo'nun da cinayetin arkasındaki son adamı öldürdüğünde adam olduğunu öğrendim. Bu onu değiştirdi, anlaşılabilir bir şekilde. Annemin ölümünün dalgalanma etkisi, kalbi atmayı bıraktıktan uzun süre sonra hayatlarımızı kaybın tonlarına boyadı.

Babamın mafya bağlantısının neden olduğu acı, Gabe'i bu hayatın ona göre olmadığı konusunda erkenden ikna etti. Öte yandan, tehlikenin evlilikte yattığına karar verdim. Mafya ailem arasında bir istikrar ve sadakat kaynağı bulmuştum ve bir eşin yokluğunun beni sadece güçlendireceğinden emindim. İş öğrenecek yaşa geldiğimde, Gallo ailesi sayesinde erkek kardeşimle ve bir dereceye kadar da babamla yeniden ilişki kurdum.

Aittim. Onların arasında bir yer edinmiştim.

O ana kadar hayatımda daha fazla değer verdiğim hiçbir şey yoktu.

"Bu çok iyi. İyi iş çıkardınız çocuklar," diye övdü babam, masanın etrafında toplanan hepimize bakarken sesi titreyerek. Duygusallık onun uzmanlık alanı değildi ve görünüşte önemsiz olsa da böyle bir gösteriboğazımı sıktı.

Hepimiz dolup taşan masanın etrafındaki yerlerimizi aldık ve oda bir dostluk, minnettarlık ve saygı duygusuyla yıkandı. Ailem mükemmel olmaktan çok uzaktı ama böyle zamanlar bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyordu. Annem de tam olarak bunu isterdi. Çok şey hatırlamıyor olabilirdim ama onun iyi bir anne olduğunu biliyordum. Her şeyden önce, ailesinin yakın kalmasını isterdi.

Onun hayatını kutlamak için birlikte olmaktan daha iyi bir yol olamazdı.

"Angelina'ma," diye söze başladı Pop, kadehini kaldırarak. "Seni düşünmeden geçirdiğimiz tek bir gün bile yok. Bu yıl ailemize çok güzel bir genç kadın kazandırdık ve Teo'muzun ayaklarını yerden kesmesini çok seveceğini biliyorum."

Devam etmeden önce odayı sıcak bir kıkırdama sesi kapladı.

"Yukarıda her birine göz kulak olduğunu biliyorum. Özellikle de küçük Filip'imizi. Artık o kadar da küçük değil, Ang. Onunla gurur duymalısın. İyi bir genç adama dönüşüyor." Babam iki çocuğuyla birlikte Mia ve Gabe'i övmeye devam etti ama babamın benden bahsetmesi beni o kadar şaşırtmıştı ki sözlerini duymakta güçlük çekiyordum. Babamın benden bahsederken gurur kelimesini kullandığını hiç hatırlamıyordum. Bir kere bile.

Boğazım daraldı.

Oda aniden alev alev yanmaya başladı. Babam konuşmasını bitirip yemeği kutsadığında son derece minnettar olmuştum. Beni saran duygular, servis kaşıklarının şingirtisi ve sohbetin uğultusu tarafından seyreldi. Orada olmaya çalıştım ama yemek boyunca bir tür pus içinde kaldım.

Makul olduğu anda masadan kaçtım ve oturma odasında pencerenin yanındaki koltuğa yerleştim. Birkaç dakika sonra Maria yanıma geldi ve pencerenin çerçevesine yaslanıp Manhattan silüetine baktı.

"Geçen gece Sofia'nın doğum günü yemeğinde çok komik bir şey fark ettim," diye düşündü, bana hiç bakmadan.

"Oh, öyle mi?" Nereye gittiğini biliyordum ama ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Kapıdan girdiğin andan itibaren küçük kuzenimin tırnaklarını kemirdiğine yemin edebilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Kuru bir şekilde sordum.

Rahatça yere baktı ve benim sert bakışlarımla karşılaştı. "Camilla'yı incitirsen, Matteo'nun kardeşi olman umurumda değil, Genovese adını hiç duymamış olmayı diletirim sana."

Maria'nın medenileşmemiş bir tarafı vardı. O vahşi yaratık, buz gibi bakışlarının arkasından bana bakıyordu.

"Doğru söyledin," diye kabul ettim.

Camilla'yı Maria'nın karışacağı kadar kötü incitirsem, muhtemelen onun vereceği cezayı hak etmiş olurum. Bana karşı koyamazdı.

Matteo'nun telefonu odanın öbür ucundan çaldı ve dikkatimizi çekti. Kardeşimin duruşu sertleştiğinde arayan kişi sadece birkaç kelime söyledi.

"Beş dakika içinde orada ol." Gözleri benimkilerle kilitlendi. "Gitmek zorundayız."

Bir anda ayağa kalktım ve onu kapıya kadar takip ettim. Maria bize katılmak için ısrar etmedi, bu hoş bir sürprizdi. Ne olduğundan emin değildim ama onun varlığıyla işleri zorlaştırmamayı tercih ettim. İyi gününde bile huysuzdu; hamilelik hormonları onun keyifli kişiliğini daha da arttırıyordu.

Matteo ve ben hızlıca vedalaştık ve bodrum kattaki garaja doğru yol aldık.

"Neler oluyor?" Yalnız kaldığımızda sordum.

"Aşağıda adamlarımız var. Alonzo, satıcının bahsettiği depoya birkaç adam götürdü."

araştırın. Biri hariç hepsi vuruldu. Yetkililer arandı ama tek bildiğim bu."

Ambulans çağırmak zorunda kalmak hiç iyi bir şey değildi. Mümkün olduğunca yetkililerle muhatap olmaktan kaçındık.

Söz verdiğim gibi, kardeşimin yaratıcı sürüşü sayesinde beş dakikadan biraz fazla bir sürede olay yerindeydik. Sağlık görevlileri adamlardan biri üzerinde çalışırken, diğer ikisi buzlu zeminde kan gölleri içinde hareketsiz yatıyordu.

Yapılacak bir şey olup olmadığını görmek için adamlara doğru yürüdük ama gitmişlerdi. Yapabileceğimiz hiçbir şey onları kurtaramazdı. Biri askerdi, ama diğeri Frank Alonzo'ydu, uzun zamandır kaptanlık yapıyordu.

"Umarım polisleri arayarak doğru şeyi yapmışımdır. Başka ne yapacağımı bilemedim." Arkamızdan yüzü bembeyaz olmuş ve elbiselerine kan sıçramış genç bir adam geldi. İlk başladığımda olduğumdan daha yaşlı olmayan bir asker.

Matteo bir elini onun omzuna koydu. "İyi iş çıkardın evlat. Böyle bir sahneyi saklamak zor," diye mırıldandı. "Olan biten her şeyi bilmek istiyorum ama burada değil. Eve git ve temizlen. Bir saat içinde Angelo'nun yerinde buluşalım, tamam mı?"

Çocuk başını salladı, sonra da başını öne eğerek uzaklaştı. Arkamızda, sağlık görevlileri hastalarını yakındaki ambulansa yüklemekten önce metal bir sedyeyi tıkırdatarak yerine yerleştirdiler.

Matteo telefonunu çıkardı. "51st ve Birinci Cadde için bir temizlik ekibine ihtiyacımız var." Mesajı alındıktan sonra telefonu kapattı ve arabaya doğru yürümeye başladı.

"Alonzo olmadan, liderlik boşluğumuz var." Bu konuşma için çok uygun bir zaman olmayabilir ama yine de uygun bir zamandı.

"Farkındayım."

"Onun yerini almak istiyorum. Yıllardır senin yanıdayım Teo. Artık bir kaptan olarak yerimi almamın zamanı geldi."

Alaycı bir kahkaha attı. "Benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Kolunu kavradım ve bizi durdurdum. "Bana kalçana zincirlenmiş küçük bir kardeşmişim gibi davranmaya devam edemezsin," diye çıkıştım ona, yılların verdiği hayal kırıklığıyla.

"Kalçama zincirlenmiş bir çocuk mu? Seni patron yardımcım olman için eğitiyordum," diye tısladı. "Seni neden bu kadar yakınımda tuttuğumu sanıyorsun? Öğrenebilesin diye. Daha fazlasını yapabileceğini biliyorum. Bu yüzden seni yanımda istedim. Seni bir sonraki kaptan yapmayı çoktan planlamıştım ama sırf kardeşim olduğun için eğitimini aceleye getirmeyecektim. Bana yakın olmak bir ceza değildi ve eğer biraz büyürsen bunu anlayacaksın." Arabaya binip kapıyı çarparak uzaklaştı.

Araba hareket edene kadar takip edemeyecek kadar sersemlemiştim ve kırım sokakta bırakmasının kesin bir olasılık olduğunu fark ettim. Hemen yanına gittim ve yolcu koltuğuna atladım.

"Ben lanet bir zihin okuyucu değilim, Teo. Nereden bilebilirdim ki?" Karşı çıktım.

İçini çekti ve kaldırımdan uzaklaştı. "Haklısın. Sadece sakinliğimi kaybettim. Sen benim küçük kardeşimsin ve seni farklı görmek zor ama senin için planlarım var. Alonzo'yu toprağa verdikten sonra rütbeni kaptanlığa yükselttiğimizi açıklayacağız."

"Bunu takdir ediyorum. Ve biliyorsun, hıyar olsan bile senin yanında olmaktan her zaman mutluluk duyarım."

Sırıttı ve başını salladı. "Lanet olsun. Kartel konusunda ne yapacağız? O şerefsizler savaşmadan ortadan kaybolmayacaklar."

"Öncelikle tehdit alarımını yükseltmemiz gerektiğini söyleyebilirim. Kadınların ve çocukların korunması gerekiyor." "Katılıyorum. Haberi yayacağım. Camilla hariç

ailemiz iyi durumda."

"Camilla'yı ben hallederim," diye çok hızlı bir şekilde teklif ettim.

Matteo'nun bakışları beni değerlendirmek için yoldan ayrıldı.

"Açıklamak ister misin?" "Bu bir emir mi?" diye sordum.

Bana doğru bir bakış daha attı. "Hayır," diye cevap verdi biraz da eğlenerek. "O zaman hayır, açıklamak umurumda değil."

Angelo'ya giden yolun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık.

PERŞEMBE GECESİ KULÜBE GIDERKEN FILİP MESAJ ATIP GEÇ KALACAĞINI SÖYLEYDİ. BİR SÜREDİR Dante'yle fazladan zaman geçirmemi istemediği konusunda netti, bu yüzden Beth'i lobide karşıladım ve oturma alanında rahatladım. Dante görüldüğünde sadece bir dakikalığına oradaydım. Geldiğimi biliyor muydu? Beth onu uyarmış mıydı, yoksa ortaya çıkması tamamen tesadüf müydü? Emin değildim ama şu anda bu konuda bir şey yapamazdım.

"Camilla, çok güzel görünüyorsun. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." Gülümsedim, kaba olmak istemiyordum ama Dante'yi cesaretlendirerek Filip'i üzmemek de istemiyordum.

"Sanırım ortak arkadaşımızı bekliyorsun?" diye sordu, karşımdaki koltuğa yerleşirken.

"Evet, bazı işlerle meşguldü."

"Beklerken size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Filip kendini işine son derece adanmış biri; daha ne kadar bekleyeceği belli olmaz."

"Sen... Filip'le mi çalışıyorsun?" Dante'nin Gallo aile şirketinin bir parçası olup olmadığını nasıl soracağımı bilemiyordum. Daha önce hiç düşünmemiştim ama bir seks kulübü mafya operasyonu için son derece uygundu.

Sırıttı. "Hayır. Lion's Den tamamen bana ait. Kuruluşuna harcanan her kuruş tamamen meşru olmasa da, kendimi bu tür bir organizasyona bulaştırmaktan uzak durdum."

"Kulübün küçük bir mali girişim olmadığını tahmin ediyorum."

"Hayır ve Filip'in işinde çalışan birinin sahip olabileceği türden fonlara erişimim yoktu. Ailemi küçük yaşta kaybettim, bu yüzden hiçbir zaman fazla parası olmayan akrabalarım tarafından himaye edildim. Bu kulüp benim yıllar süren hayatımın bir ürünü. Bu yüzden beni neredeyse her gün burada bulabilirsiniz." Gururu elle tutulur gibiydi. Başarısını paylaşmaktan keyif alıyordu ve ben de onu suçlayamazdım. Hangi sektörde olursa olsun, onun gibi başarılı bir iş kurmak kolay değildi.

"Bu harika bir başarı. Başardığınız şeyle gurur duyuyor olmalısınız."

Kulüpteki ev sahibi rolünde rahattı. Belirsiz ve kolay ulaşılabilir. Ancak mütevazı bir geçmişten geliyorsa, son derece azimli ve hırslı bir yanı da olmalıydı. Tutku ve sıkı çalışma olmadan Lion's Den gibi bir şeyi sıfırdan inşa edemezsiniz.

"Öyleyim ama her şeyden çok ailemi gururlandırmak istedim. Burada benimle olmayabilirler ama her zaman benim bir parçam olacaklar ve başardıklarını gördüklerini biliyorum. Beni motive eden *de bu*."

Kalbim sıkışmıştı. Böylesine kişisel bir konuda bu kadar açık olması beni çok etkiledi.

"Bu çok takdire şayan," dedim usulca. Dante'nin sandığımdan çok daha karmaşık biri olduğunu hissediyordum ve Filip'i üzmeden onu daha iyi tanımayı diliyordum. Belli ki ikisinin karanlık bir geçmişi vardı ve bu da anlamaya başlayamadığım şaşırtıcı bir dostluk yaratmıştı.

Hamile bir an boyunca bana baktı, derin bakışları beni delip geçti, ta ki ben bilinçsizce ellerime bakmak zorunda kalana kadar. O anda ön kapı açıldı ve Filip'in tehditkâr varlığı odaya doldu. Gözleri Dante ve benim oturduğumuz yere kaydı ve arkadaşşıma öfkeli hançerler sapladı.

Hızla ayağa kalktım ve Filip'in yanına doğru yürüdüm, parmaklarımı nazikçe onunkilere geçirdim. "Burada olmana sevindim. Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" Filip'in arkadaşşına zarar vereceğinden şüpheliydim ama yine de durumu yatıştırmak istedim.

Filip elimi sıktı ama arkadaşşına ters ters bakmayı bırakmadı. "Dante," diye gürledi beni asansöre götürmeden önce küçümseyici bir selamla.

Geriye doğru bir bakış attım ve Dante'nin bakışlarını yakaladım. Filip'ten yayılan tehditkâr enerjiyi saklamak mümkün değildi ama Dante'nin sinirlenmesinin yoğunluğu beni şaşırtmıştı. Normalde Filip'in sahiplenici patlamalarını görmezden gelirdi. Geçen gece kulüpten ayrıldıktan sonra ikisi arasında bir şey olup olmadığını merak ettim.

Filip beni asansörden çıkardı ve doğruca ana toplantı odasının önünden geçirdi, özel odasına girene kadar durmadı. Takım elbisesinin ceketini çıkardı ve alev alev yanan bakışlarını bana çevirdi.

"Soyun." Kelime kafamın içinde yankılandı ve karnımı ısıttı.

Bu duvarların içinde bana hükmetmesini seviyordum ama aramızda duygusal bir bağ kurduktan sonra, bana gerçekten kızgınsa birlikte geçirdiğimiz zamandan tam anlamıyla keyif alamazdım.

"Bana kızgın mısınız? Çünkü Dante'nin benimle oturmaya gelmesi benim suçum değildi. Neredeyse kulübe varana kadar mesajını almadım ve bilerek yukarı çıkmadım ama sonra beni buldu."

Filip bana doğru yürüdü, delici bakışları ciğerlerimdeki havayı çaldı. Beni duvara yasladı ve bedenini bedenime bastırdı, sert aletini karnıma sürttü ve başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Sana hiç kızmadım," diye nefes aldı. Gece yarısı bakışları tekrar gözlerime kaydı. "Şimdi... *soyun*." Bana hareket alanı bırakacak kadar geri çekildi.

Onun güvencesi, her seferinde bir eşyayı çıkararak erotik bir alayda kendimi yavaşça çıplak bırakmam için bana güven verdi. Filip her hareketimi sanki çölde bir vahaymışım ve kaybolmamdan korkuyormuş gibi izliyordu. İşim bittiğinde bir kumandaya bastı ve bir gospel korosunun unutulmaz tınıları odanın içinde yükseldi.

"Buraya gel." Elim tuttu ve beni yatağın ucuna götürdü, sonra çekmeceli sandığa gitti ve kablolarla bağlı bir çift deri kelepçe çıkardı.

Kabloları ayakucu direklerinin tepesindeki gözlü kancalara sabitlemesini dikkatle izledim. Başımın üzerinde uzanan ağır maun ağacıyla uyum sağlayan koyu renkli donanımı daha önce fark etmemiştim. Her birini takarken bileklerimi de sabitledi, böylece pürüzsüzce oyulmuş iki direğin arasında yüzükoyun yatıyordum.

Sandığa geri döndüğünde, bir sonraki adımda ne çıkaracağını görmek için omzumun üzerinden baktım. "Gözler ileri," diye emretti kısık sesle.

Arkamdaki metal şangırtının kaynağını görmeyi çok istememe rağmen itaat ettim. Titreyerek aldığım birkaç nefesin ardından Filip'in sessiz ayak sesleri geri döndü. Yumuşak ve serin bir şey sırtımdan aşağı ağır kurdeleler gibi inerek beni soluk soluğa bıraktı.

"Bacaklarını aç."

Duruşumu genişlettim, kendimi açtım. Bir vınlama sesiyle, bir şey yüzüme çarptı.

kıçımı ve tenimi lezzetli bir sıcaklıkla yaktı.

"Daha geniş, Camilla." Filip'in sesi enfes bir işkence vaadiyle alçaldı. Sonra ayak bileklerimdeki deri kelepçeleri geniş bir gümüş çubuğun iki ucuna bağladı.

Tamamen çaresizdim. Savunmasız ve savunmasız.

Böyle bir risk içsel bir heyecan taşıyordu. Sarhoş edici bir coşku ile mide bulandırıcı bir dehşet arasındaki ince kırmızı çizgide salınan bir adrenalin dalgası. Hangi duygunun üstün geleceğini güven belirlerdi.

Klitorisimde şişen basınç zonklamaları Filip'e güvendiğimin yeterli kanıtıydı.

"Boktan birkaç gün geçirdim," diye mırıldandı, deri olduğunu tahmin ettiğim şeritleri hassas tenimin üzerinde gezdirirken. "Her gece günün olaylarından sıyrılmaya çalıştığımda, kendimi dokunuşumla kızaran güzel teninin hayallerinde kaybolmuş buluyorum."

Deri, vınlarak üst uyluğumdan geçti. Tenim keskin bir acıyla aydınlandı, iç kaslarımı sıkılaştırdı ve endorfinlerin ilahi nabzından nefes nefese kalmama neden oldu.

İnledi. "Bu sesler rüyalarımın giriyor."

Şaplak. Karşı uyluğa. Daha sert. Etrafımdaki uyarılmanın kokusunu almaya başladım.

"Dokunuşuma verdiği tepkiye doyamıyorum. Tüm düşüncelerimi ele geçirdin - bu aynı anda hem cennet hem de cehennem."

Şaplak. Kıçımın ortasına.

"Özenle kurduğum dünyamı yıktığın için seni cezalandırmak ve varlığına tapmak istiyorum. Beni delirtiyorsun. Ve en kötüsü ne biliyor musun?" diye sordu, nefesleri sık ve düzensiz hale gelmişti.

Başımı salladım, göğüslerim şimdi ihtiyaçtan ağrıyordu.

Şaplak. Uyluklarımın tepe noktasında, deri uçlar içimin sıcaklığını sıyırdı.

Filip kendini sırtıma yasladı, eli yılan gibi kıvrılıp cinsel organımı kavradı. "Hepsini istiyorum. Çılgınlığın her parçasını. Çekip gitmek ve bunu bir daha asla yaşayamamaktansa senin için delirmeyi tercih ederim."

Uzanıp bileklerimi çözdü, sonra elini sırtıma bastırarak beni yatağa doğru indirdi. Bacaklarım hala yayvan ve kelepçeliyken, belimden katlanarak ona tamamen açıldım. Birkaç saniye içinde giriş kapımdaydı, sıcak siki beni dürtüyordu. İçime girmeden önce elleriyle kalçalarımı kavradı.

Lezzetli baskı karşısında yüksek sesle inledim, vücudu cezalandırıcı vuruşlarından hâlâ acıyan derimle temas ettiğinde daha da yoğunlaştı. Acı, zevke dönüşerek lezzetli hislerden oluşan baş döndürücü bir kokteyl oluşturdu.

Filip tüm hislerimi tüketti. Baharatlı deri kokusu varlığıyla beni sararken, sesinin erkeksi tınısı içimi ısıtıyordu. Onu görmek beynimin teklemesine ve dilimin düğümlenmesine neden oluyordu. Ama beni bağımlılık noktasına sürükleyen onun dokunuşuydu.

Damgalayıcı dokunuşu kanımı kaydattı.

Filip sustu ve bedenim onun cezalandırıcı hamlelerinin devamı için haykırdı.

"Bu yüzden seni Dante'yle gördüğümde canım kan istiyor. Katil düşünceler kafamın içinde fısıldıyor." Göğsü sırtıma yaslanana kadar kendini alçalttı, siki hâlâ içimdeydi. "Bu bedenin bana ait olduğunu bilmem gerek. Aklında kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmamalı." İsteği sadece sık ve güvensizliğin ürünü değildi. Sesindeki çığ kırılganlık içimin derinliklerindeki bir yere sesleniyordu. Onu kırılgan ve yaralı bırakan eski bir yara.

Çoğu zaman kendimi çevremdeki insanlardan çok farklı hissedirdim ama Filip'le birlikteyken onun gözlerinde kendimi görürdüm. Birbirimizi yansıtıyorduk - farklı ama aynıydık. Bu aidiyet duygusu beni ona istediğini vermeye itti. Onun bana olduğu kadar benim de ona umutsuzca bağlı

olduğumu bildiğinden emin olmak için.

"Hiç kimsenin olamadığım bir şekilde seninim. Bu beni korkutuyor." Ben de onun bu savunmasız

benimkilerden biriyle kabul edildim.

"Fuuuuck," diye inledi, orta yerimi sıktı ve kendini rahmime kadar itti. Birbiri ardına gelen itişler, sanki kendini kalıcı olarak içime gömmek istiyormuş gibi daha hızlı ve daha sertti.

Kıçımı yukarı doğru bastırdım, her itişini karşılamak için elimden geleni yaptım. Filip ellerinden birini altıma soktu. Parmakları hassas sinir yumağıma ulaştığında, parmağındaki bir şey titreşmeye başlamadan önce bir tıktırtı duydum.

Duygu seli bedenimi patlattı.

Kaslarım kasıldı ve zevk beni tüketti. Gözlerimden yaşlar boşandı ve dudaklarımdan gırtlaktan gelen bir çığlık koptu, Filip kendi patlayıcı salınımıyla kükrediğinde erotik bir ahenge dönüştü. Bedenlerimiz toparlanırken uzun saniyeler boyunca bir memnuniyet denizinde sürüklendik.

Bunun böyle olabileceğini nasıl bilmezdim? Siyah-beyaz bir dünyada yaşarken etrafımdaki renk harikasını keşfetmişim. Filip onun olduğumu bilmek istiyordu. Başka birine nasıl ait olabilirdim ki? Ruhumun anahtarı ondaydı.

Ben kaotik düşüncelerimle boğuşurken, Filip ayak bileğimdeki kelepçeleri çıkarmak için alçaldı, sonra beni temizlemek için yumuşak bir bez kullandı. Yaptığı işten memnun kaldığında yatağa uzanmama yardım etti ve beni yanına çekti. Birkaç dakika sessizlik içinde yattık. Kulağım göğsünde, onun kalp atışlarının sabit bir tıngırtıya dönüşmesini dinledim, ama dilimde şekillendiğini hissedebildiğim kelimeler yüzünden benimki çarpmaya devam etti.

"Geçmişimi bilmek istediğini biliyorum. Bir şeyler oldu ama kimseye anlatmadım."

Filip ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti.

"Bir ilişki mi?" "Tam olarak değil.

Karmaşık bir durum."

"Bana anlatacak mısın?"

Bu konudan saklanma ihtiyacıyla tüylerim diken diken olmaya başladı ama teslim olmayı reddettim. "Yapacağım, sadece şimdi değil. Tamam mı?"

Beni nazıkçe sıktı. "Bekleyebilirim."

Dirseğimin üzerinde doğruldum ve saçlarım yüzüme dökülürken ona baktım. "Bana bu yaşam tarzına nasıl girdiğini anlatır mısın? Kulübe neden katıldığını?"

Yüz hatlarını şakacı bir gülümseme aydınlattı. "O kadar da iğrenç değil. Ben bir erkeğim. Seksi severim." "Evet, ama herhangi bir kızı yatağa atabilirsin. Seks yapmak için bir kulübe para ödemek zorunda değilsin."

Beni tekrar aşağı çekti ve güzel yüzünü görme zevkinden mahrum bıraktı. "Sana hayatımı kontrol altında tutmayı sevdiğimi söylemişim. Kulüpte kadınlarla seks yapmak her şeyi düzenli tutuyor. İlişkiler ya da beklentiler konusunda kafa karışıklığı yok. Ayrıca, kulüpteki kadınlar benim... baskın tarafımı daha çok takdir etme eğilimindeler."

Onun iddialı olma eğilimini düşünmek ne kadar hoşuma gitse de, onunla yaşadıklarımın benzersiz olmadığı fikrinden tiksiniyordum. Geçmişte erkekleri hiç kıskanmamıştım ama Filip'in bana hissettirdiği gibi hissettiren biriyle hiç birlikte olmamıştım. İçinden çıkmam gereken yepyeni bir duygu dünyası vardı.

Uzun dakikalar boyunca birlikte yattık, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Sırada ne olduğundan emin değildim.

Sonunda, güvensizliğim beni alt etti.

"Sanırım gitsem iyi olacak. Yarın çalışmam gerekiyor." Belki evlerimizden birinde olsaydık, rahatlamak ve hatta belki de geceyi birlikte geçirmek daha kolay olurdu, ancak kulüp zamanımıza yapay bir süre koydu. Benim evimdeki talihsiz olay bir yana, birlikte geçirdiğimiz zaman kulüple

sınırlıydı. Yeni ilişki durumumuzda bunun değişip değişmeyeceğinden emin değildim. Gece tam olarak bir randevu gibi hissettirmiyordu, bu yüzden nasıl biteceğini bilmiyordum.

"Baban sana koruma tahsis etmediği sürece eve sağ salim dönmeni sağlayacağım." Yataktan kalkmamı bekleyerek doğrulup oturdu.

Doğrudum ve onu inceledim. "Neden? Bir şey mi oldu?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Eli çeneme doğru geldi ama ben geri çevirdim.

"Bunu yapma Filip. Tehlikeli bir şey olsa bilmek isterdin. Bana çocukmuşum gibi davranma."

Ben son kısmı söyleyene kadar tartışacak gibi görünüyordu. Sonra dudakları inceldi ve iç çekti. "Kartel dün bazı adamlarımızı öldürdü. Bu kadar çabuk harekete geçmelerini beklemiyorduk, bu yüzden tam olarak ne deneyebileceklerini bilmiyoruz."

"Kartel patronunun gittiğini sanıyordum."

"Yaptı ama adamlarının çoğu hâlâ onun emirlerine uyarak burada." Bu sefer itiraz etmeden elini tekrar kaldırdı. "Güvende olduğunuzdan emin olmam gerekiyor. Bu da sana eşlik edeceğim ve seni kontrol edeceğim anlamına geliyor. Bunu zaten yapardım çünkü ben buyum ama bu farklı. Şu an için hepiniz daha fazla koruma altındasınız. Tamam mı?"

Başımı salladım. Giada gibi Meksika'ya götürülmek istemiyordum... ya da daha kötüsü.

Sözüne sadık kalan Filip, ön kapıya kadar bana eşlik etti. Onu içeri davet ettim ama o reddetti, hemen dışarıda bekledi. Gariplik yapışkan pençeleriyle beni sardı. Kalmasını istiyordum ama içeri bile girmiyordu. Başka ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bilmiyordum. Gitmeden önce en azından beni öpmesini çok istiyordum ama dudaklarının henüz benimkilere değmediğini düşünürsek bunun gerçekleşeceğini sanmıyordum.

"İş dışında bir yere gideksen bana mesaj at," diye ağzından kaçırdı. "İşe gidip gelirken gözüm üzerinde olacak, ama başka bir yere gideksen bilmem gerek ki bir eskort gönderebileyim ya da mümkünse kendim geleyim."

"Tamam. Oldukça sıkıcıyım, bu yüzden bir sorun olmamalı."

Filip'in dudakları inceldi. "Pekâlâ. İyi geceler." Başını salladı ve kapımdan uzaklaştı.

Üzgün müydü? Neden üzgün olsun ki? Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ama ne olduğunu anlayamıyordum.

Kapımı kilitledim ve çantamı tezgâhın üzerine attım. Geç oluyordu ve sabah işim vardı, bu yüzden takıntı yapmamaya çalıştım ve yatma rutinime başladım. Yüzümü yıkadığımda bileklerimin kelepçelerden dolayı hafifçe pembeleştiğini fark ettim. Akşamımın lezzetli hatırlatıcısı karşısında gülümsememi bastırdım. Biraz garip bir ayrılık bu zevke değerdi ve gece ilk birkaç karşılaşmamızdan çok daha iyi bitmişti.

İyimserlik bir bahar güneşi gibi üzerimde parlıyordu.

Komidinden telefonumu aldım ve yatağa girdim, cevapsız bir mesaj görünce şaşırdım.

Filip: Yarın benimle yemeğe çık.

Gülümsemeleri ölçmenin bir yolu olsaydı, benimki ölçüm cihazını kırardı.

Bana çıkma mı teklif ediyorsun? Kendime engel olamadım. Onunla oynamak zorundaydım.

Filip: Bir soru sorduğumu hiç sanmıyorum.

Ortaokul aşkına mesaj atan bir çocuk gibi kıkırdadım. Filip bana ne yapıyordu böyle?

Ben: Tamam.

Gönder tuşuna bastım ve yastıklarına yaslandım, ancak yepyeni bir adrenalın dalgası gözümü bile kırpmayacağımı garantiledi.

Filip De Luca beni bir randevuya çıkarıyordu -*gerçek* bir randevuya- ve bundan zevk bile alabileceğimden şüpheleniyordum.

CAMILLA GEÇMİŞİNDEN BAHSETTİĞİNDE, UMUTSUZCA DAHA FAZLA BILGI TALEP ETMEK İSTEDİM, AMA İtirafının üzerine atlamak her şeyi mahvedecekti. En azından artık eninde sonunda bana söylemeyi planladığını biliyordum. Birinin ölmesi gerekiyorsa, gereğinden fazla nefes almasını istemiyordum. Birinin Camilla'yı incittiği güvenli bir varsayımdı ve böyle bir suçun cezasız kalmasına asla izin vermezdim.

Gece bir duygu sağanağı yaratmıştı. Konuşmayı kabul ettiği için rahatlamıştım, korkunç bir şey olmuş olma ihtimalinden dolayı cinnet geçiriyordum, patlayıcı seksimizden dolayı dehşete düşmüştüm ve benim olana bu kadar açık bir şekilde göz diktiği için Dante'ye kızmıştım. En kötüsü de evine giderken suçluluk duygusu beni sarstığında geldi. Onunla bir ilişkiye başlamak istemiştım ve yaptığım ilk şey diğer seks arkadaşları gibi onunla kulüpte buluşmak olmuştu. Öncesinde yemek yok. Gece kalmak yok çünkü bizim yerlerimizden birinde değildik. İşe o kadar dalmıştım ki, Den'den ayrılacağımız an gelene kadar her şeyi düşünmemiştim.

Ne embesil ama.

O daha iyisini hak ediyordu. Ona iyi geceler öpücüğü bile veremedim çünkü çok sinirlenmişim. Bunu doğru yapmalı ve yeni yolumuza onun hak ettiği peri masalına yakışır yeni bir başlangıçla başlamalıydım. Romantizm benim uzmanlık alanım değildi ama onun için denerdim.

Kafama bir silah dayanmış olsaydı, sorun olmazdı. Polis tarafından gözaltına alınmak? Bunu uykumda bile halledebilirdim. Ama bir kadınla duygusal bir bağ kurmam gerekirse, suyun nereye gittiğini merak eden karaya vurmuş bir katil balıyaydım.

Davranışlarımın yıpratıcı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Yeni başlangıcımızı başlatmaya hazırdım, hemen ona akşam yemeği için mesaj attım. Bu şekilde bıraktığım için nefret ediyordum ama umarım ertesi gece her şeyi telafi edebilirdim.

Sonraki yirmi dört saatin büyük bir kısmını randevumuzu planlayarak geçirdim ve onunla bir geceyi bir soytarı gibi ayrılmadan bitirebileceğimi umdum. Mükemmel bir akşam geçirebileceğimi umarak sayısız olası konuşma ve sonuç üzerinde kendi kendime yürüdüm. Hayatımda basit bir randevu için hiç bu kadar çaba sarf etmemiştim. Elbette, gerçek randevulara da pek çıkmamıştım. Romantizm duyguları içerirdi ve randevular birini tanımak içindi. Camilla'ya kadar ikisi de kesinlikle yasaktı.

Camilla'nın yüzüne sadece bir gülümseme koymak istemedim. Tüm gülümsemelerinde yanında olmak istedim. Neden ağladığını bilmek ve gözyaşlarını silmek istedim.

Onun her şeyi olmak istedim çünkü onsuz bir hiç olurdum.

Ertesi gece Camilla'yı ofisinden aldım ve onu evinden çok uzak olmayan bir et lokantasına götürdüm. Her zamanki gibi büyüleyici görünüyordu. Saçlarının altın tonları gözlerini çok daha sıcak yapıyordu. Dudakları yapışkan parlaticılarla gölgelenmemiştir ve kirpikleri kalın bacaklı örümcekleri andırmadan kalındı. Doğal güzelliğinin kendi adına konuşmasına izin veriyordu. Bir gülün güzelliği zaten mükemmelken neden kendini boyaya ve parıltıya batırmaya ihtiyacı olsun ki?

"Günün nasıl geçti?" Arabaya bindiğimizde sordum.

"Fena değil. Patronum pisliğin teki ama bugün bir projeyle meşguldü, o yüzden onunla uğraşmak zorunda kalmadım.

Sen mi?"

"Benimki pek verimli geçmedi. Seninle bir akşam yemeği işleri yoluna koyacaktır." Utangaç gülümsemesini bir an için yakaladım ve bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdım.

Restoranın hemen aşağısında bir yer buldum ve Camilla'nın arabadan inmesine yardım ettim. "Empire. Mükemmel seçim," dedi tente yaklaşırken.

"Sanırım buraya daha önce gelmişsiniz?"

"Evet, ama sık değil. Aslında o kadar sık dışarı çıkmıyorum."

Şaşırtıcı. Onu dışarı çıkarmak için köşede sıraya girmiş adamlar olmasını beklerdim. Durum böyle değil miydi, yoksa hepsini geri mi çevirdi? Ya da belki de yakın zamana kadar bir ilişkisi vardı. Birden onun romantik geçmişi hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Onu kimin incittiğini merak etmiştim ama geçmişteki romantik hayatını başka türlü düşünmemiştim.

"Sık sık dışarıda yerim ama bu şekilde değil," diye kabul ettim. "Bir randevuda değil." Restoranın kapısını açtım ama o girişte durakladı.

"Randevuya çıkmıyor musun? Hiç mi?" Başını eğdi.

"Sana karışıklıklardan kaçındığımı söylemiştim." Elimi nazikçe sırtına koydum ve soğuktan korunmak için içeri girmesi için onu cesaretlendirdim.

Kabul etti ama hâlâ yeni bilgiyi düşünüyordu. "Sanırım en azından *birkaç* tane olduğunu düşündüm." Bana baktı, hâlâ tatmin olmamıştı. "Peki ya ben? Ben bir dolaşıklık değil miyim?"

Yakınına eğildim. "Bebeğim, sana o kadar dolandım ki hangi tarafın yukarı olduğunu bilmiyorum." Doğrulmadan önce onun yumuşak çiçek kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim. "Şimdi bir masa bulalım. Açlıktan ölüyorum."

Ev sahibi bizi uzak bir köşede istediğim mum ışığındaki masaya götürdü. Yürürken Camilla yavaşladı ve sanki beni birinden saklanmak için kalkan olarak kullanıyormuş gibi arkamda manevra yaptı. Kaçındığı masadaki iki adamı fark ettim ve bir açıklama yapmak için yalnız kalana kadar bekledim.

"Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?" Ona şaşkın bir bakış atarak usulca sordum.

Hafifçe başını sallayarak gözlerini devirdi. "Sadece patronum. O burada ve beni görmesini istemedim. Onunla konuşmaya hiç niyetim yok."

"Ondan bu kadar hoşlanmıyorsan neden orada çalışıyorsun?"

"Aslında yeni bir iş aramaya başladım. Yaptığım işi seviyorum ama o buna değmez." "Bankada tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"Ticari krediler. Rakamların ve insanların iyi bir karışımı. Parayla çalışmayı her zaman sevmişimdir."

Yüzüme sinsi bir sırıtma yayıldı. "Sanırım bu da başka bir ortak noktamız."

Camilla sırtıttı ve başını salladı. "Evet, ama yaptığım şey yüzünden tutuklanmaktan endişe etmeme gerek yok."

"Deneyene kadar eleştirme. Benim işimde çok para var ve senin sağlıklı bir macera anlayışın

olduğunu biliyorum." Sesim alçaldı ve yanaklarındaki en nefis kızarıklığı ortaya çıkardı.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, gözleri benimkilerle buluşamıyordu.

Sunucumuz masada durdu ve içki siparişimizi aldı, ona konuşmamızı yeniden yönlendirme şansı verdi.

"Peki ya sen? Kardeşin için ne yapıyorsun?"

"Benden ne isterse onu yaparım." Karşımdaki dinamik kadına baktım ve garip bir şekilde başkasıyla paylaşacağımdan daha fazla bilgi paylaşma zorunluluğu hissettim. "Aslında, geçen gün bana gelecekte beni kendisine yardımcı patron yapmayı planladığını söyledi."

"Kulağa çok büyük bir sorumluluk gibi geliyor. Size çok güveniyor olmalı." Gözleri benim adıma içten bir sevinçle parlıyordu. Başarılarımı paylaşabileceğim ve yüklerimi omuzlamama yardımcı olabilecek birinin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal ettim. O kadar uzun zamandır bağımsızdım ki bu fikir bana tamamen yabancı gelmişti ama yine de cazip buluyordum. Benim için bu rolü üstlenebilecek biri varsa o da Camilla'ydı. Şefkati ve içtenliği onunla paylaşmayı neredeyse kolaylaştırıyordu.

"Bir süredir terfi etmek istiyordum, bu yüzden beni küçük kardeşinden daha fazlası olarak gördüğünü bilmek büyük bir rahatlama."

Şarap kadehini dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı. "Kimsenin seni bir çocuk olarak düşündüğünü hayal edemiyorum," diye mırıldandı. "Bende kesinlikle annelik duyguları uyandırmıyorsun."

Kıkırdadım. "Sorunlarımız olabilir ama sanırım bunun onlardan biri olmadığını bilmek güzel."

Akşamı nerede büyüdüğümüz, kardeşlerimiz ve ebeveynlerimiz hakkında konuşarak geçirdik. Bana okumaya olan ilgisinden bahsetti, ben de profesyonel bokstaki kısa süreli maceramı anlattım. Korkularımızın aramıza girmesine izin vermediğimiz zamanlarda onunla konuşmak oldukça kolaydı.

Yemeğimiz doğal bir şekilde sona erdi ve ona arabama kadar eşlik ettim, gecemizin daha yeni başladığını bilmenin verdiği rahatlama hissine şaşırdım. Arabayla onun evine dönerken ikimiz de sessizdik. Rahat bir sessizlikti, gerçi onun benden daha endişeli olduğundan şüpheleniyordum. Gecemizin diğerleri gibi bitmeyeceğini biliyordum. Kızgın sözler ya da garip ayrılışlar olmayacaktı.

Para için oynuyordum ve o benim ödülümdü.

Dairesinin kapısına vardığımızda, bir gece önce yaptığı gibi içeri girmemi istedi. Bu sefer tereddüt etmedim. Bu kez, aramızdaki enerjinin beni yönlendirmesine izin verdim ve kendime doğal olarak gelen şeyi yapma izni verdim. Belirsizlik yoktu. Şüphe ya da endişe yok. Kendimi duygularımın tüm spektrumuna teslim ettim.

Kapıyı arkamdan kapattım, bizi birbirimize mühürledim, sonra tanıdığım en büyüleyici kadınla gözlerimi kilitledim. Bizi birbirimize bağlayan elektrik akımı kıvılcımlanarak canlandı ve beni daha da yakınımaya çekti. Onu kendime doğru çekip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımda kalbim kaburgalarımda gümbürdüyor, kan kulaklarımda uğulduyordu.

FILIP'IN ÖPÜCÜĞÜ O KADAR BEKLENMEDİKTİ Kİ, ETRAFIMDAKİ DÜNYA ÇIĞLIK ATMAYA BAŞLADIĞINDA DONUP KALDIM.

Dur. Kalbim göğsümde tekledi. Dudaklarını düzinelerce, hatta yüzlerce kez dudaklarımda hayal etmişim ama hiçbir şey beni gerçeğin telaşına hazırlamamıştı. Beni derinden sarsan sevinç.

Dudakları dudaklarıma değmeye başladığında, sanki boğuluyormuşum gibi harekete geçtim ve başım sonunda hayat veren havayı yutmak için yüzeyden kurtuldu. Onun tadına nefes almak kadar çaresizce ihtiyacım vardı. Dudaklarım ayrıldı ve dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine dolanmaya ve dans etmeye başladı. Filip sanki kalbinin atmasını sağlayan tek kişi benmişim gibi beni kendine çekti. Kontrolü şiddetle reddetmesi beni de onunla birlikte uçurumdan aşağı fırlattı ve ikimiz de bilinmeze doğru serbest düşüşe geçtik.

Teslimiyetten hiç bu kadar zevk almamıştım. Bir erkeğin ilgisinden böyle yüce bir rahatlama.

Orada, onun kollarında kök salmak ve dokunuşunun sıcaklığından asla uzaklaşmamak istiyordum. Neyi kaçırdığıma dair en ufak bir fikrim olsaydı, arayışıma çok daha erken başlar, Filip'in sunduklarının tadına bakmak için durmaksızın dünyayı tarardım. O, aysız bir kış gökyüzünün altında tek başına yürümenin verdiği heyecan ve mutlak kabullenişin verdiği ruh derinliğindeki özgürlüktü. Filip'in kollarında kendimi bütün hissettim.

"Kal," diye nefes aldım dudaklarımı onunkilerden ayırmaya zorladığımda. "Benimle kal, lütfen." Sözcüklerim hava zerreciklerinden başka bir şey değildi, zar zor duyulabiliyordu ama çaresizlikle doluydular.

Filip'in alnı hafifçe benimkine değdi ve gözleri kapandı. "Böyle şeyler istemeden önce, geri dönüşü olmadığını bilmelisin. Yaptığımız şey -aramızdaki bu duvarları yıkmak- asla geri getirilemez. Benim doğamı gördün. Bir kez benim olduğunda, gitmene izin vermeyeceğim." Sesi sanki çok ileri gitmiş olmaktan korkuyormuş gibi ıssızlık ve belirsizlikle düzensizdi. Ormanın derinliklerinde, belirlenen yoldan kilometrelerce uzaktaki bir çocuk gibi.

Gözleri nihayet benimkilerle buluşana kadar titrek nefesler alarak bekledim. "Başkasının olmak istemiyorum. Yüzümün altını görebilmen beni korkutuyor ama yanında başka bir kadınla yürüdüğünü görmektense bu korkuyla yüzleşmeyi tercih ederim. Sana olan ihtiyacım mantıksız ve her şeyi tüketiyor ve ben bununla savaşmaktan yoruldum."

Dudaklarımız herhangi bir kelimenin olabileceğinden çok daha bağlayıcı bir anlaşmayla çarpıştı. Dillerimizin her yuvarlanışında, dudaklarımızın her süzülüşünde korkuyu, acıyı ve belirsizliği gömdük. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Kalplerimiz aynı ritimde çarpıyordu. Ruhlarımız haftalardır bizi çağıran aynı çekici ritimle senkronize oldu.

Beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü, kıyafetlerimiz bedenlerimizden ayrıldı. İlk kez onu tamamen içime alabiliyordum. Gözlerim her bir sıkı kordonlu kası izlerken parmaklarımın yontulmuş formunun granit sertliğini ezberlemesine izin vermek. Öyle görünüyordu ki

onu inceleme ihtiyacımı fark etti ve keşfetmem için bana zaman tanıdı.

Dikkatim onun kalın, çıkıntılı sikine kayınca ağzımda tükürük birikti. Dudaklarını ilk kez tatma hediyesini almıştım; erkekliğinin özünü tatma özgürlüğünü bana tanıyacak mıydı? Elimi tereddütle geniş gövdesinin etrafına sardım, parmaklarım başparmağımla buluşacak kadar uzanamıyordu. Filip temas anında kararsız bir nefes çekti. Karın kasları gerginlikle kıvrıldı ve esnedi. Baş parmağım kalın başının etrafındaki çıkıntının kadifemsi yumuşaklığını izleyerek, tabanından ucuna doğru sıkıca çekerek ona bir bakış attım. Kontrol için benimle mücadele etmedi, ben de cömertliğinin ne kadar ileri gideceğini görmek için zorladım. Umutsuzca onun tadına bakmak istiyordum. Tek sorun, bunun için dizlerimin üzerine çökmem gerekiyordu.

Diz çök.

Hayalet ses damarlarımda buz gibi bir patlama yarattı.

Ona herhangi bir güç vermeyi reddettim. Bunun yerine Filip'in sonsuz sıcaklığını içime çektim, vücudunun kusursuzluğundan ve aç bakışlarındaki hürmetten zevk aldım. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm.

Sert vücudunun her santimi mermerleşmişti.

"Camilla-" diye mırıldandı. Hikâyemi bilmiyor olabilirdi ama dizlerimin üzerinde olmanın benim için ne kadar anlamlı olduğunu anlıyordu. Kendimi hiçbir şekilde rahatsız hissetmemi istemiyordu.

İlgisini takdir ediyordum ama bunu istiyordum. Onun tadına bakmak istiyordum ama bunu dizlerimin üzerinde de yapmam gerekiyordu. Bu pozisyonda yeni bir arzu ve zevk birlikteliği yaratmak istiyordum. Daha önce de oral seks yapmıştım ama hiç dizlerimin üzerinde yapmamıştım. Bu sadece oral zevkle ilgili değildi; ruhumun bir parçasını onunla paylaşıyordum.

Gözlerimi onunkilere kaldırdım, elimle tabanını kavradım ve şişmiş sikini dudaklarıma değdirdim. Filip tısladı. Dilim dışarı fırladı ve onu ağzıma almadan önce boylu boyunca yalayarak başını geriye düşürmesini sağladı. Ellerinden biri başımın arkasını nazikçe kavrarken boğazından saf bir rahatlama sesi yükseldi. Dokunuşu destekleyici ve takdir ediciydi. Bu jestte zorbalık ya da saygısızlık yoktu. Daha güçlü olabileceğinden hiç şüphem yoktu ama beni koruma arzusunun bana hükmetme ihtiyacından çok daha güçlü olduğunu hissediyordum.

Nazik ilgisi beni güçlendiriyordu. Onu memnun etme eyleminde kendimi kaybetmeye başladım, neredeyse dizlerimin üzerinde olduğumu unutuyordum. Kalçaları avuçlarımda altında titremeye başladığında, kendini dudaklarımdan çekti ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Ağzına boşalmayacağım. Bu gece olmaz." Beni yatağa fırlatacak kadar kaldırdı, sonra üstümden aşağı indirdi.

Gözleri loş ışıktaki siyaha dönmüştü. Eli kalçamın etrafından dolanarak dizlerimi kalçasının üzerine doğru iterken, o dipsiz derinlikler ruhumun derinliklerine bakıyordu. Onun iyi niyetinden yararlanarak ellerimi kalın siyah saçlarında gezdirdim. Bana daha önce hiç sınırsız bir erişim hakkı vermemişti ve ben oburca bir his ziyafetiyle sarhoş olmuştum. Bir arzu denizinde sürükleniyordum.

Kendinden emin iki hamleyle içime girerken Filip'in ayrıkdudakları benimkilerin hemen üzerinde geziniyordu. Onun verdiği nefesleri içime çektim. Sert kenarlarının altında yumuşadım. Verdiklerinin her zerresini aldım ve zenginliğimin tadını çıkardım. Onun her bir parçası bir hediye idi, değerli bir hazineydi ve ben de kraliçeydim. Tüm hayranlığının ve bağlılığının alıcısıyım. Onun güneşinin ayıyım.

Uzun dakikalar boyunca birbirimize tapındık, terli uzuvlar ve kaba nefeslerden oluşan kıvranan bir kitle. Bana nasıl dokunacağını çok iyi biliyordu. Sopa, kısıtlama ve hatta acı olmadan bile vücuduma mutlak bir otoriteyle hükmediyor, damarlarımda bir zevk orkestrası yönetiyordu.

Kanımı kaynatmak için sapkınlık unsuruna ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm ama gerçek şu ki tek ihtiyacım olan Filip'ti. Diğerlerinden hoşlanıyordum ama anahtar oydu.

Filip bana sahipti, kalbim ve ruhum.

Sanki bedenim onunla konuşmuş, sırlarını fısıldamış ve taleplerine boyun eğmiş gibi, beni doğrudan uçurumun kenarına götürdü ve beni itme zamanının geldiğine karar verene kadar uçurum boyunca benimle dans etti. Artan zevkimi hissetme ve tırmanışımın her yönünü kontrol etme yeteneği, doruk noktamı şiddetli bir his patlamasına dönüştürdü. Vücudum yoğun kimyasal reaksiyona tepki olarak esnedi ve gerildi, ateşli bedenimi orgazmik mutluluğa daldırdı. Dalga dalga sinapslarımı doldurdu ve rüzgârda süzülen bir tüyden başka bir şey olmayana kadar bilincimi boğdu.

Kendime geldiğimde Filip yan yatmış, bir eliyle parmaklarını saçlarımda gezdirerek bana bakıyordu.

"Senin çözülmen kadar seksi bir şeye daha önce tanık olduğumu sanmıyorum."

"Onu bilemem. Terden sıırıslıklam olduğuma eminim." Parmaklarımı çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdim.

"Terli olmak en seksi şeydir. İyi sikilmiş bir kadının işaretidir." Meme uçlarımdan birini yalamak için ağzını indirdi.

Nefesim kesildi ve vücudum hâlâ aşırı hassas olduğundan gerildim.

Kıkırdadı ve elimi tuttu. "Hadi, duşa girelim."

Birlikte duş almak mı? Şok olmuştum ama yataktan kalkıp onu takip ettim. Daha önce hiç bir erkekle duş almamıştım. Bu çok kişiseldi. Filip'in ilişkilere olan isteksizliği düşünüldüğünde, ondan beklediğimden çok daha samimiydi.

Duşakabinimin suyunu açtı ve yanıma iki temiz havlu koydu. Dairem pek lüks sayılmazdı ama ana süitimde kendimi şımarttığımdan emindim. Odanın tamamı soluk gri çizgilerle kaplı bembeyaz mermerdi. Armatürleri kendim seçmiştim ve odanın odak noktası olarak modern, bağımsız bir küvet seçmiştim. Banyomla ilgili her şeye bayılıyordum, ancak kan dolaşımımı hala doyuran dopamin ve endorfinler olmasaydı olacağım kadar rahatsız olmasam da, aniden alanda biraz garip hissettim.

Duştan buhar çıkmaya başladığında Filip elimi tuttu ve beni içeri çekti. "Daha önce hiç kimseyle duş almamıştım," diye itiraf ettim spreyin altına girerken. Filip bana sırtı baktı ve beni kendine doğru çekti. "Başka bir ortak noktamız daha var."

"Ama çok rahat görünüyorsun ve bu son derece evcimen. Dürüst olmak gerekirse, yeniden düşünüp bir ilişki istemediğine karar vereceğin konusunda endişelenmemek elde değil." Bakışlarımı göğsündeki bir tutam saçtan aşağı damlayan suya indirdim.

"İçimde o kadar derinlere işlemişsin ki senden kaçmak kendimden kaçmak olur. Bana kalırsa, bizi birbirimizden ayıracak hiçbir şey yok."

Gözlerimi tekrar onunkilere diktim. "Yani bu gece kalmanı istesem rahatsız olmaz mısın?"

Başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi. "İstesen de istemesen de kalmayı planlıyordum. Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın. Artık değil." Elindeki şampuanı fişkırtmak için beni serbest bıraktı. "Şimdi saçlarını ıslat ki yıkayabileyim."

Sırayla birbirimizi yıkarken kalbim ağzına kadar doluydu. Göğüslerimi sabunlarken elleri ekstra özenliydi ve parmaklarım onun güzelce şekillendirilmiş sırt kaslarının üzerinde oyalandı. Kardeşinin her yerinin dövmeyle kaplı olması ama Filip'te bir tane bile dövme olmaması beni şaşırtmıştı.

"Nasıl oluyor da hiç dövmen yok?" Elim mükemmel yuvarlak kıcının üzerinde gezinirken sordum.

Tek kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bana baktı. "Neden? Dövme mi tercih ediyorsun?"

Avucumu kıcına dayamadan hemen önce içimi bir coşku kapladı. "Cevap ver bana."

Filip dondu kaldı, sonra yavaşça döndü. Onu üzdüğümünden endişelenmeye başlamıştım ama

gözlerindeki şakacı sıcaklığı gördüğümde onun da benim kadar neşeli olduğunu anladım.

"Affedersiniz, Bayan Genovese. Az önce kıcımı mı tokatladınız?" Bir adım daha yaklaşarak beni soğuk mermer duvara yasladı.

Nefesim kesildi, sonra kıkırdadım. "Soruma hâlâ cevap vermedin. Bir şaplak daha mı istiyorsun?" Başını salladı ama ortaya çıkmaya çalışan sırıtışını gizleyemedi. Filip beni kollarının arasına aldı,

ve bacaklarım ortasına sarıldı. "Dövme yaptırmama nedenim kulağa... tuhaf gelebilir." Konunun biraz hassas olduğunu fark ederek ayıldım. "Bana anlatabilirsin," diye yumuşakça ısrar ettim.

"Hayatımda ya da vücudumda dağınıklığı sevmiyorum." Kontrol. Kontrolü severdi ve kontrolün yakın bir akrabası da düzendi. Organizasyon ve yapı. Bunlara aşınaydım ve ben de hayranıyım.

"Bunu anlayabiliyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

Filip'in gözlerinin arkasında erimiş bir sıcaklık parlıyordu. Kalçalarını girişimi bulacak kadar ayarladı ve içime doğru itti. İçimde sallanırken omuzlarına yapıştım ve beni düş duvarına dayadı. Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, ikimizi de hızla ikinci bir serbest bırakmaya getirdi. Tekrar yıkanmamız gerekti ama buna değdi. Duşta seks benim yeni favorimdi. Gerçi Filip'le yapılan her seksin harika olacağını hissediyordum.

Binanın sıcak suyundan payımıza düşeni kullandıktan sonra kurulandık ve tekrar yatağa girdik. Başımı omzuna koydum, bedenim onun yanına kıvrıldı. Bir erkekle hiç bu kadar mükemmel bir gece geçirdiğimi sanmıyordum. Filip bulmayı umduğum her şeydi ama aramızda dev bir engel vardı. Dikkatle inşa ettiğimiz temeli yıkabilecek tek bir şey.

Benim geçmişim.

Beni dışlar mıydı? Gerçek, bana bakış açısını değiştirir miydi? Beni suçlar mıydı?

Mantiken, bu sorulardan herhangi birinin cevabı evet ise birlikte olmamamız gerektiğini biliyordum. Çirkin de olsa beni sevemeyen birinden ayrılmanın hiçbir kaybı yoktu ama yine de risk almak istemiyordum. Olası bir kalp kırıklığıyla yüzleşmek istemiyordum, bu yüzden ertelemek daha kolaydı. Ama yapamadım. Bu adama fena halde aşık olmuştum ve çok geç olmadan ona sırlarımı anlatmalıyım. Ona umutsuzca aşık olmadan önce.

Oda hareketsizdi ve karanlığa gömülmüştü, uzaktaki şehir sesleri tek yaşam belirtisiydi. En iyisi bu olurdu. Ona hikayeyi anlattığımda yüzünü görmek istemiyordum. Yalnızmışım ve sırlarımı geceyle paylaşıyormuşum gibi davranacaktım.

Kelimeleri söylemeye zorlamadan önce hazırlanmak için iki derin nefes aldım. "İlk kez müdürün odasına gönderildiğimde lise birinci sınıftaydım."

CAMILLA

Geçmiş

"CİDDİ MİSİNİZ SİZ? BU PROJEYİ ÖNÜMÜZDEKİ AYDAN ÖNCE TAMAMLAMAMIZI BEKLEYEMEZSİNİZ. hafta." O kadar sinirlenmiştim ki normalde kendime saklayacağım düşüncelerimi ağızımdan kaçırdım.

Bayan Andrews'un omurgası sertleşti. "Affedersiniz, Bayan Genovese? Tehlikeli bir çizgide yürüyorsunuz."

Talimat kağıdını masama çarptım, etrafımdaki iri gözlü öğrencilerin benim çöküşüme tanıklık ederken ağızlarının açık kaldığından habersizdim. "Bu tam bir saçmalık," diye homurdandım nefesimin altında ama anlaşılan yeterince sessiz değildi.

Muhasebe öğretmenim parmağını kapıya doğru uzattı. "Bu kadar yeter Camilla," diye bağırdı. "Konuyu Müdür Hale ile görüşebilirsiniz. Eminim söyleyeceklerini duymak ister."

Harika. Şimdi cezaya kalacağım ve çalışma listem üzerinde çalışmak için daha da az zamanım olacak.

Defterimi ve tabletimi sırt çantama geri koyarken içimden bir dizi küfür savurdum. Ben iyi çocuktum, baş belası değil. Andrews beni Hale'in ofisine göndererek saçmalamıştı - SAT sınavından bir hafta önce bir proje vermekten bile daha saçmaydı. Başarılı olmamızı istiyorlar mıydı, istemiyorlar mıydı?

Her zaman çok uğraştım, tüm kurallara uydum ve her çemberden atladım, ama son zamanlarda ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kendimi sürekli yenilmiş hissettim. Sanki umutsuzca ihtiyacım olan su, hayat veren maddeyi dudaklarıma ulaştıramadan parmaklarımin arasından akıp duruyordu. Bir koşu bandında koşuyordum ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım, makine daha hızlı gitmeye devam ediyordu. Bir noktada, yetişemez hale geldim.

Bir şeylerin gözden kaçması kaçınılmazdı. O zaman başarısız olurum.

Anlayabildiğim kadarıyla diğer çocuklar benim hissettiğim baskıyı hissetmiyorlardı. Beklentilerden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Notlar ve hedefler yerine arkadaşlıklar ve anılara odaklanarak okulu nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Bir parçam onlar gibi olmak istiyordu ama bunu denersem tüm evimin yıkılacağını biliyordum. Standartlarımı gevşetmeyi her düşündüğümde, toplumsal baskılar kaburgalarımı sıktıkça göğsüm daralıyordu.

İdari ofislere girmeden önce derin bir nefes almaya çalıştım, ancak stresin neden olduğu mengene tutuşu buna izin vermedi. Ciğerlerimin dibinden yakıcı bir acı fişkırdı. Omuzlarım yuvarlandı ama ilerleyişimi durdurmam. Bu his yeni bir şey değildi. Bu kadar gergin olmaya devam edersem yirmi yaşına geldiğimde muhtemelen kalp krizi geçirecektim.

Giada üzüldüğümde bana güler ve sanki o kadar kolaymış gibi sakin olmamı söylerdi. Sanki ben

basitçe başka biri olmak. Her şey mükemmel olmadığında dünyanın başına yıkılacakmış gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben öyle olmak istemiyordum; sadece nasıl farklı olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Normalde, baskıların kontrolünden çıkmamasını sağlamak için dizginleri sıkıca kavıyordum. Tutuşum kayıyordu.

"Bayan Genovese, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu okul sekreteri, masasının üzerine serpiştirilmiş bir sürü resim ve Pomeranian gereçleriyle en iyi kürk bebek annesi övünme haklarını elde etmeye çalışan nazik ve yaşlı bir kadın.

"Bayan Andrews beni Müdür Hale ile konuşmam için gönderdi." Gözlerim hemşire odasının girişinde duran öğrencilere kaydı. Daha küçüklerdi, bu yüzden ne düşündüklerini umursamamam gerekirdi ama umursuyordum. Müdürün odasına gönderilmek, beladan uzak duramayacak kadar aptal ya da duygusal olarak zarar görmüş suçlular içindi.

Kimsenin benim bunlardan biri olduğumu düşünmesini istemedim.

"Oh, işte bu sürpriz oldu." Kalemle çizilmiş kaşları alnındaki altın kemerleri taklit ediyordu. "Şu anda yanında kimse yok, o yüzden içeri girebilirsiniz."

Kaderime doğru yürürken dudaklarım inceldi.

Müdür masasında çalışıyordu. Kapının hemen önünde durdum ve bakışlarını kaldırına kadar sessizce bekledim.

"Camilla, senin için ne yapabilirim?" David Hale ellisine yaklaşmıştı. Formunu koruyordu ve orta yaşlı erkeklere göre çok da çekici sayılmazdı. Öğrencilere karşı sertti ama sevimsiz değildi. Adamın etrafında fazla bulunmamıştım ve bana ismimle seslendiğinde neredeyse şaşırmıştım. Onunla doğrudan konuştuğumdan emin değildim ama belki de müdürün görevi her öğrencisini tanımaktı.

"Bayan Andrews tarafından gönderildim," diye açıkladım, sesim rahatsızlıktan çatlıyordu.

Müdür Hale sandalyesinde arkasına yaslandı, ucuz deri koltuk sessiz odada gıcırdıyordu.

"Anlıyorum.

Neden kapıyı kapatıp gelip bana anlatmıyorsun?"

Dediğini yaptım ve ziyaretçi koltuklarından birine oturdum. Ofisi geniş ama karanlıktı. Panjurlar çoğunlukla kapalıydı, sadece dışarıdaki güneşli günden gelen yumuşak bir ışığın içeri girmesine izin veriyordu. Okulumuz yıllar önce bir kilisenin parçası olarak inşa edilmişti, bu nedenle ofislerde zengin maun paneller vardı. Eskimiş ahşap, okulun eski bölümlerine sinen bir küf kokusu yayıyordu. Bu koku endüstriyel halıların olduğu yerlerde daha da kötüydü ama Hale göreve ilk başladığında bu halıları kaldırmıştı. Loş ışık ve karanlık duvarlar arasında, odayı ısıtmak için çıkırdayan bir şömine olsaydı, ofisi rahat bir çalışma odası olarak hizmet verebilirdi.

"Söylediklerimi söylememem gerektiğini biliyorum ama bu tamamen benim hatam değil," diye başladım. "Sadece çok sinirlendim, ama bunun tek nedeni Bayan Andrews'un çoğumuzun SAT sınavına gireceği önümüzdeki hafta boyunca yapmamız için bize büyük bir proje vermesiydi. PSAT'ta umduğum kadar başarılı olamadım, bu yüzden gelecek yılki final sınavımdan önce pratik yapmak için bu yıl SAT'a girmeye karar verdim. Bunu biliyor ve ona söyledim ama umursamadı. Ulusal Onur Topluluğu hizmet saati zorunluluğunu artırdı ve öğrenci konseyi toplantılarını mathletes ile aynı geceye taşıdı." Kollarımı vurgulamak için salladım ve konuşmam uzadıkça sesim yükseldi. Hayal kırıklıklarımı dile getirmek tüm duyguların yüzeye çıkmasına neden oldu. Atıp tuttuğumu fark ettiğimde ağzımı kapattım ve sandalyemde büzüldüm.

Müdür Hale konuşmadan önce sözlerim havada cansız bir şekilde asılı kaldı. "Anladığım kadarıyla Bayan Andrews'a olan kızgınlığınızı saygısızca ifade etmişsiniz?"

"Evet, ama hayatımızın en önemli sınavlarından birine hazırlanmamıza izin vermek yerine bize bir proje veren oydu. Ben bunu anlamıyorum. Başarısız olmamızı mı istiyor?"

Parmakları önünde dikilmiş, ürkütücü bir sessizlik içinde duruyordu. "Sopasını esirgeyen oğlundan nefret eder, Ama onu seven her zaman azarlar. Atasözleri 13:24." Hale beni izledi, sözlerini anlamam için bana zaman tanıdı.

Nereye varmaya çalışıyordu? Ayet disiplinle ilgiliydi. Sanki beni dövecekmiş gibi konuşuyordu ama okullarda bedensel cezaya izin verilmiyordu. Birden hayal kırıklıklarım eriyip gitti ve dikkatim tamamen önümdeki adama odaklandı.

"Camilla, henüz bir yetişkin değilsin. Sence büyüklerine saygısızlık etmek uygun mu?"

Başımı salladım. "Hayır, efendim."

"Hristiyan inancım sizi cezasız göndermeme izin vermiyor. Davranışlarının devam etmesine izin verirsem sana kötülük etmiş olurum. Ama bundan da öte, mücadele ettiğini görebiliyorum ve yardım etmek istiyorum." Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi. "Bir kalem ve kağıt çıkar."

Tamam, kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Bana en yakın masasında yer açarken dediğini yaptım. "İncil'in gerektirdiği gibi büyüklerime saygı göstereceğim" cümlesini beş yüz kez tekrarlamamı istiyorum."

"Evet, efendim." Sinir bozucu ama yapılabilir.

Koltuğun kenarına kaydım ve masasını kullanarak yazmak için öne doğru eğildim. "Hayır, Camilla. Dizlerinin üzerine çök," diye emretti karanlık sesi.

Kendimi yere bırakmadan önce cilalı beton zemine ve ekose pileli eteğimin altında açıkta kalan dizlerime baktım. Dizlerim itiraz ediyordu ama baskı aşırı derecede hantal değildi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

İlk yüz satır idare edilebilirdi. İkinci yüz satırda el yazım giderek okunaksızlaştı. Üçüncü yüz satırda gözlerim yaşardı. Dördüncü satırda her şeye karşı şiddetli bir öfke duymaya başladım. Kendimi, gördüğü her şeye saldıran yaralı bir hayvan gibi hissediyordum. Son yüzlükte diz kapaklarımdaki deri sanki kemiğe kadar kesilmiş gibi çılgılık attı.

Yirmi dakikalık cezamın tamamı boyunca Müdür Hale masasında oturdu ve tel çerçeveli gözlüklerinin ardından beni izledi. Bitirdiğimde, cam gibi gözlerle ona baktım. Zayıflık göstermekten nefret ediyordum ama her şeyden çok cezamın bitmesi için dua ediyordum.

Onun yerine masasının benim tarafıma geldi ve diğer ziyaretçi koltuğuna oturdu. Onu dikkatle izledim ve niyetini anlamaya çalıştım.

"Söylesene Camilla, bu yükleri paylaşabileceğin biri var mı?"

"Yükler mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Stresin ve endişelerin. Yakın bir arkadaşın ya da erkek arkadaşın olduğunu düşündürecek şekilde başka öğrencilerle takıldığını fark etmedim. Yakın olduğun ve konuşmak için güvendiğin biri var mı?"

Sorusunu düşündüm ve cevabımın hayır olduğunu fark ettiğimde korkunç bir utanç duydum. Sadece bu da değil, cevabımı benden çok önce sezmişti. Ailem iyiydi ama bir bakıma soğuktu. Her zaman daha iyisini yapmam gerektiğini hissederdim, bu da açık iletişimi teşvik eden bir ortam yaratmazdı. Giada sorunlarımı hiç anlamıyordu ve Val daha çocuktu. Kulüplerim ve aktivitelerim aracılığıyla sıradan arkadaşlarım vardı ama akademik uğraşlarla o kadar meşguldüm ki tek bir kişiyle bağ kuramıyordum.

"Pek sayılmaz," diye fısıldadım boğazımdaki yumruyu geçerek.

Bilgece başımı salladı. "Sana yardım edebilirim," dedi göğsümün derinliklerinde hissettiğim yumuşak bir gürlemeyle. Müdür Hale ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elimini onunkine kenetledim ve kendimi kaldırmak için onun yardımını kullandım. Dizlerim o kadar sertti ki öne doğru eğildim ve dik durmak için ellerini kavradım.

"Ah! Özür dilerim." Nefes nefese kaldım.

"Sorun değil Camilla. Seni desteklemek için her zaman burada olacağım."

Sert yüzüne baktım. Kare çenesine ve gergin boynuna. Fark ettiğimden daha güçlüydü ve basit bir müdürden beklediğimden daha fazla güç yayıyordu, sanki dünyayı omuzlarında taşıyabilirmiş gibi.

Bu çok garip bir düşünceydi. Bana ne olduğunu bilmiyordum.

Ellerimi hızla çektim, sonra sırt çantamı aldım. Dizlerim hâlâ ağrıyordu ama güçlerini yeniden kazanmışlardı. "Kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Bir dahaki sefere kendimi daha iyi tutacağımdan emin olabilirsiniz."

"Baskı, kapağı ne kadar sıkı olursa olsun, bir çıkış yolu bulmadan önce ancak bu kadar uzun süre birikebilir. Bunun üstesinden birlikte geleceğiz." Omzuma sıcak bir el koydu. "Daha fazla ders kaçırmadan sınıfına dönmelisin."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim." Az önce ne olduğunu merak ederek ofisinden koşar adımlarla çıktım.

Rahatlama damarlarımda bir adrenalin dalgası yarattı ve sınıfa geri dönerken ayaklarımın üzerinde hafif hissetmemi sağladı. Onun cezasından kurtulduğum için o kadar mutluydum ki Bayan Andrews'un projesi artık o kadar da korkunç görünmüyordu.

Ne garip bir gün.

Sınıftaki yerime geri döndüğümde, öyle olmamasına rağmen tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissettim. Dizlerim kıpkırmızı olmalıydı ama kimse fark etmemiş gibiydi. Kimse bana aldırış bile etmedi. Malzemelerimi çıkarıp başımı öne eğdim, hayatıma devam etmeye ve Müdür Hale ile olan küçük ziyaretimi unutmaya kararlıydım.

SINAVDAN BİR GÜN ÖNCE, ilk derste Müdür Hale'i odasında görmem için bir mesaj aldım. Ne hakkında olduğunu çok iyi biliyordum ve bu bilgi midemi bulandırdı. Eşyalarımı topladım ve boş koridorlardan geçerek okulun önüne doğru yürüdüm.

Sekreteri tekrar selamladım, bana "bu kadar potansiyeli boşa harcaması ne yazık" dercesine attığı pişmanlık dolu bakıştan nefret ediyordum. Onun cehaletine omuz silktim ve Hale'in ofisine doğru ilerledim. Bu kez oturmuş beni bekliyordu, gözlerini kapıya dikmişti.

"Beni mi görmek istediniz?" Şüphelerimin doğru olmadığını umarak masumca sordum. "Kapıyı kapat Camilla." Ağır hayal kırıklığı beni iki santim uzun hissettirdi.

Dediğini yaptım ve ziyaretçi koltuklarına geçmeden ayağa kalkıp tek eliyle beni durdurdu. Haftanın stresi beni uykusuz ve kafeinsiz bırakmıştı. Hale'in yoğun incelemesi ve daha fazla ceza alma ihtimalim ellerimin titremesine ve nefesimin sıkışmasına neden oldu. Bağırarak ve yalvararak, durumumu anlamaya çalışması için ona yalvararak istedim ama bu tür çabaların durumu daha da alevlendireceğini görebiliyordum.

Müdürüm odayı geçti ve yanımda durdu, gözleri kapı çerçevesi ile kitaplık arasına asılmış bir sınıf portresini inceliyor gibiydi. "Bir hafta içinde iki kez. Bu bir davranış kalıbı olduğunu gösterir."

"Hayır, ben-"

Isıran bakışları cevabımı kısa kesti.

"Dün dersi asmışsın. Kampüsten tam bir dönem erken ayrıldın, değil mi?"

Ağzımı açtım ama nefesim kesildi. Cevap vermeden önce zorla yutkunmak zorunda kaldım. "Evet efendim, ama beden eğitimi dersiydi ve SAT yarın. Çalışmak için zamana ihtiyacım vardı. Lütfen anlamaya çalışın," diye yalvardım kararsız bir sesle. Bu yük artık dayanılamayacak kadar

büyüktü. Üzerimde büyük bir yük vardı.

Omuzlarım, ağırlığımdan yıpranmış tek bir ipliğin üzerinde dengede duruyordu.

Çöküşüm çok yakındı.

Sınav bitene kadar dayanabilmek için dua etmişim ama Müdür Hale hesaba katmadığım bir faktördü. Dengemi bozdu ve bir tepenin zirvesinde durduğu yerden fırlayan bir çakıl taşı gibi hızlı bir inişe başladım.

"Benim işim öğrencilerime rehberlik etmek. Doğru yolu izlemelerine yardımcı olmak. Zorlandığınızı fark ettiğimde daha fazla dikkat ettim."

Oh, Tanrım. Onun mikroskobu altındaydım. Tek bir yanlış adımın bile cezasız kalmasına izin vermeyecekti. Ben ne yapmışım? Neden böyle bir incelemeyi hak etmişim? Her zaman doğru olanı yapmak için çok çalıştım. Tanrı neden *beni* cezalandırmak istesin ki?

"Son ziyaretinizin bir şans eseri olduğunu ummuştum ama sorunun sandığımdan daha köklü olduğunu görebiliyorum." Hale, yanardöner mücevher tonlarında işlenmiş kil bir kavanozu eline aldı ve mantar tıpasını üstünden kaldırdı.

Elini içine sokup, içindekilerle birlikte şangır şungur sesler çıkarmasını şaşkınlıkla izledim. Ne yapıyordu acaba? Kavanozun içinde ne vardı? Sıvı değildi ve bir sürü küçük şeye benziyordu ama neydi? Ve neden?

"Çantanı yere bırak," diye emretti birkaç adım önümde dururken. Bana söyleneni yaptım, razı olmamın cezamın hafifletilmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Müdür Hale kavanozun içindekilerden bir avuç aldı ve nesneleri önümdeki küçük bir alana dağıtmaya başladı.

Pirinç. Ayağımın dibine bir avuç pirinç koymuştu. Onları cımbızla falan mı toplamam gerekiyordu? Yeni Çağ'ın sıkıcı cezalandırma yöntemlerinden birini mi bulmuştu?

Bana bir bakış bile atmadan rafa doğru yürüdü. "Diz çök," diye sakın bir şekilde talimat verdi. Ciddi olamayacağından emin bir şekilde yere baktım. "Ne?"

Bir kelimeyi arka arkaya çok fazla söylediğinizde tüm anlamını yitirdiğini hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Yanlış söylüyor olmalıyım diye düşünürsünüz. Bu aslında bir kelime değil, değil mi? *Diz çökmek* kelimesi hakkında aniden böyle hissettim.

Ne kadar konsantre olursam olayım, benden yapmamı istediği şeye bir anlam veremiyordum. Pirinç üzerinde diz çökmek korkunç acı verici olurdu. Yirmi birinci yüzyılda'yık. Çocukların bu tür işkencelere maruz kalmaması gerekiyordu.

Yeterince uyumadığım için sınıfta bayılmış ve çarpık bir kabusun içine mi düşmüştüm? Başka ne açıklaması olabilirdi ki?

Kavanoz sertçe rafa çarptı ve beni şaşkın sersemliğimden uyandırdı. Bakışlarım Müdür Hale'e geri döndü, onun keskin bakışları beni kesip geçti.

"*Diz çök*," diye tısladı sertçe.

Ciğerlerim ağlama isteğiyle çırpınmadan zorlukla nefes alabiliyordum. Tepkimi kontrol altına almak için umutsuzca çabaladım ama kendimi yere bıraktığımda ve dizlerim anında acı içinde çığlık attığında, tüm eziyetim ve gerginliğim beni ele geçirdi.

Sessiz hıçkırıklar bedenimi sarstı.

Olmak istediğim kişi için ağladım. Eskiden olduğum kız için ağladım. Hayal kırıklığı, öfke, korku ve kızgınlık gözyaşları. İçimde bastırdığım her duygu, kızarmış yanaklarımdan aşağı tuzlu damlalar halinde süzüldü.

Tufanı sildiğimde, Hale'in göz hizamda benden önce orada olduğunu fark ettim. Dizlerinin üzerine çökmüş ve sabırla histerimin geçmesini bekliyordu. Dikkatimi çektikten sonra avuçlarını

uzattı. Ellerimi onunkilere koydum, o da iri parmaklarını benimkilere doladı ama ellerimizi

aramızda havada tutulan.

"Çok iyi gidiyorsun Camilla," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. "Acıyor," diye sızlandım.

Tek bir kez başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum ama acının diğer tarafında bir yer bulmanı istiyorum. Mantıkla yönetilen bir yer. Dizlerin ağrıyor ama gerçek bir hasar yok. Bazen vücut basit bir uyarıcıya aşırı tepki verir, örneğin bir tırnak batması ya da küçük bir su toplaması gibi. Her ikisi de vücut için ciddi bir tehdit değildir, ancak sinirler ağrı reseptörlerini tetikleyen yaralanma mesajlarını ateşler. Acıyı kabul etmenin bir yolunu bulmalı, korkulacak bir şey olmadığını, çünkü sinyalin yanlış ateşlendiğini anlamalı ve çalmayı kesmeyen ama gerçek bir amacı olmayan sinir bozucu bir araba alarmı gibi acıyı görmezden gelmelisiniz. Bunu yapabilir misin?" Sözleri anlamlıydı ve bana yardım etme konusunda o kadar içten konuşuyordu ki, umutsuzca onu memnun etmek istedim.

"Bilmiyorum ama deneyebilirim."

"Aferin kızıma. Gözlerini benden ayırma ve ellerimizin değdiği yere odaklan. Elimin sıcaklığını ve parmaklarını sıkarken hissettiğin baskıyı hisset." Önce bir elini, sonra diğerini nazikçe sıktı ve dakikalarca hipnotize edici bir ritimle ileri geri gidip geldi. "Hayatında her zaman acı olacak Camilla. Stres, kalp ağrısı ve endişe. Bu zorlukların üstesinden gelmenin yollarını bulmalı ve acının bazen iyi olabileceğini kabul etmeliyiz. Odaklanmamıza yardımcı olur. Büyümemize yardımcı olur."

Ne kadar zaman geçtiğini unutmuştum. Acı algılarımı çarpıttığında bunu söylemek imkansızdı.

Kendimi acıdan ayırmaya çalışarak onun sözlerine ve dokunuşuna odaklandım. Rahatsızlıktan saklanmak istiyordum ama aynı zamanda onu memnun etmek de istiyordum. Çabalarım o kadar olağanüstüydü ki, aniden ayağa kalkıp beni bir çocuk gibi kollarına aldığında uyuşmanın eşiğine gelmişim.

"Güzel, tatlı kız. Çok iyi iş çıkardın." Beni sandalyelerden birine oturttu, sonra da cildimdeki pirinç tanelerini nazikçe sildi.

Dizlerimin üzerinden kaldırılmamın yarattığı ani basınç boşalması sinir sistemimi kaosa sürükledi. Önce bacaklarımda bir acı dalgası oluştu ama hemen ardından aynı şiddette bir coşku dalgası ciğerlerimden nefesimi çaldı. Sanki damarlarımdan sıvı bir rahatlama akıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve bana çılgın bir enerji seli enjekte ediyordu.

Ergenlik dönemine girdiğimde her ay migrenim tutardı. Ağrı beni sakat bırakırdı. En ufak bir ses ya da ışık bile kafatasıma bir buz kıracağı gibi saplanırdı. Birkaç saat sonra bu nöbet geçerdi ve ben sadece kaygılarımın hafiflemediğini, aynı zamanda kendimi harika hissettiğimi fark ederdim. Sanki vücudum daha önce yaşadığım acıyı dengelemek için bir endorfin seli salgılamıştı.

Hale'in ofisinde de aynı duyguyu yaşadım.

Yeniden yaratılmışım. Tamamen şarj olmuşum ve her şeyin üstesinden gelebilecek durumdaydım.

Başparmağının nasırlı yüzeyi yanaklarımı kaplayan nemi sildi. "Sınıfa dönmeden önce temizlenmek isteyebilirsin." Sesi şaşırtıcı derecede neşeliydi, sanki aramızda geçenler bir bahar yağmuru kadar doğaldı.

Nutkum tutulmuştu. Şaşkına dönmüştüm.

Hayal edebileceğim en yoğun doğal kafayı keşfetmişim. Başa çıkma mekanizmalarının kutsal kâsesi. Vermek istediği daha geniş kapsamlı mesajı da anlamışım, ama tüm bunları sindiremeyecek kadar bitkin düşmüştüm. Önümüzdeki haftalarda anlayacaktım ama o anda keşfettiğim şey beni büyülemişti.

İlk yılının geri kalanı boyunca Hale beni periyodik olarak ofisine çağırırdı. Her zaman korkularıma aşırı odaklanmaya başladığım zamanı tahmin eder ve beni o tehlikeli zirvelerden aşağı indirirdi. Teknikleri çeşitliydi. Her biri, o tatlı coşku dolu an gelene kadar çok içerlediğim bir meydan okumaydı.

Acı sona erdikten sonra salınım bedenimi elektriklendirdi. Sonraki günler boyunca havada süzıldüm.

Birkaç kez aileme söylemeyi düşündüm. Yaptığı şeyin profesyonel olmadığı ve hatta muhtemelen yasadışı olduğunun farkındaydım. İstesem ağzımı açıp onu ihbar ederek onu durdurabilirdim ama bu benim en büyük utancımın kaynağıydı.

Durmasını istemedim.

Acıyı da en az etkileri kadar sevmeye başlamıştım. Bazen kendi suçluluk duygum beni onun ofisine düşürecek kadar yaralıyordu. Bir korku filmindeki berbat bir karnaval yolculuğu gibi, olumsuz duygularım acı ihtiyacımı besliyor, bu da daha fazla olumsuz duygu yaratıyordu.

Sağlıksız olabilirdi ama benim için işe yarıyordu. Ta ki bir gün okula vardığımızda Müdür Hale'in gittiğini öğrenene kadar. Güya eyalet dışından inanılmaz bir iş teklifi almış ve hemen ayrılması istenmişti.

Ne yaptığımı bildiğimden, özel ders alan tek kişinin ben olduğumdan ve bu haberin yayıldığından şüpheleniyordum. Sebebi ne olursa olsun, Müdür Hale gitmişti ve ben bir daha asla eskisi gibi olamadım.

KÜÇÜK BİR ÇOCUKKEN NONA'NIN YANINDA KALDIĞIM BİR GÜN, YEPYENİ BİR KAYKAY BULDUM. dolabında saklıyordu. Doğum gününe sadece bir hafta kalmıştı ve tahtanın benim için olduğunu biliyordum. Bütün hafta hediye bekleyerek havada süzıldüm. Gün gelip de Nona'dan gelen hediye açtığımda, yeni bir Lego setiyle karşılaşmak beni şaşkına çevirdi. Kaykayın bana ait olduğundan emindim ama her nasılsa Nona'nın tek torunu olmadığını unutmuştum.

Camilla'nın anlattıklarını dinlerken aynı şaşkınlık hissi beni de sardı. Anlattıkları tamamen beklenmedik şeylerdi. Geçmişinde bir tür travma olduğunu biliyordum ve kendi şüpheli sonuçlarımı bir araya getirmiştım, ancak hiçbir gerçeğe yakın bile değildi.

Kontrolden çıkmış bir baskınlık/itaatkârlık ilişkisi içinde değildi. Aslında, uğradığı istismarın cinsel bir yönü bile yokmuş gibi görünüyordu. En azından şimdiye kadar anlattığı kadarıyla. Müdürü ona sorunlarıyla başa çıkmak için acıyı kullanmayı öğretmişti. Onu sömürmüştü.

Kulüpte her türlü fiziksel rahatsızlıktan zevk alan çok sayıda kadınla tanışmıştım ama bu nedense farklı görünüyordu. Daha çarpık ve tedirgin edici. O kadınlara tercihlerini hiç sormamıştım ama Camilla'nın geçmişini bilmek oyunumuzda acının kullanımı hakkındaki hislerimi kesinlikle değiştirdi.

Daha çocukken acı çekmeye şartlanmış, hatta buna alışdırılmıştı. Adam bir yırtıcıydı. Durumun böyle olduğunun farkında mıydı? Niyetinin tamamen bencilce olduğundan hiç şüphem yoktu. Ona cinsel olarak dokunmamış olabilirdi, ama eve gidip ona yaptıklarını hayal ettiğinde kafayı yiyeceğine bahse girerim.

Sapık herif.

David Hale'in günleri sayılıydı.

"Ne düşünüyorsun?" Camilla fısıltıyla sordu.

Hikâyesinin sonuçlarını özümserken sessiz kalmıştım ve sessizliğimi bir endişe nedeni olarak algıladığını söyleyebilirdim. Sanki başına gelenleri duymak onu daha az düşünmeme neden olacaktı gibi. Daha fazla yanılmış olamazdı.

"Ben de tam senin ne kadar güçlü olduğunu düşünüyordum. Buna katlanmak zorunda kalman beni hasta ediyor." Yüzümü ona döndüm ve göğsüme sıkıca sarılıp dudaklarımı alnına bastırdım.

"Dışarıda çok daha kötü şeyler var. Çocukken annenizi kaybettiniz. Bazı çocuklar akla hayale gelmeyecek koşullara maruz kalıyor. Benim durumum ideal değildi ama kendimi şanslı sayıyorum."

Onu bu kadar özel yapan da tam olarak bu tavrıydı.

Peki ben ne yapmıştım? Ona şaplak attım. Ona dokuz kuyruklu kediyi kullandım. Tıpkı o piç

gibi ona acı ektirmiştim ve kendimi tam bir bok gibi hissediyordum. "Beni hiç affedebilecek misin?"

Yüzüme bakmak için direncimi kırarak geri çekildi. "Seni ne için affedeyim?"

Yaptıklarımı kelimelere dökmek kendimden nefret etmeme neden oldu. "Seni incittiğim için. O *adamin* sana yaptığı şeyler için. Eğer bir fikrim olsaydı..."

"Hayır, nononono." Başını çılgınca salladı ve yatakta kıvrandı. "İşte tam da bu yüzden sana söylemek istemedim." Yatağın yanında volta atmaya başladı. "Evet, bir şeyler yaşadım. Evet, bu beni değiştirdi ama bu ille de kötü bir şey değil. Kim olduğumu kabullenmem ve diğer kadınlardan farklı zevklerim olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Sence kulübe ilk başta neden gittim? Yıllarca normal cinsel istekleri olan normal bir kız olmaya çalıştım ama ben böyle biri değilim. Yaşadığım hiçbir cinsel ilişki beni senin gibi tahrik etmeye yaklaşmadı. Acı çekme arzum kötü bir durumdan kaynaklanmış olabilir, ama yine de benim bir parçam. Başıma gelenler için kendini kötü hissediyorsun diye beni zevkten mahrum edemezsin. Ben artık buyum. Eğer bunu kabul edemiyorsanız, o zaman gitmeme izin vermelisiniz çünkü ben değişmiyorum."

Kızgın gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü anlamak için karanlıkta onu görmeme gerek yoktu. Yatağın kenarına doğru kaydım ve elini tutarak onu kucağıma çektim.

"Haklısın," diye itiraf ettim, yanaklarındaki nemi silerek. "Kesinlikle haklısın ve ben senin olduğun kişiden başkası olmanı istemiyorum."

"Böyle düşünmenize sevindim ama bu benim sorumu yanıtlamıyor." Çok fazla belirsizlik.

Çok fazla kalp kırıklığı.

Neler yaşadığını öğrendikten sonra ona daha fazla acı çektirebilir miydim? Arzularının sebebinin öğrendikten sonra? Ona istediğini veremezsem, bu onu travması yüzünden reddetmekle aynı şey değil miydi? Benim de kendi sorunlarım vardı. Ben kim oluyordum da onu reddediyordum? Pürüzsüz teninin ellerimden kızardığını görmek hoşuma gitmişti. Bu eylemden hâlâ zevk alıyordum ama şimdi Camilla'yı olduğu gibi kabul edemezsem bu zevk suçluluk duygusuyla el ele gidecekti.

Acıdan zevk alıyordu ve bunda utanılacak bir şey yoktu. Bu arzunun ortaya çıkma nedenini değiştiremezdi, tıpkı benim annemin ölümünün bana kontrol sorunları yaşatmasına engel olamadığım gibi. Hepimiz bir dereceye kadar içinde bulunduğumuz koşulların ürünüydük.

"Sınırlarınız var mı - yaptığı ve şu anda sizi üzecek şeyler?" Eğer bu adımı atacaksam, daha fazla zarar vermediğimi bilmem gerekiyordu.

Başını bir parça eğdi ve içinde bulunduğu durumdan dolayı utanç duyduğunu düşünmekten nefret ettim.

"Hiç sanmıyorum. Diz çökmek onun en çok tercih ettiği yöntemdi, bu yüzden anıları canlandıran şey de bu. Ama bu yüzden seninle dizlerimin üzerinde birlikte olmak istedim. Bu hareketin bana onun yerine seni düşündürmesini istiyorum."

Bu mantıklıydı ve aslında rolümü terapötik olarak görmeme yardımcı oldu. Onunla olan ilişkisini işlevsizlikten çıkarıp iki insan arasındaki sağlıklı bir zevk alışverişinin parçası haline getirmeye yardımcı olabilirdim. Alternatiften çok daha iyi görünüyordu. Onu uzaklara gönderip, arzularını sağlıklı bir şekilde kullanmak isteyen bir hıyar tarafından istismar edilmesi riskini almamın hiçbir yolu yoktu. Camilla benimdi ve ona istediğini, onun için iyi olacak şekilde verecektim.

"Bana karşı açık olursanız, sınırlarımı aşmaktan endişe etmem, size istediğinizi vermemem için bir neden göremiyorum."

Göğsü rahatlamayla titredi ve kollarını boynuma sıkıca dolayarak sarıldı. "Teşekkür ederim, Filip."

Elimle başını kavradım ve o uzaklaşana kadar parmaklarımı uzun saçlarında gezdirdim.

"Sanırım bir gece için yeterince heyecan yaşadık. Yarın biraz dinlendikten sonra işlerin bizi nereye götüreceğine bakabiliriz."

Yatağa geri döndük, bedenim onunkine sımsıkı sarılmıştı. Biriyle yatma alışkanlığım yoktu, bu yüzden fazla dinlenebileceğimden emin değildim, özellikle de tüm öğrendiklerimden sonra. Şaşırtıcı bir şekilde, Camilla'nın güvenle yanımda olması endişelerimi hafifletti ve onun uykuya dalmış hali benimkine sarılınca çabucak uykuya daldım. Benimle güvende hissettiğini bilmek kalbimi ferahlattı. Yanımda uyuyacak kadar güvende ve sırlarını bana açacak kadar güvende.

Açtığımız bu yeni yol ürkütücü olabilirdi ama onun benim hayatımdaki rolünün, benim onunkindeki yerim kadar önemli olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım.

Ertesi akşam Camilla'yı evinden aldım ve birlikte kulübe gittik. İkimizden de yayılan gergin enerjiyi inkâr etmek mümkün değildi. Matteo ile bir toplantı için erken ayrılmak zorunda kaldıktan sonra günü ayrı geçirmiştik. Camilla çok yorgundu ve ben ona bir not bırakıp dairesinden çıktığımda huzur içinde uyuyordu.

Camilla,

Sekizde gelip seni kulübe götüreceğim. İlk gecemizdeki siyah elbiseyi giy. Altına bir şey giyme.

Sevgil

er,

Filip

Gün boyunca ona birkaç kez mesaj atmayı düşündüm ama zorba görünmek istemedim. Sürekli aklımda olduğu hakkında bir fikri olsaydı, muhtemelen bu yolculuğa çıkmayı tekrar düşünürdü. Her karşılaşmada, onun hakkında edindiğim her bilgi kırıntısında, o benim daha da kökleşmiş bir parçam haline geldi.

Huzursuz düşüncelerim ancak onu tekrar görüş alanıma aldığımda sakinleşti. Yine de elbisesinin altında çıplak olduğunu bilmek beni yepyeni bir işkenceye maruz bıraktı. Dairesinin girişinde onu kirletmemek için tüm irademi kullandım.

Zarif, duygusallığın fiziksel olarak vücut bulmuş haliydi. Kraliyet ailesi gibi muamele görmeyi hak ediyordu ama menüde bu yoktu. Bu gece birbirimize hâlâ karanlık arzularımızı tatmin edebileceğimizi kanıtlamakla ilgiliydi. Artık tüm kartlarımız masada olduğuna göre, suçluluk duygusuna kapılmadan ona istediğini verip veremeyeceğimi görecektik.

Bonus olarak, biz geldiğimizde Dante lobide oyalanıyordu. Camilla'yı yanımda görünce yüzünün sertleştiğini görmekten büyük zevk aldım, elim sahiplenici bir şekilde sırtının alt kısmında duruyordu.

Bu doğru, sik kafalı. Kızımı ellerine almak istediğini biliyorum, ama bu olmayacak.

Benim bölgeye girmediğini iddia ediyordu ama ben bunu içimde hissediyordum. Çabalarının sadece arkadaşlığın bir uzantısı ya da bir kulüp sahibinin saygılı nezaketi olduğuna onu ikna etmiş olabilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Camilla'yı istiyordu. Yakında geri adım atmazsa, işler tehlikeli bir boyuta tırmanacaktı.

Dante ikimizi de sıcak bir şekilde karşıladı, ama onu kıskançlığını sezecek kadar uzun zamandır tanıyordum. Camilla'ya kulübün onun ilgi alanlarının gerekli bir parçası olup olmadığını ya da ilişkimizin kendi yatak odalarımızın mahremiyetinde tamamen tatmin edici olup olamayacağını sormam gerekecekti. Artık onu bulduğuma göre, kulübün kendisi benim için özel bir ilgi taşımıyordu. Mümkünse Dante'nin açgözlü arzularından uzak durmak istiyordum.

Evde erişemediğimiz tek şeyi kulüpte başarabiliyorduk, o da diğer insanların

dahil olmak. Bu onun istediği bir şey miydi? Başkalarını izlemekten hoşlanıyor gibi görünüyordu ama görülme ihtimalinden çekiniyordu.

Ani bir merak kök saldı.

Odama giderken yoldan saptım ve onu toplantı odasına götürdüm. Henüz gecenin erken saatleriydi. Cinsel kaçamaklar çok azdı ve oda kalabalıktan uzaktı. Camilla'yı yan duvar boyunca uzanan karanlık bir yere götürdüm. Gözlerinde ihtiyatlı bir merakla odaya baktı.

Kendimi doğrudan onun önünde konumlandırımdı, görüş alanının çoğunu gizledim. "Acıdan hoşlandığını biliyoruz ama başka ne gibi ilgi alanların var?" Ellerimle onun küçük belini kavradım ve başparmaklarım göğüslerinin alt tarafına değene kadar yukarı doğru kaydım. "Eğer başkalarının önünde becerilmeyi umuyorsan, buna tam olarak rıza gösterebileceğimden emin değilim. Başkalarının benim olanı görmesi fikri hoşuma gitmiyor."

Bakışları benden uzaklaşıp odayı taradı ve boynundaki nabız noktası titredi. "Diğer insanları görmeyi seviyorum ama başkalarının beni görmesini istediğimden emin değilim."

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Bir elimi aramızdan geçirip kısa elbisesinin eteklerine götürdüm. "Ama ya sana dokunursam... buraya?" Elim bacaklarının arasındaki sıcaklığı aradı ve iki parmağımı narin sinir demetinin her iki yanındaki yarığı boyunca kaydırıldı. "Yakınlarda olmalarına rağmen kimse göremez. Yakalanabileceğimizi bilmek biraz tehlike yaratıyor."

Parmaklarım hızla Camilla'nın uyarılmışlığıyla kaplandı.

Göğsü dışarı doğru bastırdı ve nefes alış verişini düzensizleştirdi. Kızım teşhirci değildi ama macera heyecanını seviyordu. Bu kesinlikle işime yarayabilirdi.

Aletim pantolonumun fermuarına öfkeyle bastırana kadar onunla oynadım ve gözleri seyirciyle birlikte gelebileceği korkusuyla genişledi.

Memnun bir gülümsemeyle elimi yavaşça çektim. "Hadi seni odamıza götürelim."

Yalnız kaldığımızda, elbisesini vücudundan aşağı sıyırdım ve yatağa uzanmasını söyledim. Ellerini iki köşeye kelepçeleterek sabitledim, sonra da ayak bileklerini, dizleri bükülü bir şekilde, bana güzelce açık olacak şekilde ayırma çubuğuna bağladım. Pozisyonunu aldığı anda, kulüpteki ilk gecemizden sonra satın aldığım bir şeyi aramak için çekmecelere gittim - zarif bir altın zincirle birbirine bağlanmış zarif bir altın meme ucu kelepçesi seti.

"Bence bunlar hoşuna gidecek." Sesim arzusun verdiği gerginlikten boğuklaşmıştı.

Göğüs uçlarının heyecandan çakıllaşmasını severek kelepçeleri gösterdim. Bir kelepçeyi sarkıttım, soğuk metalin bir göğsünün üzerinden diğerine geçmesine izin verdim ve tüyleri diken diken oldu. Beklentiyle nefessiz kalana kadar bekledim ve kelepçeyi dik meme ucunun üzerine sabitleyerek tepkilerini yuttum.

"Ah, Tanrım," diye haykırdı nefes nefese, vücudu bu hissiyata uyum sağlamak için kıpırdanıp kıvrılırken. Gözleri dalgalanarak kapandı ama dudakları köşelerden yukarı doğru çekildi.

İkinci kelepçeyi taktım ve Camilla'nın gırtlaktan gelen iniltisiyle ödüllendirildim.

"Onaylayacağını düşünmüştüm." Sikimi çıkarıp onu unutulana kadar becerme dürtüsüne direnerek geri çekildim ve acının yerleşmesi için zaman tanıyarak kıyafetlerimi yavaşça çıkardım.

Onun kıvranmaya devam etmesini ve yeni bir hisle nefes almasını izlerken, geçmişi hakkında öğrendiklerime rağmen çektiği acıdan hiç de rahatsız olmadığımı keşfettim. Camilla tartışmasız bir şekilde kendi elementindeydi. Gelişiyor, ona yaptığım her şeyden zevk alıyordu ve ben de kalbimin memnuniyetten başka bir şeyle dolmadığını fark ettim. Yaptığımız şeyde çirkin ya da iğrenç hiçbir şey yoktu. İhtiyaçları mükemmel bir şekilde örtüşen iki kişiydik. Benim mutlak kontrole, onun da vücuduna şarkı söyletecek birine ihtiyacı vardı. Hayatımda Camilla'yı her gün coşkunun zirvesine çıkarmaktan başka bir şey yapmazsam mutlu bir adam olarak ölebilirdim. Onun her salınımına sahip

olurdum. Nefes nefese inlemelerini yönetir ve gırtlaktan gelen yakarışlarını açlıkla tüketirdim.

Dizlerini içe doğru çekerek bacaklarını, karnında giderek artan ağrıyı hafifletecek kadar bir araya getirmeye çalıştı.

"Ne oldu, küçük savaşçı. Daha fazlasına ihtiyaın var mı?" Yatağın zerine sürünerek yüzümü onun damlayan merkezine birkaç santim yaklaştırdım.

Yakınlığımı hissedince davetkâr bir tavırla kalçalarını araladı ve ihtiyaçla inledi. Ona merhamet ederek, yarığının uzunluğunu yaladım, sonra dilimi şişmiş klitorisinin etrafında dolaştırdım. Dilimle dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, altın zinciri ekiştirene kadar elimin yukarı uzandığını fark etmedi. Sert değil, sadece büzülmüş meme uçlarına bir sarsıntı gönderecek kadar.

Camilla haykırdı, vücudu titriyordu.

abalarımı yavaşlattım, yavaşça bir kez yaladım, sonra birkaç küçük dokunuş yaptım, hareketlerimi onu çok fazla zorlamayacak kadar hafif ve düzensiz tuttum.

"Filip, *lütfen*. Daha fazlasına ihtiyaım var."

Dişlerimi amının narin dudaklarında gezdirdim, etini usulca dişledim. "Neye ihtiyaın olduğuna ben karar veririm. şu anda oynarken eğleniyorum." Göbek deliğinin altındaki çukuru öptüm, sonra kalça kemiğini ısırdım ve yavaşça vücudunda yukarı doğru ilerledim.

Tamamen hizalandığımızda, sikim girişinde ve gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, içine bastırdım. Zaten yeterince kez sınıra yaklaştırılmıştı, o yüzden doğrudan içeri kaydım ve kendimi kabzaya kadar kılıfladım.

"ok hazırsın. Çok ıslak ve sıkı," diye tısladım, vücudum gerginlikten gerilmişti. "Sen lanet olası bir ryasın, Camilla." Bakışlarını kendi bakışlarımla esir aldım, ona benimle kalmasını emrettim. Bana zevkinin derinliğini göstermesini. Bana her şeyini vermesini.

Dudaklarımı boynuna indirmeden önce yavaş yavaş ritmimi artırarak içinde hareket etmeye başladım. Öptüm ve ısırdım, hassas nabız noktasına doğru ilerledim, sonra zinciri dişlerimin arasına alacak kadar alalana kadar göğsüne doğru ilerledim. Sinsi bir bakışla ona baktım. Güzel yüzünde tanıma belirdiğinde, itişlerimi cezalandırıcı bir hıza çıkarırken meme uçlarına sabit bir gerilim çekmek için başımı kaldırdım. Vuruşlarımdan dolayı sallanan gğsleri, kafası yatağa çarpana ve boğazından vahşi bir çığlık çıkana kadar parıldayan kelepçeleri defalarca çekiştirdi. İçinden şiddetli bir salıverme patladı ve beni de uçurumun kenarına fırlattı. Ele geçirdiği amcığı beni zevkten kr olacağımı düşünene kadar sıktı. Sadece fiziksel değil, aynı zamanda bunu ona yaptığımın bilgisi. Tüm çekingenliğini yitirip kendini tamamen teslim edene kadar onu arzuyla ıldırıttım. Bana göre bundan daha büyük bir tatmin olamazdı.

Son salıverme dalgaları bir damlaya kadar hafiflediğinde, vücudumu Camilla'nın hizasına indirdim, yüzüm onunkinden bir nefes uzaktaydı. Ne yaptığımı fazla düşünmeden dudaklarımı şefkatle aşağı indirdim. Gözlerim kapandı ve göğsümü dolduran duyguların kabarmasıyla ona bir öpücük verdim. Yavaş ve şehvetli ama ateşli bir pckt. Onu nasıl söyleyeceğimi bilmediğim tüm kelimelerle öptüm. Hayranlığımı ve saygımı. Bağlılığım ve sadakatim.

Öpücük bir yemindi. Son nefesime kadar tutacağım bir yemin.

Dudaklarımı onunkilerden çektiğimde gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Mesajım alınmıştı. Camilla, yollarımız ilk keşiştiğinde hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. İki gezegenin çarpışması gibi, filizlenen ilişkimiz ağırlık merkezimi değiştirdi ve önceliklerim artık kendi etrafımda dönmüyordu. nemli olan tek şey Camilla'ydı. Ona rehberlik etmek, onu desteklemek, onu korumak ve mümkün olan her şekilde onu benim yapmak.

Hayatım artık bana ait değildi ve bu ihtimal beni bir kez olsun korkutmadı çünkü onun benim olması gerektiğini iliklerime kadar biliyordum.

DEN'DEKİ İLK GECEMİZDE FILIP'IN ŞARTLARINI KABUL ETTİĞİM ANDAN İTİBAREN dırdırcı bir belirsizlik hissi. Her gün aç bir akbaba gibi bilinçaltımı kemiriyor, kararlarımı gagalıyor ve anlaşılmamızı yaparak doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oluyordu. Haftalar boyunca şüpheler peşimi bırakmadı ama öpücüğüyle her şey değişti.

Duygularla dolu değerli bir öpücük.

O gece olan her şey kararlılığımı güçlendirdi, ama son engelimi de ipeği kesen bir bıçak gibi parçalayan öpücük oldu. Filip çıplak bedenimi daha önce de görmüştü ama o ana kadar tamamen çıplak olmamıştım.

Kalbim, onun baş harfleri dokunun derinliklerine kazınmış bir şekilde -çiğ ve savunmasız- açığa çıkmıştı. Onu hayatımdan silmek mümkün olmayacaktı.

O her zaman benim bir parçam olacaktı.

Beni eve bıraktıktan sonra yatağıma uzandım ve olan biten her şeyin tadını çıkardım, güçlendirdiğimiz bağı keyfini çıkardım ve beni ele geçiren garip yeni kesinlik duygusunun tadını çıkardım. Bizi nelerin beklediğini bilmiyor olabilirdim ama önümüzde güzel şeyler olduğundan emindim. İhtiyaçlarıma saygı duyacağını gösterdiğine ve farklılıklarımızı aşma yeteneğimizi kanıtladığıma göre, onun benim geleceğim olduğuna güveniyordum.

Gecenin sonunda keyfim o kadar yerindeydi ki ertesi sabah ailemle birlikte kiliseye gitmek için alarmımı erkene kurdum. Yola çıktığımı söylemek için telefon ettiğimde annem son derece memnun oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, olumlu bakış açım o kadar yaygındı ki, gezintinin bir angarya gibi hissettirmesini engelledi. Ailemle güzel bir ziyaret gerçekleştirdim ve Filip'e kafayı takmaktan kendimi alıkoydum. Sonuç olarak, gün başarılı geçti.

O akşam Filip'e eve geldiğimi bildirmek için mesaj attım. Güvenliğimi sağlama sözüne sadık kalmış, gözünü benden hiç ayırmamıştı. Ailemin evine yapılacak bir yolculuğun pek tehlikeli olmayacağı konusunda anlaşmıştık ama her yolculuğun başında ve sonunda ona mesaj atmamı istedi. Kartel meselesi çözülmemişti, bu yüzden hiçbir şeyi hafife almıyorduk.

Ben: Eve geldim.

Filip: Haber verdiğin için teşekkürler. Ziyaretin iyi geçti mi? Ben: Evet, ama evde olduğum için mutluyum.

Filip: Keşke seninle orada olsaydım. Matteo'nun bugün Hamptons'ta bana ihtiyacı vardı, bu yüzden şehirden ayrılmak zorunda kaldım. Yarın iş dışında bir planın var mı?

Kalbim kaburgalarıma çarparak dans etti. Keşke o da burada benimle olsaydı.

Ben: Hayır, sadece çalış.

Filip: Öğle yemeği için dışarı çıkacak mısın? Ben: Hayır, öğle yemeğini yanımda götüreceğim.

Filip: Güzel. Fikrini değiştirirsen bana haber ver, seninle gelmesi için birini göndereyim. Ben: Yapacağım. ♥

Salı sabahına kadar burada olacağım. Şehre döndüğümde benimle akşam yemeği yer misin?

Titreyen kalp atışlarım yerini karnımda taştan bir sıcaklığa bıraktı. Filip'le kulüpte geçirdiğim zamana bayılıyordum ama akşam yemeği ve sohbet de bir o kadar iştah açıcıydı.

Ben: Çok isterim.

Kulağa hoş geliyor. Yarın görüşürüz. İyi geceler,

Filip.

Tatlı rüyalar. Biraz dinlen. Buna ihtiyacın olacak.

Yüzümdeki sırıtış kraliçeleri bile kıskandırırды.

Telefonumu bir kenara bırakıp okumaya geri dönmeye çalıştım ama Filip'le geçireceğim akşamın dikkat dağıtıcı ihtimali yüzünden konsantre olmakta zorlandım. İlişkimize olan inancım iyi bir şeydi çünkü tam bir gidiciydim.

DONALD BENİ ASLA RESMEN KOVMADI, bu yüzden Pazartesi günü işe hafta sonu cilaladığım güncellenmiş bir özgeçmişle gittim. Öğle yemeği saatimi profesyoneller için iş sitelerini kontrol ederek ve yeni fırsatlar arayarak geçirmeyi planladım.

Donald'ın tüm grubumuzun önünde birkaç ekip üyesini azarladığı rahatsız edici bir yönetim toplantısı dışında, sabah olaysız geçti. Saat on bir buçuk civarında veznedarlardan biri ziyaretçim olduğunu haber vermek için kafasını içeri uzattı. Orta yaşlı kadın mesajı iletirken kaşlarını salladı ve beni güldürdü.

Filip şehre erken dönmüş ve beni yemeğe götürmek istemiş olmalıydı. İşimi gücümü bırakıp aceleyle lobiye yöneldim, kısa sürede her düşüncemi ele geçiren adamı göreceğim için heyecanlıydim. İşlem bankosunun arkasından çıktığımda beni bekleyen kişi Filip değildi.

"Dante, bu bir sürpriz." Beklenmedik konuğumu selamlarken gülümsemem duraksadı.

Burada ne işi vardı? Biri onu tanıyacak mıydı? Kulübe katılana kadar kim olduğunu bilmiyordum ama beni mahvetmek için tek gereken yanlış bir kişinin bizi birlikte görmesiydi. Onu oradan çıkarmalıydim.

"Tesadüfen yakınlardaydım ve öğle yemeği yemek isteyip istemediğine bakmaya karar verdim." İnanılmaz derecede yakışıklıydı ve bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ona kaba davranmaktan nefret ediyordum ama mesleği ve Filip'in ondan uzak durmam konusundaki uyarısı arasında ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Öğle yemeğine kadar çalışacaktım. Keşke bilseydim."

Dante'nin kaşları birbirine yaklaştı ve bir adım daha yaklaştı. "Bu oldukça önemli. Hızlı bir öğle yemeği için zaman ayırmanızın bir yolu var mı?"

Sikeyim. Amına koyayım.

"Evet, tamam. Eşyalarımı alayım, sonra gidebiliriz." Ona sıkı bir gülümseme verdim ve aceleyle ofisime döndüm.

Konuşacak önemli bir şeyi varmış gibi konuşuyordu. Ne olduğunu anlayamadım. Filip, Dante'nin burada olduğunu bilse çok sinirlenirdi. Hiçbir şey söylememek daha kolay olurdu ama öğle yemeğine çıkarsam ona haber vereceğime söz vermiştim. Ona karşı tamamen şeffaf olmak istedim. Eğer

Bir ilişki için sağlam bir temele sahip olacaksak, birbirimize karşı dürüst olmamız gerekirdi.

Telefonumu çantama atıp lobiye dönmeden önce ona kısa bir mesaj attım.

Ben: Lütfen üzülme. Dante'nin benimle konuşmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden birlikte hızlı bir öğle yemeği yiyoruz.

Bilmesine izin verecek kadar ona güveniyordum. Umarım o da bana çıldırmayacak kadar güvenirdi.

Bankanın hemen aşağısında bir kafe önerdim. Yürürken yaptığımız sohbet rahattı ve bana ne konuşmak istediği hakkında hiçbir fikir vermedi. Tezgâhta sipariş verdik, sonra da köşede bir masa bulduk.

Gizliliğe özen göstererek eğildim ve sessizce konuştum. "Peki bütün bunlar ne demek oluyor? Her şey yolunda mı?"

Dante sandalyesini bana birkaç santim daha yaklaştırdı, sonra ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Öylece oturup incinmeni izleyemem. Filip'e bağlandığını görüyorum ve onun kalbini kıracağını biliyorum... ya da daha kötüsünü." Dudakları ince bir çizgi halinde düzleşti, neşeli kulüp sahibinin tüm izleri sert açılarının ve uğursuz bir bakışın altına gömüldü.

"Filip senin arkadaşın. Eminim onun hakkında bu kadar kötü düşünmüyorsundur."

"Onu uzun zamandır tanıyor olmam yaptığı şeylere katıldığım anlamına gelmez. Kadınlara nasıl davrandığını gördüm Camilla ve senin de buna kurban gitmeni istemiyorum." Elini benimkinin üzerine koydu, nazikçe sıkması güven verici olmalıydı, ama dokunuşunda sadece rahatsızlık buldum.

Elimi onunkinden çektim. "Uyarının iyi bir yerden geldiğini biliyorum ama Filip'le olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Yıldırım hızıyla elini masaya vurdu. "Hayır, onun neler yapabileceğini anlamıyorsun." Dante öfkeli bakışlarını kaldırıp onun patlamasından dolayı yüzümde oluşan sıkıntıyı görünce elleri teslimiyetle havaya kalktı. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Sadece onun ve *ailesinin* insanlara neler yapabileceğini gördüm. Kendi eylemlerinin sonuçlarını kabul etmektense bir çocuğu dünyaya ebeveynsiz gönderirler. Sen de o dünyanın bir ürünü olabilirsin ama aynı kötülük senin içinde yaşamıyor. Sen bir canavar değilsin ve o dehşetin sana dokunmasını istemiyorum."

Mafya Dante'yi bir şekilde incitmiş miydi? Kininin kişisel olduğu hissine kapıldım ama o dünyadan bu kadar nefret ediyorsa neden Filip ile arkadaş olsun ki? Onu bu kadar üzgün görmek kalbimi acıttı ama hiçbiri mantıklı gelmedi.

"Beni kolladığın için minnettarım, gerçekten ama bu benim hayatım ve doğru yolda olduğumu düşünüyorum. Eğer bizi birlikte görmek seni bu kadar üzecekse, kulüpten uzak durabilirim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Buna hiç gerek yok. Yaptıklarım seni uzaklaştırırsa kendimi daha da kötü hissederim. Sadece elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmem gerekiyor." Yüzündeki mücadele ifadesi silinmiş, geriye sadece acı dolu bir teslimiyet kalmıştı.

Biraz zoraki de olsa ona gülümsedim. "Umarım endişeleriniz yersizdir ve her şey en iyi şekilde sonuçlanır."

Tezgâhın arkasındaki adam yemek siparişi numaramızı bağırırken, o benimkinden bile daha solgun bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dante yemeğimizi aldı ve garip öğle yemeğimizin geri kalanında Filip hakkında bir daha konuşmadık.

Dante'nin durumunu nasıl ele alacağımı şaşırmıştım.

Bana bankaya kadar eşlik ettikten sonra ayrıldı, ancak ikilem öğleden sonra boyunca üzerimde ağırlığını hissettirdi. Üstüne üstlük, Donald ben öğle yemeğinden döndükten beş dakika sonra hışımla ofisime girdi.

"Siz kadınların titizliğini anlıyorum ama öğle yemeğine erken çıkmadan önce bana haber

vermeyi unutuyorsanız, normal öğle yemeği saatlerine sadık kalmalısınız." Titizlikle koruduğu mükemmel biçimli saçları

gevrek kabuğunu kaybetmiş ve birkaç tel asi bir şekilde alnına doğru göç etmişti.

"Rahatsızlık için özür dilerim. Beklenmedik bir ziyaretçim vardı ve çıkarken sizi rahatsız etmek istemedim." Af dilemek izin istemekten daha iyidir, özellikle de patron olarak manyak bir bebekle uğraşırken.

Görevden almak için elini salladı. "Üç yıl önceki Valencia anlaşmasının tüm evraklarına ihtiyacım var."

"O kadar eski olan her şey arşivlenmiş olurdu."

"Farkındayım," diye kestirip attı. "Onu geri almanı istiyorum. Notlar da dahil olmak üzere elimizdeki her şeyi. Bu bir öncelik; derhal ihtiyacım var." Başka bir şey söylemeden kapının önünden kayboldu.

Kocaman bir iç çektim, omuzlarım son bir saatin yorgunluğuyla çökmüştü. Ne pazartesiydi ama.

"Hey, Donald seni buldu mu?" Trent aniden ofisimde belirerek sordu. "Maalesef."

"Daha önce seni aramak için kıyameti koparıyordu."

"Ben de öyle anladım. Üç yıl öncesine ait eski bir dosyayı açmamı istiyor."

Trent omzunun üzerinden koridora baktı. "Bu sabah erken saatlerde Donald'ı soran bir adam geldi. İspanyol aksanı vardı ve tanıdık gelmedi. Donald'ın başka bir insana karşı bu kadar kibar olduğunu hiç görmemiştim. Neler olduğunu bilmiyorum ama çok şüpheli görünüyordu."

"Adamın adını aldın mı?"

"Hayır, bir isim verdiğini sanmıyorum. Donald'ın onu lobide karşıladığını ve ofisine götürdüğünü gördüm. Ya şirketten önemli biri ya da büyük bir müşteri olmalı. Başkası için böyle yalakalık yapmaz."

Donald dramasından bıkmış bir halde gözlerimi devirdim. "Ben bunu aştım. Özgeçmişimi güncelledim ve arayış içindeyim. Bu adam zehirli."

"Bunu duymaktan nefret ediyorum ama anlıyorum da." Trent suratını astı. "Bu berbat bir şey. Şimdi üzgünüm."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Sen de her zaman aynısını yapabilirsin. Öyle ya da böyle, şehri terk edecek değilim ya."

Hâlâ öğle yemeklerinde sohbet edebiliriz."

"Şarap mı demek istiyorsun? Şarap içerken sohbet ederiz." Çenesini göğsüne indirdi ve bana sinsî bir bakış attı.

Şimdi beni düpedüz güldürüyordu. "Tabii ki. Şarap o zaman. Şimdi başım daha fazla belaya girmeden ofisine dön."

Eğilerek selam verdi ve ofisimden ayrıldı.

Günüm tam bir karmaşa içinde geçmişti ve daha yarısı bitmişti. Neyse ki gözüm Filip'le geçireceğim bir akşamdaydı. Bir gün daha ve tekrar onun kollarında olacaktım. Doğru motivasyonun her şeyi daha yönetilebilir hale getirmesi inanılmazdı.

"ŞİMDİ NEYİN PEŞİNDE BU?" SIKILMIŞ DIŞLERİMİN ARASINDAN ISIRDIM.

"Sana sorun çıkaran biri mi var?" Matteo ofis masasının arkasından sordu. Camilla'nın mesajı geldiğinde Hamptons'taki evine henüz varmıştık.

"Tam olarak değil. Dante Capello beni kızdırıp duruyor." "İkinizin arkadaş olduğunu sanıyordum."

"Ben de, ama adam ölmek istiyor gibi görünüyor." Gözlerim hâlâ telefonumdaydı ama kardeşimin beni incelediğini hissedebiliyordum.

"Arkadaşlar arasında para ve kadın dışında pek bir şey olmaz. Senden borç para falan mı aldı?"

Sonunda onun meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Hayır, söylemedi." Camilla ile aramızdaki şeyler doğru yönde ilerliyordu ama kimseye bizden bahsetmeyi düşünmemiştim.

"Bunun Camilla'yla bir ilgisi var mı?" Sesi sert bir hal almıştı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Dante'yi işin içine kattığınızda öyle oluyor. O adam neredeyse kulübünde yaşıyor. Camilla'yla olan ilişkisinin Den'le hiçbir ilgisi olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Lanet olsun. Bu gittikçe daha iyi olmaya başladı.

"Bakın, kötü görüldüğünü biliyorum ama her şey kontrolüm altında. Camilla güvende. Ve Tanrı aşkına, sakın karına söyleme. Maria kuzeninin kulüple bir ilgisi olduğunu öğrenirse taşaklarımı koparır."

"Belki de yapmalı. Ateşle oynuyorsun, Filip. Cenovalı bir kızın kulüpte elden ele dolaşmasına izin veremezsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu artık bir sorun değil." "Peki neden?"

Kendimden emin bir bakışla onu geri ittim. "Çünkü o artık benimle. Camilla Genovese benim."

Matteo çenesini kaldırdı. "Anlıyorum. Peki Dante bunu biliyor mu?"

"Evet, ama bunu kabul etmeye istekli görünmüyor. Şehre döndüğümde onunla konuşacağım." Dante'nin öğle yemeğinde Camilla'ya ne söyleyeceğini düşünürken sesli bir iç geçirdim ve gözlerim pencereden dışarıya kaydı. Matteo'nun sessizliğinin ağırlığını hissettiğimde kendimi tavşan deliğinden çok fazla aşağı düşmekten alıkoydum.

Gözleri hâlâ dikkatle bana dikilmişti. "Yuva kuracağın günü göreceğimden emin değildim ama sanırım zamanlama iyi oldu. Seni buraya getirme nedenlerimden biri de

Terfiniz. Yarın akşam seni yeni kaptan olarak duyurmak için bir toplantı ayarladım. Katılman gerekecek. Ayrıca gelecek yıl seni patron yardımcısı rolüne getirmeyi planlıyorum. Bu rol çok uzun zamandır boş. Örgütü temsil etmesi için güvenebileceğim birine ihtiyacım var, o da sensin. Başından beri niyetim konusunda sana karşı daha açık olmalıydım. İleriye dönük olarak, birleşik bir cephe olarak kalabilmemiz için aramızda şeffaflığa ihtiyacımız olacak. Bunu başarabileceğimize inanıyorum. Büyürken aramızdaki yaş farkı ve annemin ölümü bağlantı kurmamızı zorlaştırdı ama artık bunları aştık."

Bana niyetini zaten söylemiş olsa da, bana olan güvenini dile getirdiğini duymak yine de beni sarstı. Küçüklüğümden beri tek istediğim kardeşlerimle aynı seviyede olmaktı. Ailemde saygın ve güvenilir bir sütun olmak. Nona ve diğerlerinin bana bu gözle baktığından emindim ama ağabeyimden övgü almak bambaşka bir onurdu.

"Bana olan güveninizi takdir ediyorum. Ailem için hayatımı vereceğimi biliyorsun."

"Umalım da iş o noktaya gelmesin. Annemi kaybettiğimizde hepimiz bir ömür boyu yetecek kadar kayıp yaşadık."

"En azından onun intikamını almanın bir parçası oldun. Hayattaki en büyük pişmanlıklarımın biri bu." Pantolonumdaki görünmez kırışıklıkları fırçaladım. "Sorumluların cezalandırılmasına yardım edebilecek yaşta olsaydım."

Başını iki yana salladı. "Orada olmaman en iyisi. Belki de sonun Gabe gibi olur ve aile hayatını reddederdin."

"Bu seni durdurmadı."

"Evet, ama Rocco Leone'yi öldürmek hâlâ rüyalarımın giriyor. Gençtim. Çok gençtim. Hazır olduğum konusunda ısrar ettim ama yaptığım şeyde haklı olduğumu düşünmeme rağmen bu olay uzun süre peşimi bırakmadı. Annemizi öldüren suikastı o ayarladı ama onun hayatına son vermek beni değiştirdi. Bunu yaşamak zorunda kalmadığına sevindim. Bu yüzden büyüyene kadar sana yapılmadığından emin oldum. Sonuçlarıyla başa çıkabileceğin yaşa kadar."

Her yeni bilgiyle birlikte kardeşime yeni bir gözle bakıyordum. "On sekiz yaşına kadar yapılmadığım için senin ve ailenin bana güvenmediğini düşünmüştüm."

Matteo yavaşça başını salladı. "Hayır, Filip. Seni korumaya çalışıyordum."

Boğazımda şişen duygu yumağını yutkunarak geçiştirdim. "Bunu takdir ediyorum Teo. Benim ve ailem için yaptığın her şeye minnettarım."

Koltuğunda kıpırdandı, bu onu nadiren gördüğüm bir şeydi. "Pekâlâ. Bu kadar alınganlık yeter. Hadi biraz iş yapalım da kutlama yapalım. Kutlama için mükemmel bir şişe açılmamış Glenlivet'im var."

Operasyonel konuları görüşmek üzere danışmanıyla bir konferans görüşmesi yaptık, ardından karteli ortaya çıkarmanın yolları üzerine beyin fırtınası yaptık. Camilla'dan öğle yemeğinden döndüğünü bildiren bir mesaj aldım, bu da rahatlamama yardımcı oldu. Akşam yemeğinden sonra onu arayıp Dante'yle geçirdiği zaman hakkında bilgi almak niyetindeydim ama Matteo ve ben o akşam altıda viski şişemizi yarılamiştık. Kendimden geçmeden önce onu arayamadım.

Ertesi sabah Matteo beni sarsarak uyandırdı ve polis muhbirlerimizden birinden kartel bağlantılı bir çatışma hakkında bir telefon aldığını söyledi. En kısa zamanda şehre gitmemiz gerekiyordu.

Çarpan baş ağrımı görmezden geldim, kıyafetlerimi giydim ve arabaya atlamadan önce bir kahve aldım. İkimiz de akşamdan kalmaydık, yolda çoğunlukla sessizdik. Matteo arabayı National Bank'ın yanına çektiğinde, adrenalin dalgası tüm rahatsızlık izlerini sildi.

Tek bir polis arabası bankanın girişine yakın bir yerde, sarı uyarı şeridinin yanında park halinde duruyordu. Silahlı saldırı olduğunu söylediğinde paniğe kapılmadım çünkü tanıdığımız biri olsaydı

bana söylerdi. Olayın Camilla'ya ne kadar yakın olduğunu öğrenince paniğe kapıldım.

Öfkeyle.

"Ne oldu lan burada? Burası Camilla'nın çalıştığı banka. Başka yaralanan oldu mu?" Durmadan önce arabadan inmiştim. Matteo peşimden koştu.

"Sakin ol." Beni yavaşlatmak için kolumu tuttu. "Başka kimse yaralanmadı. Yaşlı bir adam öldürüldü, hepsi bu. Gerisini Danny'den öğrenebiliriz. Onunla konuşabilmemiz için olay yerinde kalmaya gönüllü olmasını sağladım."

Aracının arkasına yaslanmış olan polis bize doğru başını salladı. Olay yeri incelendikten sonra uyarı bandı dışında her şey kaldırılmıştı.

Camilla'nın iyi olduğuna dair kendime güven vererek birkaç sakinleştirici nefes aldım. Danny'nin yanına vardığımızda duygularımı bastırmış ve soğukkanlı bir hale gelmiştim. Kaldırımında suçtan geriye kalan tek şey kırmızı bir kan lekesiydi. Polis bizim gözümüz kulağımız olmak zorundaydı.

"Ne oldu?" Matteo sordu.

"Adı Donald Carter'dı. Yanlış kişileri kızdırmış olmalı, elini güpegündüz burada bir çeşit palayla kesmişler." Adam başını salladı, gözleri hâlâ dehşet verici manzarayı görüyordu. "Bu yüzden kartel olduğunu düşünüyorlar. Başka kim lanet olası bir ormandaymışız gibi pala kullanır ki?"

Kardeşimin gözleri yavaşça etrafı taradı. "Resimleri görmem gerek."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Gelir gelmez birkaç tane aldım." Telefonunu çıkardı ve boynundan kesilmiş, eli artık bağlı olmayan bir adamın görüntüsünü getirdi.

"Tanrım, o Camilla'nın patronuydu." Yemeğe gittiğimizde adama bir göz atmayı ihmal etmemiştim. Kartelle nasıl bir ilişkisi olabilirdi ki? "İçeri girip onu bulmalıyım." O ideal bir bilgi kaynağı olabilirdi ama öncelikle onun iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Yolda ona mesaj atmıştım ama geri dönmemişti.

Matteo başını salladı ve geri kalan ayrıntıları öğrenmek için Danny'nin yanında kaldı.

Lobiden geçerek bankonun arkasındaki boş veznedara doğru yürüdüm. "Camilla Genovese'i görmem gerek."

"Bugün geldiğinden emin değilim ama ofise pek uğramadığım için bir şey söylemem zor. Ofisini tekrar arayabilirim." Sıcak bir şekilde gülümsedi ama kibarlık için vaktim yoktu.

Tezgâhı geçip idari ofislerin bulunduğu koridora doğru hızla ilerledim. Masada oturan bir kadının yanına geldiğimde, bana Camilla'nın ofisini göstermesini istedim.

"Aslında, tam burada." Kapalı bir kapıyı işaret etti, pencereden karanlık bir ofis görünüyordu. "Bugün gelmedi. Hasta olduğunu da söylemedi, ki bu onun için garip."

Kaslarım şiddet ihtiyacıyla seğirdi. Camilla tehlikedeydi ve biri bunun bedelini ödeyecekti.

Kartel patronu için gelmiş, onun kim olduğunu öğrenmiş ve onu teminat olarak mı almıştı? Telefonumu çıkardım ve onun numarasını aradım. Cevap vermedi. Bir mesaj bıraktım, sonra da beni hemen araması için bir mesaj gönderdim.

Kadın endişeyle bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Camilla'nın başı dertte olabilir. Dün sıra dışı bir şey oldu mu?"

"Hayır, onu öğle yemeğine götürmeye gelen o yakışıklı adam dışında. Öğleden sonrasının çoğunda ofisindeydi ama bu normal. Aklıma başka bir şey gelmiyor." Elleri buruşmuş bir mendil üzerinde endişeliydi. "Polisi arayalım mı?"

"Hayır," diye karşılık verdim. "Ben halledeceğim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Başımı salladım, sonra aceleyle Matteo'nun beni beklediği yere geri döndüm.

"Camilla bugün işe gelmedi ve ona ulaşamıyorum. Telefonunun kayıtlarına bakmaya çalıştım.

GPS, ama görünmüyor. Bir sorun var." İçim öfke dolu olsa da dış görünüşümü soğukkanlı tutmaya çalıştım. Biri ona zarar verirse, intikam almak için şehri yakıp yıkacaktım.

İş ortamlarında duygularımı dizginlemekte ustaydım ama Matteo yarı makineydi. Buz gibi cephesinin altında herhangi bir korku ya da öfke varsa bile bu fark edilemeyecek kadar derindi.

"Ailesini bilgilendirmem gerekecek ve sen de olası tüm yolları araştırmalısın. Dante ile yediği yemek konusunda çok endişeliydin. Onun bu işe karışmış olma ihtimali var mı?"

Bu olasılık midemi bulandırdı. "İş arkadaşları öğle yemeğinden döndüğünü ve normal davrandığını söyledi ama sanırım her şey mümkün. Onu kontrol edeceğim ve evine uğrayacağım. Olaya karışmadığını varsayarsak, aramamızda bize yardımcı olabilir."

Matteo başını salladı. "Beni bilgilendirmeye devam et."

Kadınımı bulmak için bir taksi çağırmak üzere caddeye doğru ilerledim.

Tanrım, yoluma çıkan herkese merhamet et.

CAMILLA

Onsekiz Saat Önce

BANKADA OLMAK ZİHİNSEL OLARAK O KADAR YORUCUYDU Kİ FILİP'İN DIŞARIDA OLMASINDAN NEREDEYSE MEMNUNDUM.

Kasaba. En rahat pijamalarımı giyebilir ve akşamın geri kalanında e-okuyucumla yatağıma kıvrılabilirdim. Baskıcı bir patron yok. Garip öğle yemekleri yok. Sadece ben, kendim ve iyi bir kitapla ben.

Asansörün duvarına yaslandım, daireme doğru ilerlerken teselli vaadi beni rahatlattı. Belki bir kadeh şarap eşliğinde köpük banyosu bile yapabilirdim. Buzdolabında ne olduğundan emin değildim ama önemli değildi. Yarına kadar başka bir canlıyla karşılaşmayacağım anlamına gelse bile akşam yemeğinde küflü ekmek yerdim.

Yirminci kata vardığımda kapıma doğru yürüdüm ve kendimi içeri attım. Alarmı devre dışı bırakmak için hareket ettim ama devre dışı bırakılmış panelde yeşil bir ışığın yandığını gördüm. Ne kadar garip. Evden çıkarken alarmı kurmaya çok dikkat ederdim. İş stresi dikkatimi sandığımdan daha fazla dağıtmış olmalıydı. Kapıyı sürgüledim ve ışıkları açtım, rahatlamak için bir geceye ihtiyacım olduğuna daha da ikna olmuştum.

Girişten mutfığa doğru yürüdüm ve donakaldım. Dante tezgâha yaslanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş ve sanki kendi evindeymiş gibi rahat bir duruşla duruyordu.

"Ne oluyor, Dante?" Elim şoktan kalbimin durduğu göğsümü kavradı, sonra adrenalın damarlarımda yükselirken cezalandırıcı bir ritme girdi.

Bir şeyler korkunç derecede yanlıştı.

Dante daireme zorla girmişti. Tehditkâr bir havası yoktu. Daha da kötüsü, ürkütücü derecede sakindi. Durumu değerlendirdikçe daha da dehşete kapıldım. Niyeti ne olursa olsun, bu kabul edilemezdi.

"Hemen dışarı çıkmalısın." Aradığım sert ses tonu, tüm çabalarımın rağmen korkuyla karıştı.

Gülümsedi -ağzını pişmanlıkla, haince büktü- ve sonra yavaşça tezgâhtan uzaklaştı. "Bana hiç şans vermedin. Sanırım beni burada bulduğunda vereceğin tepkiyi tahmin etmeliydim. Her nasılsa, hâlâ acıtıyor." Şaşkınlığını düşünerek bir adım daha yaklaştı.

Çantamı göğsüme bastırdım. "Dante, daireme zorla girdin. Bunu yapan herkese kızarım."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadım. Konuştuğunda dinledim ve korumamı önerdim, sana çiçekler gönderdim ve üzgün olduğunda seni kontrol ettim. Seni defalarca uyardım ve benim daha iyi bir seçenek olduğumu göstermeye çalıştım

ama Den'e birlikte girdiğinizde, ona bakışından bunun boş bir çaba olduğunu anladım. Bir şeyler değişmişti.

Geri dönülemez bir şey."

Endişem felç edici bir korkuya dönüştü.

Dante'de bir sorun vardı.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Bana karşı bir tür saplantı mı geliştirmişti? Birkaç garip durum dışında arkadaşlığımız konusunda çok rahat davranmıştı. Benim sevgim için kampanya yürüttüğünü iddia ediyordu ama niyetleri konusunda bir kez bile açık sözlü olmamıştı. Beni Filip'le birlikte istemediğini biliyordum ama bu beni kendisi için istemesiyle aynı şey değildi. Bu bilgi, bana kartını verdiği ve onu aramam için beni cesaretlendirdiği ilk tanışmamızdan itibaren tüm etkileşimlerimize yeni bir ışık tuttu. Onun ilgili bir ev sahibi olduğunu varsaymışım. Her yeni üyeye aynı nezaketi göstermiyor muydu? Şimdi o kadar emin değildim.

"Ben... hiçbir fikrim yoktu. Nazik davrandığını sanıyordum. Hiç fark etmemiştim..." Her şeyi anlamaya çalışırken kelimelerimin üzerinde tökezledim.

Yaklaşırken dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle inceldi.

"Lütfen bana zarar verme." Gözlerimden çaresiz ve hüsrana dolu yaşlar akmaya başladı.

"Seni incitmek gibi bir niyetim yok, Camilla." Sesi o kadar güven vericiydi ki neredeyse ona inanacaktım. "Ancak seni yanımda götürmem gerekiyor. İşler umduğum gibi gitmedi, bu da bana tek bir alternatif bırakıyor. Bu şansın elimden kayıp gitmesine izin vermek için çok uzun süre bekledim."

Beni götürmek mi? Nereye? Neden? Cevaplar şüphesiz benim için kötü şeyler ifade edecekti. Filip ya da ailem beni bulabilecek miydi? Filip'in arkadaşının psikozlu olduğundan haberi var mıydı? Onu alt etmemin imkânı yoktu ama kendi isteğimle gidersem beni bulabilirler miydi? Ailem kaçırılmamın arkasında kimin olduğunu anlayabilecek miydi?

Onlara bir mesaj iletmeliydim. Bir ipucu bırakmalı ya da beni kimin kaçırdığını onlara söylemenin bir yolunu bulmalıyım. O görmeden telefonumu çantamdan çıkaramazdım ve kıyafetlerimin altına saklayacak bir yerim yoktu. Mesajı başka nasıl iletebilirdim?

Dante'nin kartvizitinin görüntüsü zihnimde belirdi.

Kulüpteki o ilk geceden sonra, cüzdanımı kullandığım el çantasından çıkardığımda onu çantamın dış tarafındaki küçük fermuarlı cebe koymuştum. Elim yavaşça indirdim, böylece parmaklarım küçük, zararsız cebin üzerinde gezindi. Cebin fermuarını hiç çekmediğimi fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı.

"Nereye gidiyoruz?" Dikkatini dağıtmak için onu meşgul etmeye çalışarak sordum.

"Güvenli bir yere. *Buna* ihtiyaç duymayacağın bir yerde." Bakışlarını çantama indirdi. Ya şimdi ya da asla.

Kalbim küt küt atarken kayışları omzumdan kaydırardım ve cepli tarafı kendime doğru çevirdim. Vücudumu saran titremeleri göz önünde bulundurarak şaşırtıcı bir beceriyle iki parmağımı cebin içine soktum ve içinden kartı alıp avucumun içine yerleştirdim. Ardından cüzdanımı tezgâhın üzerine koydum ve basit bir kâğıt parçasını altına bıraktım.

Gözlerimi tekrar Dante'ye çevirdiğimde elinde bir şırınga vardı. Tek bir hareketiyle boynumda bir sızı hissettim ve dünya karardı.

Kafatasımı delip geçen bir acı fısıltısı beni kendime getirdi. Gözlerimi kırarak açmak acıyı daha da kötüleştirdi, ama rahatsız edici bir aciliyet duygusu karanlık uçuruma geri kayma merhametine izin vermeyi reddetti.

Neden başım ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordum?

Yarık göz kapaklarının arasından baktığımda lüks bir apartman dairesinde, tanımadığım siyah deri bir kanepede yattığımı gördüm. Karşımda zarif bir cam sehpa duruyordu ve onun ötesinde Dante kırmızı kadife bir koltuktan bana bakıyordu. Bir anı seli bana saldırdı.

Oh, Tanrım. Bana ilaç verdi. Dante bana ilaç verip kaçırdı.

Midem isyan etti. Bir elimi ağzıma bastırdım ve kusma isteğime karşı koydum.

"Al, bir yudum su iç. Yardımcı olur." Dante dolu bir şişe suyu önümdeki masaya koydu, sonra tekrar oturdu ve sanki mahkûmuyla ilgilenmek yerine hasta bir arkadaşına bakıyormuş gibi telefonunda gezinmeye başladı.

Ayağa kalktım ve titreyen bir elle plastik şişeyi aldım. Oda sıcaklığındaki suyu yutmak isyan eden içimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Bakışlarım odayı taradı - şehrin bir yerindeki lüks bir daire, öğleden sonra güneşi büyük cam pencerelerden parlıyordu. Ne kadar zamandır dışarıdaydım? Ben baygınken Dante bana bir şey yapmış mıydı? Hâlâ kıyafetlerimi giyiyordum ama bu belirsizlik tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Homurdandım. Boğazım sanki saatlerdir çığlık atıyormuşum gibi hissediyordu. Boş siyah gözbebekleri bana boş boş bakmak için kalktı. "Benden her şeyimi aldılar-Filip'in ailesi.

Ona borcumu ödemek için doğru fırsatı bekledim. Onu incitmek için. Sahip olmam gereken her şeye sahip olan adama. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım ve neredeyse tamamen vazgeçmişim. Filip'i öldürmek çok kolay olurdu. Beni incittikleri gibi onu da incitmek istiyordum. Ama o hiçbir şeyi umursamazken bunu nasıl yapabilirdim? Ona zarar vermek için kolayca kullanabileceğim kimse yoktu. Sonra sen geldin. Sana bakışını gördüğümde anladım. Anahtar sendin."

"Ama sen onun arkadaşısın." Bana ne söylediğini anlayamayacak kadar sersemlemiştim. Bana takıntılı olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bir piyondan başka bir şey olmadığını merak ediyordum. Bir amaç için bir araç.

Ağzının iki köşesinden küçük, duygusuz bir gülümseme kalktı. "Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. Zavallı Camilla. Bunu sana hiç kimse öğretmedi mi?"

"Filip'i cezalandırmak için bana zarar mı vereceksin?" Kelimeler sadece bir fısıltıdan ibaretti. Başımın hayal edebileceğimden çok daha fazla belada olduğunu fark etmenin şiddetiyle soluk soluğaydım. Nefretin mantıklı bir açıklaması yoktu ve ben de tam olarak bununla karşı karşıyaydım.

Dante, Filip'ten iliklerine kadar nefret ediyordu.

"Talihsizlik, değil mi?" diye düşündü, sanki hayatın en büyük gizemlerinden birini düşünüyormuş gibi dalgın dalgın. "Eğer bana bir şans verseydin ve Filip'i reddetseydin, bunu kabul ederdim. Seni yanımda tutarak ona yenilgiyi tattırır ve arzuladığı tek kadından mahrum kaldığını bilmekten zevk alırdım." Bana dönüp baktığında bakışları neredeyse kederliydi. "Sanırım bundan büyük keyif alırdım." Omuz silkti. "Ama işler böyle gelişmedi, o yüzden B planına geçiyoruz. On beş saatten fazladır dışarıdasın. Bu iş yürüyecekse benim de rolümü oynamam gerekecek." Ayağa kalktı ve kapalı bir kapıya doğru yürüdü, tahtaya iki kez vurdu. "Vakit geldi."

Dairede başka biri mi vardı? Dante'nin bana zarar vermeyi planladığını bilen bir suç ortağı mı vardı? Yoksa Dante sadık bir dost gibi davranırken bana zarar verecek kişi bu muydu? Eğer korunuyorsam nasıl kaçabilirdim?

Dehşet, boğazımı vahşice sıkkan acımasız bir piton gibiydi.

Kaçmak zorundaydım. Bu canavarların bana zarar vermesine izin veremezdim.

Uyandığımdan beri ilk kez, gözlerim odanın içinde geçici bir silah olarak kullanabileceğim bir şey aradı. Ulaşabileceğim yeterince ağır olan tek şey seramik bir lambaydı ama o da muhtemelen yardımcı olamayacak kadar hantaldı. Belki başka bir odaya koşarsam. Mutfak arkamdaydı,

Böylece yeterince hızlı olsaydım bir bıçak kapabilirdim. O yöne doğru bakmaya başladım ama Dante'nin suç ortağı ortaya çıkınca dikkatim dağıldı.

Öfkenin haklı alevleri damarlarımda dolaşan kanı yakıtı.

"Seni *kaltak*," diye tısladım, kaslarım kendimi kadının üzerine fırlatma isteğiyle gerildi.

Liana, tüm kızıl saçlı ihtişamıyla, sanki az önce ağır bir adam kaçırma planına katılmamış gibi oturma odasında kayıtsızca duruyordu.

Kızgınlığımla eğlenmiş gibi kıkırdadı. "Görünüşe göre Küçük Bayan Mükemmel erkeğini elde edemeyecek." Dante'ye beyaz bir çubuğa benzeyen bir şey uzattı.

Sopa değil. Fermuarlı kravat.

Dante beni ayağa kaldırdı ve ellerimi arkamda zorla sabitledi.

"Beni burada onunla bırakma. Bu sen değilsin, Dante. *Lütfen*." Onu ikna etmeye çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Beni tekrar kanepeye yatırdı ve beni tamamen görmezden gelerek Liana'ya döndü. "Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Ona zarar vermeyeceksin, duydun mu beni?"

Liana o mükemmel zümrüt gözlerini devirdi. "İstediğin şeyi yapacağımı söyledim. Onu bu resimden çıkardığın sürece umurumda bile değil."

Dante'den belli belirsiz bir alay sezdim. Haftalar önceki konuşmamız sırasında Liana'nın hayranı olmadığından şüphelenmiştim ve görünen o ki pek bir şey değişmemişti. Aralarındaki anlaşma bir kolaylık anlaşmasıydı. Bana zarar vermemesine bağlı olan bir anlaşma. Bu küçük bir teselliydi ama sinirlerimi yatıştırmaya ve bana kaçmak için zaman kazandırmaya yetti.

İlk hareket tarzım? Liana'yı bana bilgi vermesi için kandırmak. Şimdiye kadar onun umursamaz eğilimleri hakkında gördüklerimi göz önüne alırsak, bu işi uykumda bile yapabilirdim.

DANTE BİRKAÇ SAAT DAHA KULÜPTE OLMAYACAKTI, BEN DE ONU ARAMAK İÇİN EVİNE GİTTİM. Daire. Ona geleceğimi söylemedim. Camilla'nın kaybolmasından sorumlu olup olmadığına karar vermeme yardımcı olması için tepkilerini yüz yüze okumak istedim. Onu bu kadar uzun süredir tanıdıktan sonra bunun doğru olmasını istemiyordum ama hiçbir şeyi de göz ardı edemezdim.

Yüzünde hâlâ tıraş kremi lekeleri olan gömleksiz bir halde kapıyı açtı. "Selam dostum. N'aber?"

"Camilla kayboldu." Evine girdim ve onu dikkatle inceledim. Camilla'nın kaybolmasında suç ortağı olduğuna işaret edebilecek en ufak bir alay belirtisi görmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Suçlu bir kıpırdanma ya da endişeli bakışlar yoktu. Duyurum karşısında gerçekten şok olmuş görünüyordu.

"Kayıp mı? Emin misiniz?"

"Bu sabah ofisinde bir cinayet işlendi. Yerini bulmaya çalıştım ama iş arkadaşları işe hiç gelmediğini söyledi."

Dante kaskatı kesildi, şüphesiz şok olmuştu. "Cinayet mi? Ne oldu lan?"

Dante'nin masum görünmesi beni hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Uzun zamandır dostum olan birinin bana ihanet etmesini istemiyordum ama Camilla'nın kaybolmasının arkasında o yoksa, onu bulmak çok daha zor olacaktı. Onun kartelin elinde olduğu düşüncesi nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Patronu bir şekilde şehre sızmaya çalışan kartellerle ilişki içindeydi. Onları arıyorduk ama ortaya çıkarma konusunda pek şansımız olmadı. Dün onunla öğle yemeği yediğin için sana sormak istedim. Nereye gitmiş olabileceği ya da ne olmuş olabileceği konusunda bir fikrin var mı diye."

"Bilmiyorum, ama izin verin üzerime bir şeyler giyeyim, bakmanıza yardım edeyim."

Beni yalnız bırakarak aceleyle yatak odasına döndü. Hiçbir şey görmeden siyah-beyaz temalı dekora göz gezdirdim. Kafamda sorular ve bilgiler dönüp duruyor, Camilla'ya ne olduğunu ortaya çıkarabilecek bilgileri bir araya getirmeye çalışıyordum. Karanlıktan hiçbir şey çıkmıyordu, tıpkı gözlerimin açıldığı ama yine de göremediğim uyanık bir kâbusun içinde olmak gibi.

Dante birkaç dakika içinde geri döndü. "Önce nereye bakmalıyız?"

"Onun evini kontrol etmek istiyorum. Orada olmadığından emin olmak ve güvenlik kayıtlarında bir şey var mı diye bakmak istiyorum." Umarım neden önce oraya gitmediğimi sorgulamazdı.

Bizi onun binasına götürdü, kısa yolculuk vardığımızda ne bulacağımıza dair gerilimle doluydu. Asansör yolculuğu tek başına üç ömür sürdü. Sonunda kapıya vardığımızda kilitliydi ve çaldığımızda içeride herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Bir kredi kartı çıkarıp kapıyı açmaya çalıştım.

Başarısız bir şekilde kilitledim. Bu da işe yaramayınca fiziksel güce başvurdum. İki sert tekmeden sonra kapı çerçevesinden ayrılmaya başladı. İçeri girdiğimde boş gibi görünen bir daireyle karşılaştım.

Adını söyledim. Cevap vermedi.

İçeri girip tezgahın üzerinde duran çantasını fark edene kadar her şey yolunda görünüyordu. Birkaç farklı el çantası kullandığını görmüştüm, bu yüzden uğursuz bir işaret sayılmazdı ama nabzım şakaklarımda atmaya başladı. İçimden gelen tepki Camilla'nın başının büyük belada olduğu yönündeydi.

Siyah deri çantayı açtım, içinde cüzdanını ve telefonunu buldum. "Yerini tespit edemememe şaşmamalı," diye mırıldandım. "Lanet şey kapalıydı." Tekrar açtım ama bilgilerine erişmek için gerekli şifreyi bulamadım. "Evinden telefonu ve cüzdanı olmadan kendi isteğiyle çıkmış olması mümkün değil. Boşuşma izi yok, yani ya tamamen hazırlıksız yakalandı ya da tanıdığı biri tarafından kaçırıldı. Etrafa bakalım ve bir şey bulabilecek miyiz görelim."

Varlığının her molekülü Camilla'yı bulma görevine odaklandı. Onu kaybetmiş olmam ve bir daha asla göremeyecek olmam tamamen mümkündü. Korku ve öfke, nefes almak acı verene kadar göğsümde kabardı. İşe yaramaz duygularımı ısrarcılığa ve onu bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya yönelik yakıcı bir inanca kanalize ettim.

Dante oturma odasını ararken ben de çöp çekmecesini ya da çöpe atılmış bir kâğıdın bana bir ipucu verebileceği umuduyla mutfakı araştırmaya başladım. Başladığım yere geri döndüğümde, çantasının altından çıkan küçük beyaz bir kağıt köşesi gözüme çarptı. Uzanıp kartı çantasının altından çıkardım ve ortasındaki aslan başı amblemini fark ettiğimde avucumun içine aldım.

Aslan İni. Dante'nin kartvizitiydi.

Bir gün önce onunla öğle yemeği yemişti ama neden çantasını kartın üzerine koymuştu ki? Tezgâhta dağınıklık yoktu ve cüzdan da gelişigüzel konmuştu. Evi tertemizdi. Hayatındaki her şeyde kasıtlı davranıyordu ve kartını çantasının altına gizlemesinin de daha az kasıtlı olmadığına inanmak zorundaydım.

Kaçırılmasının arkasında gerçekten Dante olabilir miydi?

Başını eğmiş, kanepenin minderlerinin arasına bakarken durduğu yere doğru baktım. "Bir şey görüyor musun?" Cevapları ondan öğrenebilmeyi dileyerek sordum.

"Kırıntı bile yok." Ayağa kalktı ve mutfakta bana katıldı. Sol eli dalgınca sağ serçe parmağındaki yüzüğü çevirdi. Baş harfleri LD olan aslan başı yüzüğü. Lion's Den. Bana hep ters gelmişti ama tıpkı ad ve göbek adının baş harflerinin arasına soyadının baş harfinin büyütülerek yerleştirilmesi gibi bunun da tasarımın bir parçası olduğunu düşünmüştüm.

Ya baş harfler sıralı *olsaydı*? DL. Lion's Den yerine Dante... Arkadaşımı ve onun aslanlara olan düşkünlüğünü düşündüm ve Matteo ile yaptığım konuşma aklıma geldi.

Rocco Leone'yi öldürmek hâlâ rüyalarımın giriyor.

Leone. İtalyanca aslan demek.

Babama suikast düzenleyen ve istemeden de olsa annemi öldüren ailenin adı. Dante'nin soyadı Capello'ydu ama ailesi o küçükken ölmüş ve başka bir aile tarafından evlat edinilmişti. Ona kendi soyadlarını mı vermişlerdi? Leone olarak doğmuş olabilir mi?

Lisedeyken ilk kez kavga ettiğimiz zamanı hatırladım. Dante sanki gerçekten ölmemi istiyormuş gibi öfkeye kapılmıştı. Eğer bu kadar usta bir dövüşçü olmasaydım, öfkesi beni alt edebilirdi. O zamanlar, bunu ergenlik öfkesi sorunları olarak yazmıştım, ama daha fazlası olabilir miydi? Zihinsel olarak geri adım atıp tüm gerçekleri ve geçmişi incelediğimde kanım dondu. Elimde somut bir kanıt yoktu ama hepimizin doğuştan sahip olduğu o his, işin aslını ortaya çıkardığımı

haykırıyordu.

Sakin kalmak ve içimde susuzluğum varken hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekti.

şiddet için acımasızdı. "Yatak odalarına bir göz atar mısın? Güvenlik kamerası kayıtlarına bakmak istiyorum. Kesinlikle buraya gelmiş. Belki evine başka kimlerin geldiğini ya da ne zaman ayrıldığını görebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor."

"Seninle lobide buluşuruz." Ona bir saniye daha bakamayarak uzaklaştım. Asansörden Matteo'yu aradım.

"Onu bulmak mı?"

"Hayır, ama Dante konusunda haklıydın," diye homurdandım, parmaklarım telefonu ezmek için seğiriyordu. "O da bir şekilde işin içinde. Sanırım Leone ailesiyle bir akrabalığı var."

"Çocuk. Babamı öldürme planına dahil olan iki kardeşi de öldürdük. Sadece erkeklerin dahil olması gerekiyordu. Eşlerinden birinin öldürülmesinin tek nedeni babama silahla saldırmasıydı. Birinin çocuğu olduğunu duymuştum ama ona hiç dokunmadık. İstesek de dokunamazdık, ama onları takip ettiğimizde orada değildi. Çocuklar asla hedef değildir; bu ailenin tarzıdır."

"Sanırım bu çocuk intikam fantezileriyle büyüdü ve hedef olarak da beni seçti."

"Onun peşinde olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. O dairesini aramayı bitirirken ben de onun evindeki güvenlik görüntülerini kontrol etmek üzereyim."

Aptal rolü yapacağım ve bakalım beni ona götürebilecek mi?"

"Beni haberdar edin. Diğerlerini de bilgilendireceğim. Her iki aile de peşimizde."

Aileler arıyordu ama onu bulduğumuzda hayatta olacak mıydı? Boğazım çocukluğumdan beri hiç yaşamadığım bir şekilde sıkıldı. Cevap veremedim.

"Onu canlı olarak geri getireceğiz, Filip. Söz veriyorum." Matteo sesini hafifçe alçaltarak patrondan kardeşe dönüştü. Sözleri güçlü kalmam için mükemmel bir hatırlatmaydı. Aklıma şüphelerin girmesine izin veremezdim. Camilla yaşıyordu ve onu geri getirecektim.

"Evet." Başımı salladım. "İrtibatta olacağım."

Güvenlik kayıtları silinmişti. Son yirmi dört saate ait hiçbir şey yoktu ve masasında uyuklarken bulduğum yaşlı güvenlik görevlisinin böyle bir şeyin nasıl olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Lobiye geri döndüm ve Dante'yi beklerken buldum.

"Bir şey aldın mı?" diye sordu.

Aşağılık pislik. Bulacak bir şey olmadığını biliyordu.

"Silinmiş. Birileri ne yaptıklarını biliyordu. Peki ya sen? Dairede bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey." Başını salladı, dudakları sanki kötü şansımıza inanamıyormuş gibi ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Kardeşim bir arama başlattı. Onunla buluşacağım."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bir sonraki adımın ne olduğundan emin değilim ama yardıma ihtiyacımız olursa size haber verebilirim."

"Ne zaman istersen, elimden geleni yapmak isterim. Seni kardeşine götüreceğim. En azından bunu yapabilirim."

"Buna minnettar olurum." Sahte bir minnettarlık gösterisiyle elimi uzatmadan önce derinlere daldım ve Camilla'yı düşündüm. Elini sıkmarktansa onu boğmayı tercih ederdim ama bunun bir faydası olmazdı. Ölmüş olsaydı bana cevap veremezdi.

Dante beni Matteo'nun binasına bıraktı. Lobiye doğru yürüdüm ama o uzaklaşır uzaklaşmaz bir taksiye koştum. Birkaç araba gerideydik. Sabah trafiği sorunsuz akıyordu ve planımın işe yarayabileceğini düşünmeye başlamıştım. Sonra Dante kırmızı ışıktaki durdu, bizim takip etmemizin

imkânsız hale gelmesini bekledi ve kavşaktan hızla geçerek gözden kayboldu.

"FILIP SENİNLE BİRLİKTE OLMAK İSTESEYDİ, SENİ ÇOKTAN SAHIPLENİRDİ. BUNU SEN DE BİLİYORSUN, değil mi?" Liana'yla uğraşmak bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyordu. Tahmin etmem gerekirse, küçük Bayan Liana'ya hayatı boyunca hiç kimse hayır dememişti.

Hayal mi ettim yoksa göz kapağı mı seğirdi?

"Bir dakikadır onunla birliktesin ve onun hakkında bir şey bildiğini mi sanıyorsun? *Yıllardır* Filip'in hayatının bir parçasıyım."

"Aynen öyle. Sadece rafta duran, arada bir tozunu almak, kullanmak ve yerine koymak için indirilen güzel bir biblo." Omuz silktim.

Liana bana ters ters bakarak gözümü korkutmaya çalıştı ama bu girişimi gülünçtü. "Açık anlaşmamız karşılıklı bir karardı. İsteseydim onu kendime alabilirdim, sen gittikten sonra olacak olan da tam olarak bu. Onu rahatlatmak, desteklemek ve ihtiyacı olanı vermek için yanında olacağım." "Ribaunt mu? Son oyunun onun ribaunt sikişi olmak mı? Tekrar düşünmek isteyebilirsin; onlar asla son."

Kırmızı lekeler boynunun sütununda yükseliyor, çene çizgisinin altındaki kalın fondöten tabakasına ulaştıklarında kayboluyorlardı.

Öfkesini görmezden geldim ve devam ettim. "Peki, Dante ile aranızdaki bu ortaklık nasıl ortaya çıktı? İkinizin kanka olduğu hissine kapılmadım."

Liana meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Karşılıklı fayda sağlayacak bir anlaşma için bana geldi. Biraz yardıma ihtiyacı vardı ve ben de senin ortadan kaybolduğunu görmekten mutlu oldum. Her iki taraf da kazandı."

"Yardım etmek için sana ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun? Bir muhafız getirmek yerine beni bağlayabileceğinden eminim. Başka bir nedeni olduğunu söyleyebilirim. Yoksa neden işlediği suçu başkalarının öğrenmesi riskini alsın?" Onun düşünmesini sağlamaya çalışıyordum ama bu süreçte kendi kendime çıkmaza girdim. Dante neden Liana'yı planına dahil etmişti? En bariz cevap, işlerin kötüye gitmesi durumunda elinde bir günah keçisi bulundurmaktı. Kayboluşumu onun üzerine yıkmayı mı planlıyordu?

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sadece garip olduğunu düşünüyorum, hepsi bu." Daireye göz gezdirdim. "Burası senin evin mi?"

Gözleri odayı taradı, omurgası bir parça sertleşti. "Öyle ama bu bir şey ifade etmiyor. Filip'in seni aramayacağı bir yere ihtiyacımız vardı ve benim evim mantıklı geldi."

"Eminim öyledir."

"Dinle, bu Dante'nin gösterisi. Ben sadece yardım ediyorum. Polisler gelirse bu onun sorunu."

Başımı yavaşça sallayarak dudak büktüm. "Doğru. Ortadan kaybolmamın ses getirmeyeceğini düşünecek kadar saf mıydın? Yoksa Dante sana tam olarak kim olduğumu söylemedi mi?"

İşte yine oldu, sağ göz kapağında bir tık. Birisi göründüğünden daha endişeliydi. Bu beklediğimden de kolay olacaktı.

"Sen hiç kimsesin," diye tısladı. "Süt kutusundaki bir yüz ve uzak bir anı."

Ağzımın kenarları duygusuz bir sırtışla geri çekildi. "Ben Lucciano ailesinin patronunun yeğeniyim.

Bu isim bir şey çağırıştırıyor mu?"

Rengi yüzünden öyle bir akıyordu ki, makyajının altından bile görebiliyordum. "Öyle olduğunu görüyorum. Kaybolduğumda *mafyanın* görmezden geleceğine gerçekten inanıyor musun? Hayır, inanmıyorum,

Liana. Kazacaklar. Cevapları bulacaklar. Dante ve olaya karışan diğer herkes için gelecekler."

"Dur, *dur artık*," diye bağırarak mutfığa koştu. Titreyen ellerinde bir rulo gümüş koli bandıyla yeniden ortaya çıkmadan önce bir çekmece çarptı.

"Beni susturabilirsiniz ama gerçeklerden kaçış yok," diye ısrar ettim.

Dişlerini kullanarak bir parça bant kopardı ve ağzıma yerleştirdi. Ona karşı koymadım. Zihinsel savaşı zaten kazanmıştım. Ayrıca, Dante'ye yardım etme konusunda fikrini değiştirmezse, kaçış girişimimi onun hiç beklemediği bir anda yapmayı tercih ettim. Dikkati dağılmışken, kendini içine soktuğu tehlikeli durum için endişelenirken.

Saatler geçti.

Her geçen dakika Liana'nın huzursuzluğu daha da artıyordu. Dikkatini dağıtmak için televizyonu açtı ama zıplayan dizi içinde kopan fırtınayı ele veriyordu. Telefonunu takıntılı bir şekilde kontrol ediyor, belli aralıklarla ön kapıya doğru bakıyordu. Gergin enerjisi kaynama noktasındaydı ve fokurdayarak taşmaya gittikçe yaklaşıyordu.

Bakışları birkaç dakika içinde iki kez bana kaydıığında, kazandığımı biliyordum.

"Bak, kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunların hiçbirisi benim fikrim değildi." Sesi huysuz bir çocuk gibiydi, yaptıklarından pişmanlık duymaktan çok yakalandığı için üzgündü.

Kaşlarımı kaldırdım ve ona baktım. Ağzım bantla kapalıyken yapabildiğim tek şey buydu.

Liana bıkkın bir şekilde iç geçirdi, sonra ayağını yere vurdu ve bir dizi garip çekiştirmeyle bandı çıkardı. Bant sanki derimi de beraberinde götürüyormuş gibi hissettim. Ona dönüp bakmadan önce dudaklarımı ve çenemi gererek acıyı hafiflettim.

"Bundan kurtulmak için tek şansın buradan çıkmama yardım etmek. Babama ve amcama beni kurtardığını söyleyeceğim. İkimiz de bu durumdan kurtulabiliriz." İki beyin hücresi olan herkes yalan söylediğini bilirdi ama Liana yemi yutacak kadar çaresizdi. Bir çıkış yolu vaat eden herhangi bir umuda tutunmak için.

Göğsü kabardı ve nabızı boynunun dibine vurdu. "Dante çok kızardı. Bir daha asla kulübe girmeme izin verilmez."

"Ölmek ya da hapse girmektense yeni bir kulüp bulmak daha iyidir." Durumunun vahametini vurgulamak için sesimi alçak ve mükemmel bir şekilde eşit tuttum.

Onu yakalamıştım.

Ön kapının kilidi açıldığında Liana'nın yüzü yenilgiyle buruştu. Dante kapıyı arkasından çarparak içeri daldı.

Lanet olsun!

Çok yaklaşmıştım. Acımasızca elimden alınmadan önce parmak uçlarım özgürlüğün üzerinde gezinmişti ve bu kaybı karnıma inen bir tekme gibi hissettim. Omuzlarım hayal kırıklığının ezici ağırlığıyla yuvarlandı.

Dante hayal kırıklığını fark edemeyecek kadar telaşlıydı. Gerçi sadece üzgün değildi;

tükenmişti. "Filip biliyor," diye mırıldandı pencereye doğru yürürken. "Ona yeterince kredi vermedim."

Görmeyen gözlerle şehre baktı, düşüncelerinde kayboldu.

"Dante, bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat. Belki bunu çözmenin bir yolu vardır," dedim usulca, sıkıntısının onu ikna etmek için bir fırsat olabileceğini hissederek.

Gözleri benimkilerle çarpıştığında, tüm umutlar yok oldu.

Bakışlarındaki zehir saf sıvı öfkeydi. "Bu intikamla ilgili. De Lucas'a tüm ailemi öldürmenin yanlarına kalmayacağını göstermekle ilgili. *Bunu çözmenin bir yolu yok.*"

Cevabı beni sarstı.

Tüm ailesini öldürmek mi? Elbette bunu gerçekten yapmamışlardı. "Ne? Nasıl?" Kekeleydim.

"Ben daha dört yaşındayken, amcam Filip'in annesini öldürdü. Bu bir hataydı. Aileler Genelde kadınlara ve çocuklara dokunurlar ama bir karışıklık olmuş ve babası yerine annesi öldürülmüş."

"Mafyanın bir parçası olmadığını sanıyordum."

"Değilim," diye tükürdü. "Bir örgüt ailemi öldürdü. Diğerleri ise ailem öldükten sonra sanki hiç var olmamışım gibi davrandı. Hiçbiriyle bir alakam olsun istemiyorum." Bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirdi. "Babam da kardeşi gibi Morelli ailesinin bir üyesiydi. Filip'in annesi öldürüldükten sonra Gallolar olaya karışan herkesin peşine düştü. Filip'in babası kana susamıştı ama sadece amcamı öldürmekle kalmadı. Bir yıl boyunca tüm ailemi ortadan kaldırdı. Aylarca saklandık ama bu yeterli olmadı. Annem ve babam evimizde vurulduğunda beş yaşıma yeni basmıştım. De Luca orada bir dolapta saklanıp dinlediğimden hiç şüphelenmedi. Her çığlığı duydum. Her iniltiyi. Her silah sesiyle irkildim ve babamın cansız bedenine vuran botunun ağır gümbürtüsüyle irkildim. Gözlerimi her kapattığımda o kabusu yeniden yaşıyorum, o canavarların yaptıklarının bedelini asla ödemediklerini biliyorum."

Anlattığı şey dehşet vericiydi. Karanlık bir dolaba sinmiş, korkudan sessizliğe bürünmüş o küçük çocuk için kalbim parçalandı. Duygusal yaraları korkunçtu - ruhunu gölgeleyen renksiz çatlaklar. Bir insan hayatını böylesine değiştiren bir olaydan sonra nasıl iyileşebilirdi? O masumdu. Kavrayışının çok ötesindeki bir savaşın kurbanı. Nefreti için onu suçlayabilir miydim? Tam olarak değil, ama kendi eylemlerinden daha az sorumlu değildi. Dünyanın her yerinde insanlar haksız yere yaralanıyor ve haksız muamele görüyordu ama bu onlara başkalarına zarar verme hakkı vermiyordu. Filip de olanlarda en az Dante kadar masumdu. O da aynı anlaşmazlıkta annesini kaybetmişti.

"Neden Filip'i incitmeye çalışıyorsun? O da senin gibi sadece bir çocuktu."

Alaycı bir nefes verdi. "Sistem beni hayatın dışında bir kuzenimin yanına yerleştirdi. Beni evlat edindiler ve adımları değiştirdiler ama ben asla unutmadım. Yeterince büyüdüğümde, ailemi kimin ve neden öldürdüğünü anlamak için bilgi aradım. Köklerimi öğrendim ve De Luca ailesinin benden her şeyi çalmasının ardındaki gerçeği keşfettim. İsmi duyduğum anda, düşmanın burnumun dibinde olduğunu fark ederek afalladım. Yıllarca Filip ile aynı okula gitmişim. Bunun kader olduğuna emindim. Ondan sonra Filip'in okulda her şeyden paçayı sıyrabilecek birinin ukala tavrıyla dolaşmasını izledim. Onun bir sebepten dolayı yoluma çıktığından hiç şüphem yoktu; ailemin intikamını almak için."

"Ya da iki aileyi birleştirmek ve iyileşmeye başlamak için," diye önerdim nazikçe.

Başını iki yana salladı. "Onları asla affedemem. Annemin çığlıkları hâlâ aklımdayken olmaz."

"Ama kendin için çok iyi şeyler yaptın. Başarılı bir işiniz ve iyi bir hayatınız var. İntikam almak Filip, bu işle hiç ilgisi olmayan biri, hepsini çöpe atmaya değer mi?"

Başını bana doğru çevirdi. "Onların intikamını almazsam kendimle nasıl yaşayabilirim?" diye bağırdı, yumruğunu göğsüne vurarak. Acı dolu yakarışı havada asılı kaldı.

Kalbim onun için acıdı ama sadece bir anlığına.

Dante bakışlarını indirdi ve derin bir nefes aldı. Gözlerimle tekrar buluştuğunda, sanki bir düğmeyi çevirip tüm insani duyguları kapatmış gibi kendini tamamen kontrol ediyordu. "Daha önce yeniden başladım; yine yapabilirim."

Onun ürpertici kararlılığı omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti gönderdi.

Söylediğim hiçbir şey onu caydıramazdı. Dante, babasının yaptıklarından dolayı Filip'i cezalandırmaya kafayı takmıştı ve ben de onun tercih ettiği silahtım.

"Yapamam... bunun bir parçası olmayacağım... bu... her ne ise." Liana şaşkın bir inançsızlıkla başını salladı. Tüm konuşmamız boyunca ağzı açık bir şekilde ona baktı.

Dante ona cehennemi dondurabilecek bir bakış fırlattı. "Senin bu işteki rolün zaten belli. Artık geri çekilmek yok."

"Onu al ve defol," diye emretti ona, sözlerine güç veren bir öfke kıvılcımıyla. Oturduğum yere geçti ve kolumu sıkarak beni ayağa sürükledi.

Dante beni ondan uzaklaştırdı ve avuç içi Liana'nın yanağına çarpmadan önce beni kanepeye geri gönderdi. Tokat apartmanda yankılandı. Liana yüzünün yan tarafını tutarak nefesini tuttu.

"Ne istediğin umurumda mı sanıyorsun?"

Şaşkınlığı çabuk geçti, öfke yüzünü acımasız bir alaycı ifadeye büründürdü. "Kendini lanet olası *mafyanın* içine soktun, benim değil. Yetkililere evime baygın bir kadınla geldiğini söyleyeceğim. Bunların hiçbirinden haberim yoktu. Beni de kendinle birlikte dibe çekemezsin."

Dante'nin çenesi sıkıştı ve üzerine ürkütücü bir sakinlik çöktü. Elini arkasına götürdü ve pantolonunun arkasından bir silah çıkardı. Namluyu kadının göğsüne doğrulttu ve tetiği çekti.

Uyarı yok.

Tereddüt yok.

Patlama içimi titretti. Omuzlarım doğuştan gelen bir savunma refleksiyle kulaklarımın etrafında kenetlendi. Liana geriye doğru uçarak kırmızı kadife sandalyeye takıldı ve yere yığıldı. Göğsünde genişleyen kırmızı bir leke dışında vücudu hareketsiz kaldı.

Nefes alamıyordum.

Sanki ciğerlerim benden önce ölmekte olan kadın için dayanışma içinde pes etmişti. Onu vurmuştu. Soğukkanlı bir kayıtsızlıkla hayatına son vermişti. Tamamen masum değildi ve kadından özellikle hoşlanmıyordum ama ölmeyi hak etmiyordu. Yakınından bile geçmedi.

Sanki kim olduğuna dair bir ipucum varmış gibi bu adama direniyor ve baskı yapıyordum. Sanki bizi birbirimize bağlayan bir dostluk bağı varmış gibi.

Aptalca davrandım.

Gerçek Dante tamamen yabancı biriydi. Soğuk ve kırık.

"Buradan çıkıyoruz ve sen ses çıkarmayacaksın." Sesi boğazımda keskin bir bıçak gibiydi.

İtiraz edemeyecek kadar korkmuş bir halde, puslu bir sis içinde emirlerine uydum.

DANTE ARABASINA ATLAYIP GITTIKTEN SONRA, BAZI ALETLER ALMAK İÇİN TAKSİYLE EVE GİTTİM.

Dante'nin dairesine geri döndüm. Beklediğim gibi, kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedi. Kilitini çabucak açtım, sonra da özel bir aletle alarmını etkisiz hale getirdim. Güvenlik sistemi yüksek teknolojiliydi ama aşılamaz değildi. Giriş ve çıkış becerilerim Matteo'nun yıllar boyunca beni yararlı bulmasının nedenlerinden sadece biriydi. Gençliğimde kendime bir dizi karanlık yaşam becerisi öğretmiştim, bunlardan en azı da haneye tecavüzdü. Olgunlaşıp yetişkin parasına erişimim olduğunda, cephaneliğime yüksek teknolojili ekipmanlar ekledim. Giremeyeceğim çok az yer vardı.

Dairesinin pencere camları içeriye toz halinde ışık girmesine izin veriyor, odayı yumuşak bir parlaltıya boğuyordu. Aynı odada sayısız kez bulunmuştum ama şimdi sözde arkadaşım ile ilgili yeni bir bakış açısına sahip olduğum için her şey farklı görünüyordu. Artık Camilla'yı kaçırdığından emindim.

Şöminenin üzerinde bir aslanın yüzünün gri tonlamalı büyük bir resmi asılıydı, tek renk devasa altın gözleri. Onu parçalara ayırmak istedim ama bu beklemek zorundaydı. Camilla'yı bulmak öfkemden daha önemliydi. Evini didik didik etmeye, kâğıtları karıştırmaya ve çekmeceleri boşaltmaya başladım. Ofisine geçmeden önce mutfağı ve yatak odasını aradım. Dizüstü bilgisayarı şifre korumalıydı ama teknisyenim beni içeri sokabilirdi. Asıl soru, bunun ne kadar zaman alacağıydı. Zaman, karşılayamayacağım bir şeydi.

Dante'nin planını anlamanın başka bir yolu olmalıydı. Camilla ile ne yapmak istediğini ve onu nereye götürmüş olabileceğini bilmem gerekiyordu. Camilla onun evinde değildi ve bahse girerim kulübü de kullanmıyordu. Her iki yer de çok açıktı. Başka nereye gidebilirdi ki?

Teknik elemanı arayarak dizüstü bilgisayardan haberdar ettim ve Dante'nin soyadlarından herhangi biriyle sahip olduğu tüm mülkleri araştırmasını istedim.

Hain bir düşmanın bu kadar uzun süre yanımda yürüdüğüne inanamıyordum. Bu kadar uzun süreli bir hile sadece bir ihanet değildi. Delilikti. Dante'yi hiç tanıyıp tanımadığımı merak etmek zorunda kaldım. Bu ihtimal en iyi ihtimalle bile tedirgin ediciydi ama Camilla'nın onun gözetiminde olması kesinlikle dehşet vericiydi. Tehlike tam bir bilinmezdi.

Durum üzerinde hiç kontrolüm yoktu.

İçimin derinliklerinden bir öfke fışkırdı. Tek bir patlamaya izin verdim. Tek bir şiddetli duygu patlamasına. Öfkeli bir kükremeye ofisinin raflarındaki eşyaları yere süpürdüm. Hepsini yakıp kül etmek isterdim ama bu öfkeyi daha faydalı bir şeye kanalizasyon etmeliydim. Camilla'yı bulmama yardımcı olacak odaklanmış bir zihin durumuna.

Birkaç derin nefes alarak masasının önündeki döküntüleri bir kenara attım ve araştırmama

devam ettim. Dante eve pek iş getirmiş gibi görünmüyordu. Birkaç makbuz ve fatura

kişisel mali belgelerle dolu bir dosya dolabıyla birlikte üst çekmeceye yığılmıştı, ama bunları incelemek saatlerimi alırdı ve benim ne o kadar zamanım ne de sabrım vardı. Üst çekmecenin içindekilere bir kez daha göz attım, bu kez yığının en altında bir bloknot olduğunu fark ettim. En üstteki sayfada kulübün her yıl düzenlediği bahar yardım etkinliğiyle ilgili karalanmış notlardan oluşan bir kolaj vardı - tarihlerin, temaların, etkinlik planlayıcılarının ve parti hediyesi fikirlerinin listeleri. Bir sonraki sayfada bağışçıların bir listesi vardı. Listedeki isimlerin çoğunu düzenli katkıda bulunanlar olarak tanıdım ve Liana'nın isminin listeden çıkarılmış olduğunu görünce şaşırdım.

Liana paradan geliyordu. Ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası vardı ve üst düzey bir bağışçı olarak listelendiği için kazandığı prestije bayılıyordu. Neden etkinliğe katkıda bulunmasın ki? İkisinin arası mı açılmıştı? Dante hiçbir zaman Liana'nın hayranı olmamıştı ama onun parasını da geri çevirmemişti. Ters giden bir şeyler vardı. Tamamen alakasız olabilirdi ama Camilla'nın bana Liana'nın bankaya gelip onu aradığını söylediğini hatırladım. Liana'nın Camilla'nın Kaybolmak mı?

Araştırmaya değerdı. Takip edecek daha iyi bir ipucum yoktu, bu yüzden telefonumu çıkardım ve Liana'nın numarasını çevirdim. Telefon çaldı ve çaldı. Onunla kulüp dışında pek sık görüşmüyordum ama her ulaştığımda aramalarım cevap veriyordu. Dürüst olmak gerekirse, benden daha fazlasını istediğini her zaman biliyordum. Davetlerimi kabul etmekteki hevesi. Gece için farklı bir partner seçtiğimde bana gönderdiği bakışlar. Ama kendimi bunun bir sorun olmadığına ikna etmiştim. Geçici bir karasevda. Konuyu zorlamamıştı, o zaman neden konuyu pekiştirmek için drama yaratayım?

Bana karşı hisleri sandığımdan daha mı derindi?

Telefon telesekretere düştü, midemde huzursuz bir kıpırdanma oldu. Kanıtlar tamamen ikinci derecedendi ama içgüdülerim ipucunu takip etmem gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Bir mesaj bıraktım ve adresini öğrenmek için hızlı bir arama yaptım. Yirmi dakikalık yolu on dakikada geldim.

Geniş dairesi, lüks bir binanın otuz dördüncü katındaki tek daireydi. Kapısının önündeki asansör sahanlığı polis kaynıyordu. Kalbim göğsümde kurşun bir ağırlık gibi düştü. İleriye doğru bir adım attım ama göğsüme konan bir elle geri çekildim.

"Burası aktif bir suç mahalli. Kimsenin girmesine izin verilmiyor." Genç bir polis konuşurken sakız çiğniyor, bir benzin istasyonu görevlisinin müşterisine tuvaletlerin temizlik nedeniyle kapalı olduğunu bildirmesi gibi bir şevkle beni uzak tutuyordu.

"Bunu görebiliyorum," diye homurdandım. "Ben bir arkadaşım. Ne oldu böyle?"

Omuz silkti, belli ki güç gösterisi yapmaktan hoşlanıyordu. "Bu açık bir soruşturma. Size bundan daha fazla bilgi veremem."

Lanet olsun.

Camilla orada mıydı? Yaralanmış ya da öldürülmüş müydü? Delirmeden önce ne olduğunu öğrenmeliydim.

Bulunduğum açıdan dairenin sadece küçük bir bölümünü görebiliyordum ama şans eseri görüş alanıma tanıdık bir yüz girdi. "Danny!" Telaşlı hareketliliğin arasından seslendim.

Bankanın dışında konuştuğumuz polis asansörün yanında bana katıldı ve çaylağı bekçilik görevinden aldı.

"Danny, orada neler oluyor? Bana hiçbir şey söylemediler." "Burada yaşayan kadını tanıyor musun?"

"Evet, adım Liana Bisset."

Dudakları inceldi. "Göğsünden vurulmuş. Hayatta kalamadı." Konuşmamızı gizli tutmak için

nefesinin altından konuştu.

Zihnimi felç etmekle tehdit eden şoku bastırdım. Eğer Dante cinayet işleyebilecek biriyse, bana ulaşmak için Camilla'ya zarar vermekten çekinmezdi. Bir parçam bunun yanlış yönlendirilmiş bir taşkınlık olduğunu ummuştı -bir anlık acıyla saldıran ve zaman geçtikçe akli başına gelecek olan bir adam- ama durum böyle değildi. Dante onu tüketen çılgınlığa kendini adamıştı.

"Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık bir saat önce silah sesi duyuldu. On dakika sonra vardık. Failden iz yok."

Polisler muhtemelen çoktan güvenlik kamerası görüntülerini toplatmışlardır, bir şey ortaya çıkaracağından değil. Camilla'nın evindeki görüntüleri temizlediyse, buradaki görüntülerin de icabına bakmış olmalı.

"Bunu kimin yaptığını biliyorum," diye sessizce itiraf ettim. Dante'nin Liana'ya neden zarar verdiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir tesadüf olma ihtimali çok düşüktü. "Bakmam için beni içeri sokmanın bir yolu var mı? Belki nerede saklandığını bulabilirim."

Ellerini kalçalarına dayadı ve gözlerini tavana dikti. "Eğer bunu yaparsam, hiçbir şeye dokunamazsın, anladın mı?"

"Bu adamın yakalanmasını ben de en az senin kadar istiyorum. Davanı mahvetmeyeceğim, güven bana."

Tek tepkisi daireye geri dönmek ve bana sarı uyarı bandının altından eşlik etmek oldu. Liana yaşam alanında yerde yatıyordu, etrafına kanıt işaretleri saçılmıştı, gözleri boş boş tavana bakıyordu. Ölüyken bile, etrafına dağılmış kızıl saçlarıyla çok güzeldi. Korkunç bir utançtı ama yine de nasıl bu hale geldiğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

Gözlerim vücudunda gezinirken, eline yapışmış küçük bir koli bandı parçası fark ettim. Birinin bileklerini bağlayacak kadar büyük değildi ama bir ağzın üzerine tam olarak oturabilirdi. Bant tamamen tesadüfî olabilirdi ama bundan şüpheliydim.

Liana'nın sol elmacık kemiği darbe almış gibi pembeleşmişti ama ağzının etrafındaki tertemiz deride bant çekildiğine dair hiçbir iz yoktu. İçimden bir ses Camilla'nın orada olduğunu söylüyordu. Hayatım üzerine bahse girebilirdim. Liana'nın bu işe nasıl bulaştığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Camilla Liana'nın evinde kalıyordu, bu da Camilla'nın hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

İçimde bir aciliyet duygusuyla birlikte bir rahatlama hissettim.

"Teşekkürler Danny. Sana borçluyum."

"Kim olduğunu bildiğini söylemiştin. Bana söyleyecek misin?"

Kapıya doğru ilerledim ve omzumun üzerinden seslendim. "Onu bulur bulmaz size haber vereceğim."

Danny sinirlenecekti ama üstesinden gelecekti. İzini sürmem gereken bir psikopat vardı ve polislerin yoluma çıkmasına ihtiyacım yoktu.

Arabama giderken teknik eleman aradı ve Dante'ye ait birkaç mülk hakkında bilgi verdi. Ayrıntıları bana e-posta ile göndermesini istedim, sonra da arabada okudum. Dairesinin ve kulübünün yanı sıra Staten Island'da bir evi ve North Cove Marina'dan kiraladığı bir tekne yeri vardı.

Ön camdan dışarı baktım ve öğrendiklerimi gözden geçirdim. Teoride, Dante Camilla'yı herhangi bir yere götürebilirdi ama gerçekçi olmak gerekirse, artık kaçtığı için seçenekleri sınırlıydı. Liana'yı öldürmenin planının bir parçası olduğundan şüpheliydim, bu da doğaçlama yapmak zorunda olduğu anlamına geliyordu. Saklanmalı ama esnek kalmalıydı. Hareket halinde olmalı ama yeni bir plan yapana kadar yetkililerden uzak durmalıydı.

Tekne mükemmel bir çözümdü.

Hudson'a açıldıktan sonra onu bulmak imkânsız olacaktı. Arabayı çalıştırdım ve kaldırımdan uzaklaşarak batıya, marinaya doğru yöneldim, oraya zamanında varmak için dua ettim.

"BUNU NEDEN YAPTIN?" DANTE'NİN ARABASINA BINDIĞIMIZDE BİLEKLERİMİ OVUŞTURARAK FISILDADIM fermuarın olduğu yerde. "Madem onu öldürecektin, neden bu işe bulaştırdın?" Hâlâ dehşete kapılmıştım ama korku midemin çukurunda katı bir kütleyle dönüşmüştü.

Olanları anlamaya çalıştım ama beynim bir plak gibiydi. Silahının patlayışını kafamın içinde tekrar tekrar duymaya devam ettim. Liana'nın vücudunun yere düştüğünü görüyordum. Havadaki metalik kan kokusunu alıyordum. Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak korkunç görüntülere rağmen, olanları anlamaya çalıştığımda kalbim Dante'nin kötü olduğunu kabullenemiyordu. Bir zamanlar normal biriydi ve umutsuzca o kişinin hâlâ içinde bir yerlerde var olmasını umuyordum.

O konuşmadan önce sorularım birkaç dakika boyunca aramızda kaldı.

"Suçu üstlenmesi ve bana bir mazeret sunması gerekiyordu. Onun ölmesini hiç istememiştim ama her şey bu kadar çabuk cehenneme dönünce o da bir sorumluluk haline geldi."

"Suçu nasıl üstlenirdi? Kendini temize çıkarmak için seni ihbar ederdi." Ses tonumu meraklı ve suçlamadan uzak tutmaya çalıştım. Onu öfkeye itmeden anlamak istedim.

"Benim bir mazeretim ve onu suçlamak için yerleştirilmiş kanıtlarım varken onun iddialarının bir önemi olmazdı. Yetkililer onun evinde seninle ilgili bir dosya bulacaklar. Bankada sana yaklaşırken çekilmiş güvenlik kamerası görüntüleri var. Bilgisayarındaki tarayıcı geçmişi, bir kişinin nasıl başarılı bir şekilde ortadan kaybolacağını açıklayan sitelerle birlikte sizinle ilgili kapsamlı aramalar gösterecektir. Tek ihtiyacım olan Filip'in şüphesinden kaçınmaktı. Eğer yemi yutar ve Liana'yı suçlarsa, ben temize çıkacaktım ama paranoyak piç kurusu daha ilk günden beni incelemeye aldı." Dante bana baktı, yüzü vurdumduymaz bir kalkan gibiydi. "Önemli değil. Tüm olasılıklar için planlarım vardı."

Titrek bir nefes aldım ve batıya doğru ilerleyişimizi izledim. "Liana'nın bana zarar vermesini istemedim ama benim için planının ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Filip ve yetkililer beni yakaladığınızı biliyorlarsa, beni bırakıp kaçmak en iyisi olmaz mı? Eninde sonunda harekete geçerler ve sen de baştan başlarsın."

"Asla." Onun kararlı cevabı, etrafımdaki hapisane parmaklıklarının çınlamasıydı. "Sen elimde olduğun sürece, intikamımı alacağım. Önemli olan tek şey bu."

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerime doldu ve nefesim kesildi. Beni asla bırakmayacaktı ve bir marinanın otoparkına girdiğinde kaçma umutlarım bile suya düşmüştü.

"Beni tekneye mi bindiriyorsun?"

Sesimdeki paniği duymuş olmalı ki düşmanca bir bakışla beni olduğum yerde mızrakladı. "Liana'nın dairesinden çıktığımız gibi sessizce tekneme yürüyeceğiz. Sorunlarla nasıl başa çıktığımı

gördün. Seninle de benzer bir şekilde ilgilenmemi istemiyorsan, bir sorun haline gelmemeni öneririm. Şimdi olduğun yerde kal. Kapını açacağım." Bana son bir ürpertici bakış attıktan sonra

arabadan kayıyor.

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu çılgınlık uzadıkça, her zaman bildiğim hayata geri dönemeyeceğim konusunda daha da endişelenmeye başladım.

Umut ve iyimserlik sonsuza dek sürer. Durum ne kadar kötü olursa olsun, küçük bir parçamız - hayatta kalma yanımız- *buradan daha iyiye gideceğini* düşünür. İyileşme arzumuz bizi acıların kısa süreceği konusunda ikna eder.

Ancak bu ses zamanla zayıflar. Şüpheler devreye girer ve nihilist tehditler fısıldayarak umudu umutsuzluğun yağlı siyah tortusuna batırır.

Dante'nin arabasının yolcu koltuğunda otururken kendimi orada buldum.

O yanıma gelirken, bunun benim için nasıl iyi sonuçlanabileceğini merak ediyordum. Filip'in Dante'den gerçekten şüphelenip şüphelenmediğini ya da Dante'nin sadece paranoyak olup olmadığını bile bilmiyordum. Filip bıraktığım kartı bulmuş muydu? Liana'yı biliyor muydu? Dante beni başka bir ülkeye mi götürecekti, yoksa son durağım soğuk ve sulu bir mezar mı olacaktı?

Ciğerlerim sanki üzerlerine kilometrelerce su basılmış gibi yanıyordu.

"Gidelim," diye sessizce emretti.

Dediğini yaptım, her adımda dizlerim titriyordu. Mart ayının ilk günlerine girmiş olmamıza rağmen Doğu Kıyısı hâlâ kışa gömülüydü. Batan güneş akşam havasını kutup seviyelerine düşürüyor, insanları kapalı yerlerde tutuyor ve marinayı boş bırakıyordu. Bana yardım edebilecek tek bir kişi bile görmedim, onlara seslenmeye cesaretim olsa bile.

Dante bizi elli metrelik bir yatın bulunduğu sondan ikinci koya götürdü. Muhteşem tekne, siyah camlı pencereleri olan tertemiz beyaz fiberglastan inşa edilmişti. Başka şartlar altında olsa keşfetmekten heyecan duyacağım bir sanat eseri idi. Ancak silah zoruyla tekneye bindirilmek, teknenin bir kafesten farksız olduğunu hissettirdi.

Beni güverteye çıkardı, sonra da bizi rıhtıma bağlayan halatları çözmeye başladı. Bu sadece birkaç saniye sürdü, bu yüzden telsiz ya da telefon aramak için yeterli zamanım yoktu. Gemiye atladığında beni de yanına alarak ana kamaradan kapalı dümene geçti ve motoru çalıştırdı. Kurulum, sürücü koltuğunun iç yaşam alanlarına sorunsuz bir şekilde karıştığı bir karavana benziyordu. Tüm yüzeyler birinci sınıftı. Kaptan koltuğunun hemen arkasında bir yemek alanı, ardından bir mini mutfak ve daha fazla oturma alanı yer alıyordu.

Malzemeler mevcut her yüzeye yığılmıştı. Hazırlıklı gelmişti. Haftalarca okyanusta kalabilirdik. Sözünü tutup eve dönmeme asla izin vermeyebilirdi.

Bizi küçük marina girişinden çıkarıp açık sulara doğru yönlendirirken büyük kamara pencerelerinden çaresizce izledim. Batan güneşin ışığı dalgalı Hudson Körfezi'nde parıltıyor, her dalganın vadisinde ağır gölgeler oluşturuyordu. Kuşlar havada süzülüyor ve süzülüyordu.

Manzara nefes kesiciydi. İhanete uğramış gibi hissettim.

Bu kadar kaos ve kargaşanın ortasında dünya nasıl bu kadar sakin görünebilir?

Bir daha asla göremeyeceğim anne babamı, kız kardeşlerimi ve kuzenlerimi düşündüm. Böyle bir travma ihtimalini aklım bile almıyordu.

Bedenlerimiz bir olurken Filip'in yüzünün dikkatle benimkine baktığını hayal ettim ve o değişken gözleri bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim.

Göğsümde bir yarık açıldı ve kalbim ikiye bölündü.

Ayağa fırladım ve güvertenin altına inen dar merdivenlere doğru yürüdüm. Beni bir arada tutan zayıf lifler birer birer kopuyordu ve Dante'nin önünde çözülmek istemiyordum. Üzüntüm kişiseldi ve yalnız yas tutmak istiyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı bana dönme zahmetine bile girmeden.

Ne yapacağımı sanıyordu? Kendimi dondurucu okyanusa mı atacaktım? Çılgılık atmak ve öfkelenmek istedim ama bunun bir faydası olmayacaktı.

"Tuvalete gitmem gerek," diye tersledim ve aceleyle merdivenlerden indim. Öfkem, beni parçalamakla tehdit eden kalp ağrısını bastırmaya yardımcı oldu.

Teknenin göbeğinde lüks bir banyo ve içinde kraliçe yatak bulunan tek kişilik bir yatak odası buldum. Farkına varmak dağınık duygularımı yatıştırdı. Dante'nin hareketlerinin ardında, kaçındığım olası bir niyet vardı. Aklımın bir köşesinde dans ediyordu ama ona gün ışığı vermeyi reddediyordum. Akla hayale gelmeyen olasılığı kelimelere dökmeyi. Beni kendisi için istemişti ve şimdi onunla birlikte bir teknede kapana kısılmıştım.

Eğlendirmek için çok korkunçtu.

Bu düşünceyi aklımdan kovmak için yatak odasının kapısını kapattım. Banyoya gittim, aşırı uyarılmış zihnim uyuşmuş bir kozanın içine girdi. Üst kata döndüğümde, Dante'nin çaprazındaki yemekli kanepeye oturdum. Açık sulara doğru ilerliyorduk, şehrin silueti her geçen saniye daha da uzaklaşıyordu.

Zihnimin ön saflarına fırlayan endişemi dile getiremeden önce ağzımı iki kez açtım. "Bana ne yapmayı planladığınızı bilmem gerekiyor." Sesim ne yazık ki zayıftı ama ciğerlerimi daraltan korku daha fazla volüme izin vermiyordu.

"Seni satmayı planlıyordum-"

"Sen *ne*?" Kelimeler dilimde ekşimişti. Daha önce böylesine gelgitli bir duygu dalgası yaşadığımdan emin değildim. Korku ve çaresizlikten bir anda su katılmamış öfkeye savruldu.

Tüm kendine acıma duyguları ağır bir öfke perdesinin altında boğuldu.

Beni zorla alıkoymayı planladığından endişelenmişim ama gerçek niyeti tahmin edebileceğimden çok daha aşağılıktı. En yüksek teklifi verene açık artırmayla satılmaktansa denize atılmayı, sadece ahlaksız bir psikopatı memnun etmek için var olan bir insan kabuğuna indirgenmeyi tercih ederdim.

Sesimdeki ani değişikliği duyan Dante bana baktı. Çok geç kalmıştı.

Kendimi ona doğru fırlattım, kolumu arkadan boynuna doladım ve sıktım. Onu koltuğuna yasladım, kolumun iç kısmı nefes borusunun etrafında kıvrılmıştı.

"Seni lanet *olası canavar*," diye tısladım, homurdandım ve zorlandığım için tükürdüm.

O bir arkadaştı, hatta bir ilişki yaşamayı düşündüğüm biriydi ve beni satmak mı istiyordu? Başkasının suçları yüzünden beni dayanılmaz bir sefaletle mi mahkûm edecekti? Anlamak için çok soğuk kalpliydi.

Dante kolumu çekti ama ben ele geçirilmiş bir şeydim. Tüm ağırlığımla geriye doğru çektim. Kabinin ön tarafındaki tavan yerden sadece bir metre kadar yüksekti, bu yüzden garip bir pozisyonda kambur durmak zorunda kaldım. Ama umurumda değildi. Teklif ettiği şey ölümden daha kötü bir kaderdi ve beni insan tacirlerine teslim etmesine izin vermeden önce son nefesime kadar savaşırdım.

O motoru rölantiye alana kadar üstünlük bendeydi. Momentum değişikliği öne doğru savrulmama ve koltuğunun arkasına çarpımama neden oldu, bu da ona tutuşumdan kurtulmak için ihtiyaç duyduğu kaldırıcı verdi. Koltuğundan sıçradı ve ben sürüş platformundan inip ana kabine doğru ilerlerken sallanan kollarımı tutmaya çalıştı.

"Bunu yapamazsın," diye feryat ettim, gözyaşlarım boğazımı yakıyordu. Onun gücü beni kolayca alt edebilirdi ve bu beni dehşete düşürüyordu.

"Dur, Camilla. *Tanrım. Planladığımı* söyledim ama bitirmeme izin vermedin. Fikrimi

değiştirdim. *Duracak* mısın lan?"

Savunmamda bir an kekeledim ve ona bileklerimi tutması için bir fırsat verdim. Kırbaçladı

Beni göğsüne yasladı. Nefes alış verişlerini sırtımda hissedebiliyordum ama yüzünü göremediğim için mutluydum. Çok kızgındım, incinmişim ve kafam karışmıştı. O isyankâr siyah gözlerine bakmaya dayanamıyordum.

"Anlamıyorum," diye bağırdım usulca. "Sen o adam değilsin. Sen bir kadını satabilecek türden bir adam değilsin." Bu bir ifade ve kırılğan bir yalvarıştı.

"Liana'ya ne yaptığımı unuttun mu?" diye kulağıma yakın nefes aldı.

"Hayır, ama bu hislerimi değiştirmiyor. Haksızlığa uğradın ama bu acı senin kimliğin değil. Sen bundan daha iyisin."

"Keşke haklı olsaydın." Kelimelerin içi boştu. Geçmişini düzeltmek için geleceğinden çoktan vazgeçmiş bir adamın yankısı.

Bir kolu benden uzaklaştı ve diğer kolu beni tamamen bırakmadan önce arkamda bir çekmecenin açıldığını duydum. Yavaşça yüzümü ona ve kafama doğrulttuğu silaha dönmeden önce iki adım uzaklaştım. Dante diğer eliyle sürgüyü geri çekip silahı kurdu ve mermi yatağına girdiğinde irkildim.

Korku yanaklarımdan aşağı döküldü. "Lütfen, Dante. Lütfen bunu yapma." Her seferinde küçük bir adım atarak geriye doğru ilerlerken çenem titriyordu. Kaçmak istedim ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Bu nasıl olabilirdi? Hayatım daha yeni başlamışken nasıl bitmiş olabilirdi?

Kendim için kalp kırıklığı ve pişmanlık içindeydim. Liana için. Bu kadar genç yaşta kırılan Dante için bile. Tüm bunların adaletsizliği bunaltıcıydı.

Gözlerimi tabancasının namlusundan kaldırdım ve sonunda onun dipsiz bakışlarının derinliklerine baktım. Ona üzüntümü ve kalp ağrımı gösterdim. Empatimi ve pişmanlığımı. Ona olan inancımın derinliklerine tanık olmasına izin verdim.

Silah elinde titriyordu.

"Beni reddettiğinde umutsuzca senden nefret etmek istedim. Her şeyi karmaşıklaştırdın." Sesi kesildi ve bunu ruhumun en derin yerlerinde hissettim. "Kolay olması gerekiyordu," diye fısıldadı.

"Bunu hâlâ düzeltebiliriz, Dante. Sana yardım edeceğim." Elim ona uzanmak için havalandı.

Kaşlarının arasındaki çatıklık daha da derinleşti ve ben onu aştığımdan emindim. İçinde hâlâ iyiliğin yaşadığı o ışık çekirdeğini bulmuştum.

Sonra omuzları gerildi ve tüm duygular yüzünden akıp gitti. Yan kapı Dante'nin yanında açıldığında odayı soğuk bir hava dalgası kapladı.

"Silahını indir," diye homurdandı Filip, kendi silahı elindeydi ve hedefe doğrultulmuştu. Kalbim ayaklarımın dibine düştü.

Filip nereden gelmişti? Motor hâlâ çalışırken ve kavga devam ederken, başka bir teknenin yaklaştığını duymamıştık.

Ortaya çıkışı, onu dünyadan koruyan sert zırhını güçlendiren Dante ile kaydettiğim ilerlemeyi anında sildi. Ona olan tüm erişimim kararlı bir sonlulukla şiddetle kesildi. Daha da tedirgin edici olan, yüz hatlarını yumuşatan derinlere işlemiş kararlılıktı.

Bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Bir şeyler değişmişti ve içgüdülerim bana sonucun trajik olacağını söylüyordu.

"Sana onu yere bırak dedim, Dante. Her şey bitti," diye bağırdı Filip.

Dante nişanını, Filip'in bulunduğu noktadan göremediği yan harekete doğru birkaç santim çevirdi. Zamanın durduğu yürek burkan bir saniyede her şey aniden berraklaştı. Gözlerindeki perdeyi kaldırarak ruhuna açılan son bir pencereyi daha ortaya çıkardı.

Pişmanlık. Acı. Keder. Dante

beni affetmesi için yalvardı.

Sahne önümde gerilmiş bir lastik bandın ileriye doğru fırlaması gibi açıldı. Tek yapabildiğim *hayır* diye bağırmaktı, Atlantik gecesinin rüzgârına bırakılmış değersiz bir çığlık.

Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Dante silahını ateşledi, kurşun bana isabet etmedi. Hemen ardından Filip'in silahı ilk atışı yankıladı ama o öldürmek için nişan almıştı. Dante kanepenin üzerine uçtu, vücudu yere yığıldı. Ellerim ağzıma gitti, ayaklarım şok içinde sabitlendi. Filip'in şaşkın bakışları Dante ve benim aramda gidip geliyordu, sanki yaralanmadığıma inanamıyormuş gibiydi.

Vücudumu saran hıçkırıklarla yere yığıldım.

Filip beni kollarının arasına aldı ve kucağına oturtup sımsıkı sarıldı. Kollarımı boynuna doladım ve içimdeki duygu selini onun güçlü kucağına bıraktım. Beni nazikçe salladı, beni yumuşak güven verici seslerle sararken kederimi, korkumu ve rahatlamamı boşaltmama izin verdi.

Gözyaşlarım dinmeye başladığında, birkaç uzun dakika boyunca hareketsiz oturdum, sadece teknenin dalgalara karşı sallanışını hissettim.

"Liana'yı öldürdü." Bu, Filip geldiğinden beri ona söylediğim ilk sözlerdi.

"Biliyorum, tatlı kız. Biliyorum." Sesindeki keder benim kendi ıssızlığımı yansıtıyordu. Belki de içimdeki karmaşık duygu savaşını anladığını düşündüm. Bana zarar vermek isteyen biri durdurulduğu için rahatlamıştı ama hepsi bu değildi. Bir parçam Dante'nin deliliğinin onun ölümüne yol açmış olmasına çok üzülüyordu. Kafa karıştırıcıydı. Gözümü kırpmadan bir kadını öldürmesini izlemiştim. Böyle bir acımasızlık için nasıl üzüntü duyabilirdim?

Filip de aynı çatışmayla boğuşuyor gibiydi. O da bir arkadaşını kaybetmişti. Daha da kötüsü, tetiği çeken de o olmuştu.

Onu suçlamadım. Dante'nin teslim olmanın eşiğinde olduğunu bilmiyordu. Filip'in adanmışlığı ve cesareti takdire şayandı. Beni rekor bir sürede bulup kurtarmıştı ve ona her zaman minnettar olacaktım.

Keşke Dante'ye de aynı kurtuluşu sunabilseydim. Filip gemideyken, onun için kaçış olmadığını fark etmişti. Çıkarken beni öldürerek intikam almak için son bir fırsatla karşı karşıyaydı ama bunu yapmadı. Bir şey onu durdurdu, vicdanının bir kıvılcımı. Daha fazla zamanım olsaydı, o kıvılcımı besleyip onu ıslah edebilir miydim?

Bu olasılık harap olmuş kalbimi kemiriyordu.

Dante karmaşık bir yaratıktı, bu yüzden Filip ortaya çıkmasaydı neler olabileceğini bilmenin bir yolu yoktu. O manipüle edilecek ya da zorlanacak biri değildi. Filip'in onu canlı ele geçirmesine bile izin vermedi. Dante tıpkı yaşadığı gibi kendi şartlarıyla öldü.

"Sanırım artık eve gitmeye hazırım."

Filip geri çekilerek bakışlarımı kendi bakışlarına çekti. Yüzümü inceledi, her ayrıntıyı şefkatli bir saygıyla gözden geçirdi. "Seni zamanında bulamayacağımdan korkuyordum. Ve benim yüzümden incinme ihtimalin... dayanılmazdı." Sesi duygu yüklüydü, kırılanlıkla doluydu. Bana sıkıca sarıldı, hayranlığı yaralı kalbimin etrafına sarılmış iyileştirici bir bandaj gibiydi.

"Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Lütfen kendini suçlama." Kalp kırıklığı ve acı adına çok fazla zarar meydana gelmişti. O gün yaşananların bu olumsuzluğu daha da derinleştirmesini istemiyordum. "Dante sorunluydu ve bunun kaynağı siz ikiniz daha çocukken yaşanan travmatik bir olaydı. İkiniz de sadece masum kurbanlarındınız."

Filip tekrar geri çekildi ve umutsuzca bana inanmak istiyormuş gibi yüzüme baktı. Sözlerimin gerçekliği üzerine yerleştiğinde, dudaklarını indirdi ve yüzüme zarif bir öpücük kondurdu.

Alınma.

Ayağa kalkmama yardım ettikten sonra Filip, Dante'yi sırt üstü yatırdı ve üzerine bir battaniye örttü. Sessizce durduk, her birimiz kaybımızı düşünmek için bir an ayırdık. Çok geçmeden arkamı dönmek zorunda kaldım, göğsüm kederden çökmüştü.

Filip direksiyona geçti ve bizi takip etmek için temin ettiği sürat teknesini buldu. Kullandığı yöntemlerin tamamen yasal olduğundan emin değildim ama umurumda değildi. Beni kurtarmak için gerekeni yapmıştı.

Diğer tekneyi yata bağladıktan sonra yetkilileri aradı ve bizi kıyıya geri götürdü. Yanıp sönen ışıklar ve bir grup memurla karşılaştık. Tam olarak ne olduğunu açıklayan kısa bir ifade verdim. Dönüş yolunda gerçeği söylemenin örtbas etmekten daha iyi olacağına karar vermiştik. Bariz sıkıntımı gören dedektif, ertesi gün tam bir görüşme için karakola gitmemiz konusunda kesin talimatlar vererek eve gitmemize izin verdi. O günün ayrıntılarını yeniden yaşamak asla kolay olmayacaktı, ama bir duş ve biraz uyku bu yükü hafifletmek için uzun bir yol kat edecekti.

Filip'in arabasıyla marinadan uzaklaşırken gözlerim Dante'nin karanlık otoparkta bıraktığı cansız aracına takıldı. Bir daha asla yatından inip arabasına atlamayacaktı. İnşa ettiği ve çok sevdiği kulüpte bir daha asla eğlenemeyecekti. O gün hayatta kalsa bile, muhtemelen Liana'nın ölümünden dolayı hapse girecekti.

Her açıdan çok trajik bir gün.

Yaşadığı travma onu genç yaşta ele geçirmiş ve hayatını çalmıştı. En korkutucu kısmı ise nazik gözlerin ve alıştırılmış nezaketin altında ne kadar iyi gizlendiği idi. İntikam hırsının nasıl ortaya çıktığına dair aklımda pek çok soru vardı. Evlat edinen ailesi ona iyi davranmış mıydı? Ailesi öldürüldüğünde orada olmasaydı, yine de intikam için aynı susuzluğa sahip olur muydu? Onların ölümüne tanık olduğunu hiç kimseye anlatmış mıydı?

Her ne kadar cevaplar istesem de, hiçbir şey geçmiş i değ işt iremezdi. Dante ve Liana hâlâ ölü olacaktı. Olanları geri alamazdım.

Göz ucuyla Filip'e baktım ve annesinin ölümünün onu nasıl değ işt iirdiğini merak ettim. İnanılmaz derecede güçlüydü ama kendi şeytanlarıyla da mücadele ediyordu. Bu yükü onunla paylaşmak istedim ve geçmiş i mi ona emanet ettiğim için çok mutluydum. Bazen iyileşmeye başlamak için tek gereken şey o tek iletişim ipliğ iydi. Belki de Dante'yi iyileşme yoluna sokmak için bizimki gibi bir güven yeterliydi. Artık böyle bir şansı asla olmayacaktı.

Trajik bir olaydı ama iyi tarafı Filip'le hâlâ birbirimize sahip olmamızdı.

O gemide onu bir daha göremeyeceğim diye çok korkmuştum, ama şimdi onun eli benim elime sarılmıştı. Onun gücü ve bağlılığı kendimi dünyaya meydan okuyabilecekmiş i mi gibi hissetmemi sağladı. Kalbim kayıplarla ağırlaştığında bile, onun varlığı tek başına beni sakinleştiriyor ve rahatlatıyordu. Ben de aynı şekilde onun yanında olmak istedim. Ona anlayış ve kabul gösterin. Gerektiğinde sert olun, ama her zaman, *her zaman* sevgiyle hareket edin.

Hayat tek bir sözü, eylemi ya da kişiyi hafife almak için çok kısaydı.

Onunla geçirdiğim tek bir anı bile bir daha asla boşa harcamayacaktım. Bize yolculuğumuza birlikte devam etme fırsatı verilmişti ve bu hediye paha biçilemezdi.

FILIP BENİ EVİNE GÖTÜRDÜ. İLİŞKİMİZ BÖYLE OLAĞANDIŞI KOŞULLARDAN GELİŞMİŞTİ. Aramızdaki derin bağa rağmen onun evine ilk kez gidiyordum. Daire şaşırtıcı derecede mütevazıydı. Ferahtı ve tamamen yenilenmişti, ancak alçak tavanlar hala duruyordu ve dekorda çekici bulduğum şık, minimalist bir his vardı. Mobilya ve armatürler temiz çizgiler ve nötr renklerle retro idi. Sadeliğe ek olarak, Filip benden bile daha fazla temizlik delisi gibi görünüyordu. Evini rahat ve davetkâr buldum. Hatta rahatlatıcı. Kendi dairem konusunda o kadar titizdim ki başka bir yerde kendimi evimde gibi hissetmem çok nadirdi.

Filip geceyi bitirmeden önce bir şeyler yemem için ısrar etti. Bizim için sandviç hazırladı ve paylaşmak için bir elma dilimledi. Yemek yemeyeli uzun zaman olmuştu ama bu kadar korku ve endişenin ortasında hiç aç kalmamıştım. Olaydan sonra bile midem sadece birkaç ısırığa izin verdi. Neyse ki benim çabalarımдан memnun kaldı ve kendi sandviçiyle birlikte benimkini de bitirdi.

"Hadi sıcak bir duş alalım ve yatağa gidelim." Güven verici bir elini belime koydu ve beni yatak odasına götürdü.

Soyunduk ve büyük duşa girdik. Filip beni hemen sert göğsüne doğru çekti ve kollarıyla sardı.

"Kendime seni itmeyeceğimi söyledim," dedi bardaktan boşanırcasına akan suya karşı, "ama sana sarılmam gerek. Seni kollarımda hissetmeliyim."

Ten tene temas ruhuma merhem oldu, bu yüzden hiçbir şikayetim yoktu.

Sonunda beni bırakmadan önce uzun dakikalar boyunca bu şekilde durduk. O vücudumu köpürtürken ben de saçlarımı yıkadım, bana özenli bir hassasiyetle baktı. Budamaya başladığımızda suyu kapattık ve kurulandık. Filip bana yatarken giymem için atletlerinden birini verdi. Kumaşa sarhoş edici bir aroma sinmişti; hafif bir kolonya ve deterjan izi duyularımla alay ediyordu. Külotumu giydim, iki gündür yeni bir çift külot giymediğim için hayıflandım ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Yine de, bir çift külot giyip yatağa girerken Filip'in yontulmuş formuna göz ucuyla bakmayacak kadar yorgun değildim. Onu fark etmemek için ölü olmam gerekirdi.

Onu yatağa kadar takip ettim, aynı taraftaki yorganın altına girdim ve beni kendine doğru çektiğinde bedeninde rahatladım.

Karanlıkta uzanırken Filip, "Dante ile ilişkimde rekabetçi bir unsur olduğunu hep biliyordum ama bu kadar çirkin bir şeye dayandığımı hiç düşünmemiştim," dedi. O da en az benim kadar şaşırmış olmalıydı ve bunu benimle konuşurken kendini rahat hissetmesine sevindim.

"Amcası anneni öldürdükten sonra ailenin de onun ailesini öldürdüğünü söyledi." Ailesini böyle bir eylemle suçlamak garipti ama konunun açıklığa kavuşturulması gerekiyordu.

Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Olanlara tanıklık edecek ve kendi sonuçlarımı çıkaracak kadar büyük değildim. Sadece bana ne söylendiğini biliyorum. Kimse masum değildi ve babamın elinde kesinlikle çok fazla kan vardı. Birkaç yıl sonra Komisyon kurulduğunda, aileleri yöneten kurallar oluşturdu. Misilleme cinayetleri artık ciddi sonuçlar doğurmadan uygulanmıyor. Artık her şey farklı."

"Dante'yle bu konuda konuşmaya çalıştım -geçmiş geride bırakma konusunda- ama yapamadı. Ailesinin öldürüldüğü gece oradaydı. Beş yaşında bir çocuk, bir dolabın içine saklanmış, ailesinin öldürülmesini dinliyordu."

Filip altımda sertleşti, sonra yavaşça gevşedi. "Kahretsin, berbat durumda olmasına şaşmamalı."

Birkaç dakika sessizlik içinde yattık. Filip'in ne düşündüğünü söyleyemiyordum ama aklımdan küçük Dante'nin dehşete düşmüş ve yalnız görüntüsünü çıkaramıyordum. Filip konuşup beni o karanlık, korkunç yerden çekip çıkardığında rahatladım.

"Her yıl ailem annemin doğum günü için bir araya gelir. Sadece birkaç hafta önceydi ve bu yıl Matteo'yla annem öldüğünde neler olduğunu konuştuk. Leone ailesinin onu öldürdüğünden bahsetti ama Dante'nin onlarla bir akrabalığı olabileceği aklıma hiç gelmemişti. Çantanın altına sakladığın kartı bulup aslan başını görene kadar aklıma bir şey gelmedi."

"Kaçırıldığımı nereden biliyordun?"

"Bunu duyunca ne hissedeceksin bilmiyorum ama patronun öldürüldü."

Dirseğime kadar yükseldim ve ona bakakaldım. "Donald mı? Donald öldü mü?" Başını salladı. "Onu kartel öldürdü."

Şaşkınlık içinde tekrar yere çöktüm. "Vay anasını," diye nefes aldım. "Bu son zamanlarda neden bu kadar üzgün olduğunu açıklıyor. Bazı hesaplarımız FDIC tarafından denetleniyordu ve onlara erişemiyordu. Çıldırdı."

Filip, "Eğer onlar için para akıyor ve paralarını geri alamıyorsa, bu onun için büyük sorunlara neden olurdu," diye doğruladı.

Bir an için bu bilginin kafama dank etmesine izin verdim. "Peki, gittiğimi nasıl fark ettiniz?"

"Matteo ve ben cinayetten haberdar olduk ve araştırmak için geri döndük. Bir süredir ve bunun bir suikast olduğunu doğrulamak istedim. Cinayetin nerede işlendiğini fark ettiğimde, iyi olduğundan emin olmak için seni aramaya çıktım ama işe hiç gelmediğini fark ettim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk başta kartelin seni kaçırmış olabileceğini düşündüm ama bıraktığın o kart mükemmel bir ipucuydu."

"Onu bulabildiğine sevindim," diye fısıldadım.

"Evet, bebeğim. İyi iş çıkardın." Elini dalgınca kolumda aşağı yukarı gezdirdi. "Sakin davranmaya ve Dante'yi beni sana getirmesi için kandırmaya çalıştım ama trafikte beni kaybetti."

"Liana'ya o kadar üzgün geldiği zaman olmalı. Daha sonra bana kayboluşumu onun üzerine yıkmayı planladığını söyledi. Birkaç kez onu bu düşüncesinden vazgeçirmeye çalıştım. Ona ailesinin ölümüyle hiçbir alakan olmadığını hatırlattım ama o sana takılmıştı. Sen düşmanı temsil ediyordun, bu yüzden cezalandırmak istediği kişi sendin."

Filip'in kalp atışları hızlandı. "Benim yüzümden yaralanmış olmandan nefret ediyorum. Bunun benim hatam olmadığını söylediğini biliyorum ama benim kim olduğum seni her zaman riske atacaktır."

Kendimi onun üzerine kaydardım, kalçalarını kavradım ve yüzümü onunkine birkaç santim yaklaştırdım. "Filip De Luca, sen sadık, tutkulu ve kendini adanmış birisin ve bu riske değip değmeyeceğine *ben* karar veririm. Sen değil. Seni bir daha bana karşı hissetme şansımı neredeyse kaybediyordum. Bu gerçekte bir daha yüzleşmek istemiyorum. Benim için o sensin, Filip. Sen

benimsin." Kalçalarımı esneterek artık zonklayan göbeğimi

sert ereksiyonu altımda.

Elleri kalçalarımı kavradı, gözleri yüzümü taradı. "Seni *o kadar çok* seviyorum ki." Bizi hızlı bir hareketle yuvarladı, beni altına hapsetti, sonra dudaklarını benimkilerin üzerine eğerek beni ihtiyaçtan çılgına çeviren bir öpücük kondurdu. Dudakları ağzımı yağmalarken, elleri kollarımı yukarı ve başımın üzerine doğru kaydırды. Çekildiğinde aramızda sadece bir parça hava bıraktı. "Söyle Camilla. Söylediğini duymam gerek," diye nefes aldı, alnı hafifçe benimkine yaslanmıştı.

"Seni seviyorum, Filip. Senin için yaşıyor ve nefes alıyorum."

Vücudu titredi ve ayağa kalkıp iç çamaşırımı çıkarmadan önce gözleri kapandı. Tekrar aşağı inmeden ve girişime hizalanmadan önce külotunu tamamen çıkarmadı bile.

Başka bir insanla böylesine temel bir düzeyde bağ kurmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Gözlerimiz birbirine kilitlenmişken siki içime girdiğinde, bir bütünün iki parçasının nihayet bir araya geldiğini hissettim. Daha önce hayatımın eksik olduğunu hiç düşünmemiştim ama Filip beni değiştirmişti. Varlığımın temel bir parçası haline gelmişti.

Onun kollarında evimdeydim. Güvende ve el üstünde tutuluyordum.

Uzun süredir birbirimizin hayatında değildik ama hayat karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, birlikte olursak üstesinden gelebilirdik.

EPILOG #1

"DANTE'NIN ETRAFINDA ÇOK FAZLA ZAMAN GEÇİRMEDİM.

"Matteo, Virginia'ya gitmek üzere bindiğimiz küçük özel uçaktan inerken düşüncelere daldı. Uçuş, bir haftadan uzun bir süredir onunla Dante ve ailemizin geçmişi hakkında konuşmak için elime geçen ilk fırsattı.

"Sen de ben de. Onun etrafındaydım ve hiçbir fikrim yoktu. Bu da bana başka kimlerin kuzu postuna bürünmüş bir kurt olabileceğini merak ettiriyor."

"Bizim işimizde herkes hakkında böyle düşünmek zorundasınız, özellikle de artık bir kaptan olduğunuza göre. Güç, sırtına bir hedef tahtası çizecektir." Dante'yle yaşadığım olaydan birkaç gün sonra Matteo bir toplantı düzenleyerek beni Gallo ailesinin en yeni kaptanı olarak atadı. O zamandan beri hayat son derece yoğundu.

"Evet, ama bu benim yakın çevremden birinden gelince farklı oluyor. Etrafımdaki herkesi sorgulamama neden oluyor."

"İşte bu yüzden benim alt patronum olman benim için çok önemli. Aile yemini sadakat aşılabilir ama kanın yerini hiçbir şey tutamaz."

"O halde bir sonraki nesil üzerinde çalışmaya başlamış olmanız iyi bir şey."

Matteo bana sinsî bir bakış attı. "Artık Camilla'ya sahip olduğuna göre, sen de çok geride kalmamalısın."

Kıkırdarak başımı salladım. "Henüz değil, ama güven oyu için teşekkürler. Aslında odaklanmak istediğim bir tür evcil hayvan projem var - sizinle görüşmek istediğim bir iş fırsatı."

"O da ne?"

Sesinin temkinli değil de meraklı çıkmasını takdir ettim. Geçmişte böyle olmazdı.

"Dante'nin avukatıyla konuştum ve Dante'nin kişisel belgelerini inceledim. Anladığımız kadarıyla bir vasiyet bırakmamış. Bu da kulübün mülkiyetinin onu evlat edinen aileye geçeceği anlamına geliyor. Onlardan satın almak istiyorum. Günlük operasyonları yürütmesi için birini işe alırdım ama kulübü denetlemek ve işler halde tutmak istiyorum. Mali durumu gördüm - bu harika bir yatırım - ve kulübü canlı tutmak için kendi kişisel çıkarlarım var."

"Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Eve döndüğümüzde rakamları konuşabiliriz."

Talimatlarıma göre kiralık bir araba bizi havaalanı hangarının dışında bekliyordu. Her zaman lider olan Matteo sürücü koltuğuna geçerken ben otomatik olarak yolcu tarafına geçtim. İşteki rütbem ne kadar yüksek olursa olsun bazı şeyler asla değişmeyecekti. Şaşırtıcı bir şekilde bu benim için sorun değildi.

"Nereye?" diye sordu.

Telefonumu çıkardım ve GPS'e adresi girdim. "Depo bölgesi buradan çok uzak değil."

Matteo, serin bir Mart akşamının alacakaranlık saatlerinde bizi havaalanından uzaklaştırdı.

Uzun bir gece olacaktı ama bundan daha değerli bir amaç düşünemezdim.

"Bana eşlik eder misin diye sorduğumda daha fazla soru bekliyordum," diye itiraf ettim ona navigasyon talimatları verirken.

"Satır aralarını okudum." Gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı. "Bu tür bir yolculuğa ilk kez çıkmıyorum."

Şaşırmıştım. Yolculuğumun ardındaki nedeni öğrenmiş olması değil, daha önce de benzer bir görev yürütmüş olması. Aklıma sorular gelmeye başladı ama karısının görüntüsü aklıma gelince bastırdım. Yıpratıcı kişiliği. Ani öfkesi ve soğukluğu. En iyi ihtimalle öngörülemezdi ve zaman zaman dehşet vericiydi. Etrafındaki duvarlar elektrikli jiletli tellerle kesilmiş betonarmeydi.

Böyle olmasının bir nedeni olduğu neden hiç aklıma gelmemişti?

Sikeyim.

Matteo ne olduğunu bilmemi isteseydi bana çoktan söylerdi, bu yüzden sormadım. Bunun yerine, yolun geri kalanını sessizce sürdük.

On dakika sonra bir sanayi kompleksine vardık ve asıl sakinlerinin paslanmış ve terk edilmiş bir şekilde oturduğu en arka tarafa doğru ilerledik. Depolardan birinin önüne siyah bir SUV park edilmişti. Yakınına park ettik ve omzuma ağır bir spor çantası asarak içeri doğru ilerledik.

Kapıyı arkamızdan kilitledik ve ofislerden geçerek bir adamın sandalyeye bağlı olarak oturduğu ana binaya doğru ilerledik.

"Clarke?" Açık alana doğru seslendim.

"İşte." Eski dostum gölgelerin arasında bir duvara yaslanmış duruyordu. "Yeterince uzun sürdü." "Ben de aynısını senin için söyleyebilirim."

Yaklaşırken sırtıttı. "Hey, o piç yıllar önce New York'tan ayrıldığında ortadan kayboldu. Dost canlısı müdürümüzün kızdırdığı tek kişi siz olmamalısınız."

"Eğer onu bulmak kolay olsaydı, bunu kendim yapardım." Yaklaştığında elini sıkmak için uzandım. "Seni gördüğüme sevindim dostum. Kellan, bu kardeşim Matteo. Matteo, Kellan Clarke'la tanış. Kendisi satın almalarda uzmanlaşmıştır."

Matteo, Kellan'ın elini sıkarken mafya babası suratını takınarak metanetini korudu. "Yardımanız için minnettarım."

"Çok minnettar olma. Faturamı henüz almadınız." Bok gibi sırtıttı, sonra kapıya doğru yürüdü. "Sizinle temasa geçeceğim."

Yalnız kaldığımızda Matteo'nun gözleri bana kaydı.

"Clarke?" "Biliyorum. O bağımsız biri."

"İrlandalılar asla bağımsız değildir. Hepsi öyle ya da böyle birbiriyle akrabadır," diye homurdandı.

"İlkokuldan beri tanışıyoruz. O çok sevdiğin küçük boks girişiminde benim kurucu ortağımdı."

"Anlaşıldı. Bu adamlar daha bezlerini çıkarmadan çıplak elle boks yapıyorlar."

Güldüm ama bakışlarım tahta sandalyesine bağlı, gezimizin öznesine takılınca çabucak söndü. "Hadi işe koyulalım. Arkadaşımızı bekletmekten nefret ediyorum." Hale'in sandalyesinde yığılıp kaldığı yere doğru ilerledim ve çantamı yere bıraktım. "Merhaba David. Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Hale cevap vermedi; ağzı kirli bir bezle kapatılmıştı.

Havayı dramatik bir şekilde kokladım. "Görüyorum ki çoktan altına işemişsin. Ben olsam endişelenmezdim. Sürecin bir noktasında bunun olması kaçınılmazdı. Kendimi tanıtmama izin verin. Adım Filip De Luca ve sanırım kız arkadaşım Camilla Genovese'yi tanıyorsunuz."

Korkağın gözleri kapandı ve vücudu hıçkırıklarla titremeye başladı.

Kıkırdadım. "Doğru ya. Görüyorum ki hatırlıyorsun. Camilla bana çocuklara acı çektirmekten hoşlandığını söyledi." Çömelip çantamın fermuarını açtım ve içindekilerin görülebilmesi için ağzını genişlettim. "Sanırım vaaz ettiğin şeyi uygulama zamanın geldi."

İdrar sandalyeden yere akarken damlama sesi duyuldu. Yine altına işemişti. Bu eğlenceli olacaktı.

EPILOG #2

DANTE'NİN ÖLÜMÜNDEN SONRA UZUN SAATLER BOYUNCA NE OLDUĞUNU VE NASIL OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜM. her şey farklı olabilirdi. Filip'in annesini kaybetmesini ve Principal Hale'in beni değiştirdiği birçok yolla ilgili kendi mücadelelerimi düşündüm. Umutsuzca Dante'nin yardım aramasını diledim ve benim de aynısını yapmamış olmamın ikiyüzlülük olduğunu fark ettim. Terapi eskiden olduğu gibi damgalanmıyordu, öyleyse neden daha fazla insan bunu bir seçenek olarak görmüyordu?

Hiçbir cevabım yoktu ama çözümün bir parçası olabilirdim. Dante'nin ölümünden yaklaşık bir ay sonra yeni danışmanımla ilk kez görüştüm ve seansımızı büyük bir rahatlama hissiyle tamamladım.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler, Evie. Sofia'nın bana senin adını vermesine çok sevindim." "Kesinlikle ve Donald için çalıştığına inanamıyorum, dünya ne kadar da küçük."

"Biliyorum! Bu konuda biraz konuşabildiğimize sevindim. Hasta olmam gerektiğini biliyorum ama onun hakkında konuşmak istersen seve seve dinlerim. Onunla birlikte büyümenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Kız kardeşlerimden ve kuzenlerimden bir danışman bulmalarını istemiş, onlara karşı daha açık olmaya çalışmışım. Akıl sağlığı ailemin pek konuştuğu bir konu değildi ama bunu değiştirmeyi umuyordum. Sofia hemen yeni bir arkadaşını tavsiye edince çok şaşırdım. Evie ve benim üvey babası Donald aracılığıyla bağlantı kurabileceğimizi hiç düşünmemiştim.

"Buna minnettarım." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bu sorunlar üzerinde çalışarak çok uzun yıllar geçirdim. Şu anda en büyük endişem anneme yardım etmek. Ondan kurtulduğu için mutluyum ama yalnız kalmakta pek iyi değil."

"Peki, iyi şanslar. Beni haberdar etmeniz gerekecek."

"Geleceğim. Seni gelecek haftaya ayarladım, o zaman görüşürüz."

Evie'nin ofisinden çıkarken göğsüm yankılanan bir iyimserlikle kabardı. Hayatımdaki her şey iyiye gidiyordu. Donald'ın ölümü, boş pozisyonları doldurmak için bir dizi terfiye yol açtı ve benim de başkan yardımcılığına yükselmemi sağladı. Özgeçmişimi iş sitelerinden kaldırdım ve Trent'le çalışmaya devam ettim, ki bu büyük bir rahatlama idi. Bankanın idari ofislerindeki iklim düşmanca olmaktan sağlıklı olmaya doğru ciddi bir değişim göstermişti.

Filip ve ben evde hızla yeni bir normal oluşturunuyorduk - ya da en azından bizim için normal. Kız kardeşlerimin kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilseler normal olduğumuzu düşüneceklerinden şüpheliydim ama sorun değildi. Filip ve ben birbirimiz için biçilmiş kaftandık ve önemli olan da buydu. Özellikle de kartel meselesi henüz çözülmediğinden, artık onun etrafta

dolaşma eğiliminden çekinmiyordum bile.

Ona işten sonra danışmanlık almaya gideceğimi söylediğimde, beni evime götürüp getirmekte ısrar etti.

Seans. Brownstone'dan çıktım ve onu dışarıda arabasında beklerken buldum. Beni fark edince arabadan indi ve yolcu tarafında benimle buluştu.

"Bekle." Kapıyı açtı ama arabaya binmeme engel oldu. Elini cebinden çıkardı ve iki parmağının arasında siyah saten bir göz bağı sallandırdı. "Önce bunu yerine yerleştirmeliyiz." Arkama geçti ve göz bağını yavaşça gözlerimin üzerine bağladı.

"Bu da ne demek oluyor?" Sırıttım, içimde ani bir sersemlik kabardı. "Yakında göreceksin," diye kulağımın dibinde usulca gürledikten sonra arabaya binmeme yardım etti.

Yol uzun değildi, ama bana sonsuz sayıda olası varış noktası arasında dönüp durmak için bolca zaman verdi. Oraya vardığımızda Filip beni arabadan indirdi ve bir binanın ön kapısından içeri soktu. Den'in bir kokusu olduğunu daha önce fark etmemiştim ama gözlerim görmediği için deri ve yağın tanıdık kombinasyonuna hemen odaklandım.

Farkına vardığımda yüzümde bir sırıtış belirdi.

Filip beni asansöre ve ikinci kata çıkardı, ana odadan her zamanki gibi müzik sesi geliyordu ama başka bir ses duyamıyordum. Perşembe akşamıydı, saat sekize yaklaşıyordu - kulüp için biraz erken ama etkinlik için çok da erken sayılmazdı. Belki de bir performans herkesin dikkatini çekmişti.

Filip beni özel odasına götürmek yerine ana odaya yönlendirdiğinde heyecanım yerini endişeye bıraktı. Neyin peşindeydi? Neden hâlâ yürüyorduk?

Etrafımda neler olduğuna dair bir ipucu bulmak için kulaklarımı zorladım ama bir şey bulamadım. Beni sahneye çıkmam için cesaretlendirdiğinde kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Filip?" Elini sıkıca kavrayarak sordum.

"Şşşt, sorun yok. İşte, bak." Tamamen boş bir odayı ortaya çıkarmak için göz bağını kaldırdı. Şaşkınlıkla etrafı taradım. "Neler oluyor? Herkes nerede?"

"Kulüp önümüzdeki birkaç gün için kapatıldı. Mülkiyet değişikliği."

Kalp atışlarım tekrar makul bir hıza ulaştı ve kaşlarım birbirine yaklaştı. "O zaman içeri nasıl girdik?"

Filip sırıttı. "Den'i ben satın aldım. Aile aldı ama operasyonlarını ben yöneteceğim." Gözlerim yuvarlandı ve çenem düştü. "*Satın mı aldın?* Nasıl? Şimdiden mi?" O günden bu yana bir ay geçmişti.

Dante ölmüştü ama ticari işlemlerin bankacılık tarafını biliyordum ve hiçbir zaman otuz gün içinde kapanmazlardı.

Filip açıklama yaparken ceketimi kollarımdan aşağı kaydırды. "Henüz bitmiş bir anlaşma değil ama sözleşme imzalandı ve nakit ödeme yapacağız, bu da süreci ipotek işleminden çok daha hızlı hale getirecek. İyi bir finansal yatırımın yanı sıra, burası bana mükemmel bir kadın getirdi. Gitmesine izin vermeye hazır değildim." Saçlarımı dağınık topuzundan indirdi, sonra ellerini bluzumun yakasından meme uçlarıma doğru götürdü ve her birini şehvetli bir şekilde sıktı. "Bu gece bütün ev bize ait ve ben de bundan faydalanmayı planlıyorum." Sesinin baştan çıkarıcı dokunuşu tenimi sıyrarak içimdeki ateşi körükledi.

"Mülk sahibi olmanın avantajlarını görmeye başlıyorum," diye nefes aldım.

Filip geriye doğru iki adım attı, aç gözleri beni yutuyordu. "Soyun," diye emretti. Yatak odasında ya da bu durumda kulüpte hiçbir şey otoriter Filip kadar seksi olamazdı.

Püsküllü sedirden küçük siyah bir kare aldı. Bir uzaktan kumanda. Bir düğmeye bastığında, tavandan bir tele asılı bir dizi deri kelepçe indi.

Külotum anında ıslandı.

Tamamen çıplak kalana kadar kıyafetlerimi çıkardım, gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Filip kaldı

giyiniktim. Çıplaklığımda bir güç eşitsizliği vardı ama bu da heyecanın bir parçasıydı. Sadece karşımdaki adama duyduğum tam güven nedeniyle zevk veren, bilinmeyen bir unsur. Sınırlarımı test edecek ve bedenimi uç noktalara taşıyacaktı -zihnim paramparça olana kadar üzerime zevk yağdıracaktı- ve her dokunuşu sevgi ve saygı dolu bir yerden gelecekti.

Ellerimi başımın üzerindeki kelepçelere sabitledikten sonra göz bağınyı tekrar gözlerime geçirdi. Binada başka kimse yoktu, ama mağara gibi oda izlendiğim hissini veriyordu. Ortam o kadar erotikti ki, ilk salıverilmem kısa sürede gerçekleşecekti.

Filip'in ellerinin hassas tenime ilk dokunuşu nefesimin kesilmesine neden oldu. Kendini sırtıma doğru yaklaştırdı, bir avucu seksimi avuçlamak için kaydı ve karanlık bir şekilde fısıldadı, "Başlayalım."

"Küçük kız kardeşimin on sekiz yaşında olduğuna İNANAMIYORUM. Zaman nereye gitti?" Ailemin evine vardığımız anda Valentina'ya sarıldım ama gözleri Filip'e yapışmıştı.

"İkinizin gizli bir kaçamak yaptığınıza ve bize söylemediğinize hâlâ inanamıyorum!" Filip'e göz kırptı, Filip de onu kucakladı.

"Bu seni ilgilendirmez, evlat." Kızın sahte bir öfkeyle nefesi kesilince güldü.

Dante'nin ölümünden sonra bulduğum ilk fırsatta aileme Filip'ten bahsetmiştim. Babam çoktan haberdar olmuştu ama kız kardeşlerim ve kuzenlerim çoğunlukla habersizdi. Bazılarının şüpheleri vardı ama hiçbiri bu kadar kısa sürede bu kadar ciddileştığımızden şüphelenmemişti.

"Artık bana çocuk demek yok." Parmağını ona doğru salladı. "Artık resmen bir yetişkinim." "Üzgünüm Val," diye araya girdim. "Kaç yaşına gelersen gel, sen her zaman bizim küçük kız kardeşimiz olacaksın."

Annemle babam oturma odasında bize katıldığında gözlerini devirdi. Giada, Javi'yle birlikte çoktan gelmişti ve babam annemin mutfaktaki işlerini bitirmesine yardım ederken Val'le görüşüyordu. Birbirimize sarılıp selamlaştık ama biz yemek odasına geçmeden annem dikkatimizi çekti.

"Artık herkes burada olduğuna göre, bazı haberlerimiz var." Geniş geniş sırttı ama gözlerinde bir sulanma olduğunu fark ettim. Annem duygusal bir tip değildi, bu yüzden haberler ne olursa olsun, onu alışılmadık bir duruma sokmuştu. "Üvey kardeşine benim bilgilerim gönderildi ve temas kurma seçeneği sunuldu. Bir ay oldu, bu yüzden cevap vereceğinden şüphe etmeye başlamıştım ama dün bir e-posta aldım. Kardeşinin adı Connor Reid ve bizimle görüşmek istiyor." Kardeşinin adını söylerken sesi titredi ve benim de duygularımın kabarmasına neden oldu.

Bir kardeşim vardı. Connor.

O nasıl biri olurdu? Arkadaş olur muyduk? Onu bayramlarda görecektik mi yoksa uzak bir akraba gibi sadece tebrik kartlarını mı değiş tokuş edecektik? Bunların hepsi kimsenin cevaplayamadığı sorulardı.

"Bu harika anne. Senin için çok heyecanlıyım." Giada annemizi sıcak bir şekilde kucakladı. Bunu görmek çok güzeldi çünkü ikisi yakın zamana kadar pek anlaşıyorlardı.

"Tamam, tamam. Yemekler soğumadan gidip yiyelim. Hepimiz onun neye benzediğini tahmin edebiliriz." Burnunu çekti, gözleri artık yaşlarla doluydu ve bizi yemek odasına götürdü.

Uzun zamandır hatırladığım en iyi aile yemeklerinden birini yedik. Giada'nın adamı ve Filip'in de katılması sohbetin çeşitlenmesine yardımcı oldu ve annem oğluyla tanışmanın heyecanıyla çakırkeyifti. Babamın onun adına gerçekten mutlu görünmesi beni memnun etmişti. Hayatınıza

beklenmedik bir üvey çocuğu kabul etmenin zor olabileceğini tahmin edebiliyordum. Babam evlat edinme olayını biliyor olabilirdi ama Connor'la tanışmak çok daha farklıydı. Bunun somut sonuçları olma potansiyeli vardı.

kimse tahmin edemezdi.

Yemeğimizi yedikten sonra babam özel olarak konuşmak için çocukları ofisine götürdü. Gizlilik bizim evde yeni bir şey değildi, bu yüzden onlara aldırış etmedim. Giada annemin bulaşıkları yıkamasına yardım etti, Val ve ben de oturma odasına geçtik. Tam oturmuştuk ki kapı çalındı.

"Ben bakarım." Ayağa fırladım ve girişe doğru yürüdüm, çocukların babamın ofisinden gelen kapıyı duymayacaklarını biliyordum.

Kapıyı açtığımda diğer tarafta muhteşem bir genç adamla karşılaştım. Deri bir ceket giymişti ve tişörtünün yakasının altından gümüş bir zincir görünüyordu. Dikenli tellere sarılmış bir Rembrandt gibi yakışıklılığıyla tezat oluşturan bir sinirliliği vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Valentina ile konuşmam gerekiyor." Gülümsemedi ya da amacına dair en ufak bir ipucu vermedi. Küçük kız kardeşimin yapması gereken bazı açıklamalar vardı.

"Bırak onu ben alayım." Onu içeri davet etmeden kapıyı kapattım ve Val'in telefonunda gezindiği köşeye doğru aceleyle ilerledim. "Hey, buraya gel," diye tısladım. "Kapıda seni bekleyen bir adam var. Babam fark ederse, adamı sorguya çekeceğini biliyorsun, o yüzden çabuk ol." Babamın onu doğum gününde utandırmasından nefret ediyordum.

Val yüzü solgunlaşarak ayağa fırladı ve tökezleyerek girişe doğru yürüdü. Onu takip edemeyecek kadar meraklıydım.

"Kane, burada ne işin var?" Val, sesi gergin bir şekilde sordu.

"Sanırım biliyorsun." Omzunun üzerinden onun arkasında gizlendiğim yere baktı. "Val'le yalnız konuşmam gerek."

Gözlerimi kıstım, olanlardan hoşlandığımdan emin değildim.

Val yalvarırcasına geri döndü. "Sorun yok Camilla, söz veriyorum. Sadece bir dakika konuşacağız ve sonra içeri geleceğim. Tamam mı?"

İçgüdülerim bana bu adamın kötü biri olduğunu söylüyordu ve Val'in onun ziyaretine nasıl tepki verdiğini düşününce, onu onunla yalnız bırakma fikrinden hoşlanmadım. Ama bugün onun doğum günüydü ve teknik olarak bir yetişkindi. Tehlikede olsaydı beni göndermezdi, değil mi?

Ona dikkatli bir bakış attıktan sonra Giada ve anneme katılmak üzere mutfığa doğru geri çekildim. G'yi görünce ikisinin birbirine sokulduğunu ve Val'in bana okulda bir zorbayla uğraştığını söylediğini hatırladım. Bu aynı adam olabilir miydi? Zorba olamayacak kadar güzel görünüyordu, ama Dante güzel ambalajın içteki çürümeyi dışlamadığının mükemmel bir örneği.

Endişe içimi kemirdi ve beni tırmaladı.

Yapamam. Bunu yapamam.

Girişe dönmeden önce mutfakta iki dakika bile kalmamıştım. Bay Teen Vogue mahremiyet istemiş olabilirdi ama hiç şansı yoktu. Kapıyı çekip açtım, dilimin ucunda bir ret vardı ama ön sundurma boştu. Val ve Kane gitmişti.

ABSOLUTE SILENCE'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Beş Aile birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardan oluşan bir seri ve serinin bir sonraki kitabı

[Kusursuz Düşmanlar](#).

[Mükemmel Düşmanlar](#) (*Beş Aile*, kitap #6)

Valentina, Genovese kızlarının en küçüğüdür ama ablalarından ve kuzenlerinden güç ve kurnazlık öğrenmiştir. Okuldaki yakışıklı yeni bir yüz son senesini karartmakla tehdit ettiğinde, bunu ona ödetmeye yemin eder. Kane Rivera sert biri olduğunu düşünebilir ama daha önce hiç bir Genovese ile karşılaşmamıştır.

Beş Aile Serisi'nin başlangıcını izlemediniz mi?

1. kitaba göz atın, [Sonsuz Yalanlar](#),

Alessia ve hayatını sonsuza dek değiştiren tesadüfi asansör karşılaşması hakkında bilgi edinmek için.

İlk bölümü okumak için birkaç sayfa daha çevirin!

Ücretsiz Kısa Öykü

Beş Aile'nin kökenlerini merak ediyor musunuz? Haber bültenime kaydolun ve Enzo ile Carlotta Genovese'nin ilk karşılaşmalarını anlatan kısa öykü İlk İtirafı ücretsiz olarak alın.

[ŞİMDİ ÜCRETSİZ kısa hikayemi alın!!!](#)

Facebook okuyucu grubuma katılmayı ve iletişimde kalmayı unutmayın!

[**Jill'in Açgözlü Okuyucuları**](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.